Penny Jordan

Libertatea de a iubi

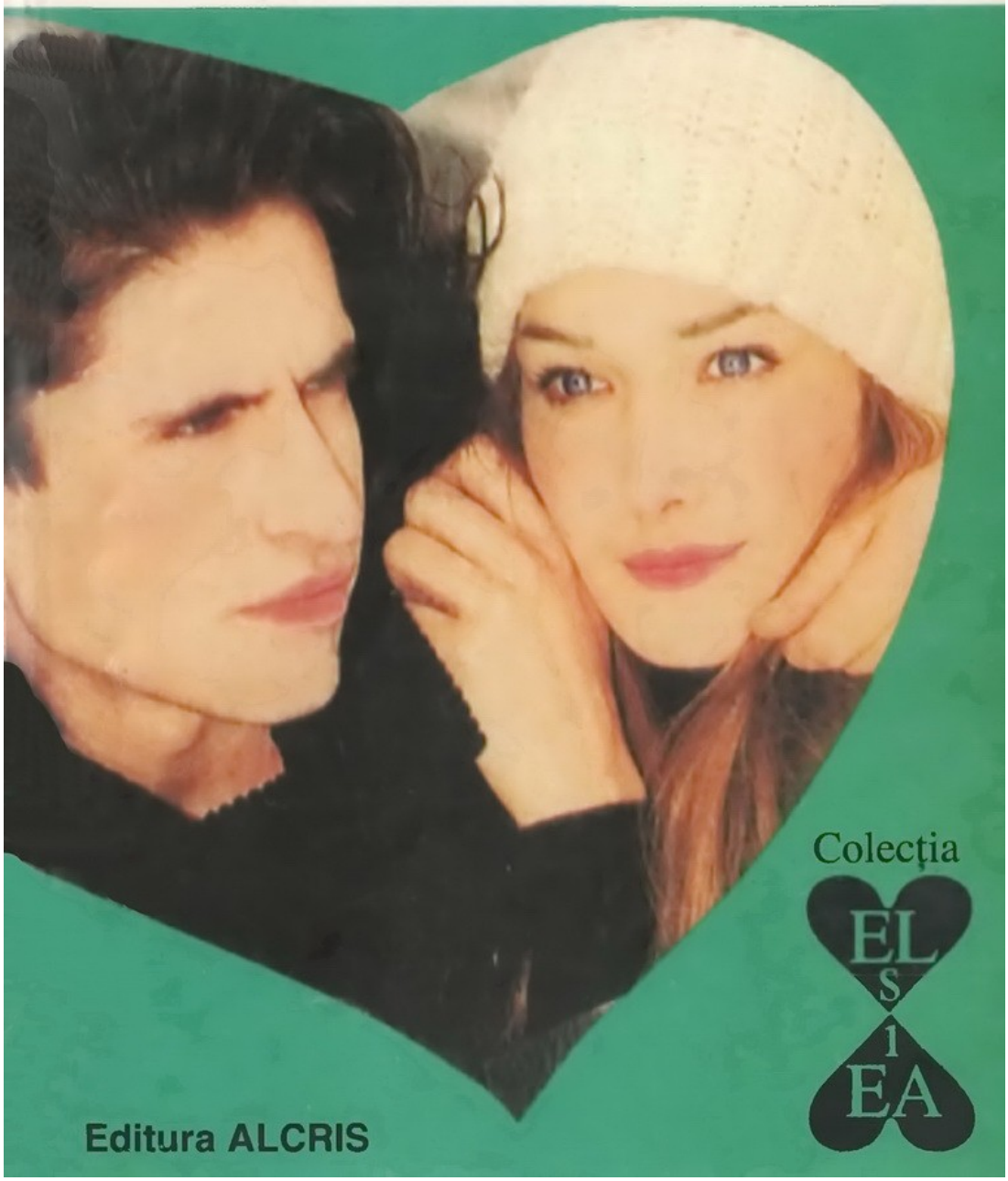

Colecția

EL S I EA

Editura ALCRIS

Penny Jordan
Libertatea de a iubi

Editura ALCRIS

Penny Jordan, 1985
PERMISSION TO LOVE
Mills & Boon Limited

Traducere din limba engleză de TEODOR ATANASIU

BUCUREŞTI, 1995

ISBN 973 – 9197 – 34 – 5
Colecţia „EL ŞI EA“

COPERTA IV

Urmând să se căsătorească în curând cu un tânăr de familie bună, Lindsay are conştiinţa împăcată. Nu îndeplinea ea astfel cea mai scumpă dorinţă a defunctului ei tată? Sentimentele pe care le nutreşte pentru logodnicul ei sunt totuşi lipsite de ardoarea unei mari iubiri, dar ce importanţă are…

Singura problemă care mai rămânea era să obţină consimţământul Lucas Armitage, tutorele ei, care rupsese în mod deliberat orice relaţie cu ea, din motive pe care Lindsay nu le cunoştea, cu atât mai mult cu cât fuseseră foarte apropiaţi unul de altul.

Amândoi au păstrat o tăcere încordată, Lindsay pentru că era goală şi Lucas pentru că părea complet hipnotizat văzând-o astfel.

Ea a vrut să fugă, dar mândria a împiedicat-o. Inconştient, a ridicat bărbia şi i-a întâlnit privirea lui Lucas, hotărâtă să nu se simtă stânjenită.

CAPITOLUL I

— Rămâne, deci, hotărât. În weekend-ul viitor mergem în Gloucestershire şi-i anunţăm pe părinţii mei. Presupun că vei vrea, desigur, să-i spui şi fratelui tău… zise Jeremy, după ce dăduse comanda chelnerului.

— Fratelui meu vitreg, l-a corectat distrată Lindsay, punând meniul la loc pe masă.

De când acceptase cererea în căsătorie a lui Jeremy se temea că el se aştepta ca femeia independentă care era ea să se transforme peste noapte într-o soţie supusă, ce-şi îndeplinea toate îndatoririle. Dar alungă toate aceste suspiciuni care o năpădiseră, amintindu-şi că avea douăzeci şi patru de ani, era suficient de matură ca să ştie că motivele emoţionale nu erau cele mai importante în alegerea unui soţ. În orice caz, Jeremy corespundea perfect cu bărbatul ideal pe care şi-l închipuise tatăl ei pentru ea: avea o foarte mare influenţă în lumea afacerilor din Londra şi provenea dintr-o familie foarte veche. Şi chiar dacă ea nu-i aprecia în mod deosebit pe sir John şi lady Irene, va fi şi ea ca multe alte mii de tinere cărora, la vremea lor, le fusese greu să se înţeleagă cu socrii lor.

— Frate, frate vitreg… în definitiv, nu este nicio diferenţă, s-a impacientat Jeremy. Dar va trebui să-l suni. Părinţii mei o să vrea, bineînţeles, să organizeze o recepţie pentru logodna noastră, la care va fi şi el invitat. De altfel, logodna se va anunţa şi în presă şi ar fi lipsit de politeţe să afle vestea pe căi ocolite. De fapt, cred că

n-ar fi o idee rea să mergem să-i facem o viteză în acest weekend. Oricum, o să vrea să discute cu mine despre moştenirea ta.

În ochii lui Lindsay apăru o sclipire rece. Dar ştia că Jeremy nu era conştient de mânia ei trecătoare. La drept vorbind, emoţiile feminine îl speriau puţin. Dar ar fi fost pueril să-i reproşeze acest lucru, se dojeni ea. Într-adevăr, oare nu aerul lui impasibil o atrăsese în primul rând?

De la vârsta de optsprezece ani, Lindsay începea să se confrunte cu insinuările bărbaţilor. Dar se întreba adesea câţi dintre presupuşii admiratori o doriseră cu adevărat pentru ea însăşi. Nu fuseseră oare cei mai mulţi atraşi mai degrabă de averea tatălui ei? Presupunea că este destul de drăguţă, cel puţin dacă erau apreciate femeile înalte şi zvelte, cu părul auriu ca mierea. Dar nu-i trecuse niciodată prin cap ideea de a se considera frumoasă. Şi totuşi, aşa o înfăţişau pretendenţii ei.

Bineînţeles că tatăl ei o protejase în mod excesiv, mai ales după decesul soţiei sale, survenit la naşterea unui fiu, care nu supravieţuise decât câteva zile. Suferise o traumă puternică şi se simţise responsabil de această nenorocire. Îşi reproşa cu amărăciune faptul că o luase din mediul în care-şi petrecuse întreaga copilărie şi o supusese rigorilor vieţii unui bărbat care se hotărâse să-şi făurească un loc în viaţă, având ca singure atuuri viaţa sa ireproşabilă şi inteligenţa.

Căsătoria părinţilor ei fusese o adevărată căsătorie din dragoste. Lindsay se gândea în taină că mama ei trebuia să fi avut o personalitate mult mai puternică decât îşi imaginase tatăl ei. Dacă n-ar fi fost aşa, cum ar fi acceptat ea să-şi părăsească familia şi viaţa luxoasă pe care o ducea pentru a se căsători cu fiul grădinarului părinţilor ei?

La vremea respectivă, presa făcuse vâlvă în jurul acestei

întâmplări de senzaţie şi Lindsay aflase, din tăieturi din ziare găsite într-un dosar al tatălui său, detaliile căsătoriei lor. Când fugise cu fiul grădinarului, mama sa avea optsprezece ani şi el douăzeci şi doi. În mod inevitabil, bunicii lui Lindsay refuzaseră s-o vadă pe nepoata lor şi îndeosebi această atitudine a lor îl determinase pe tatăl ei să fie atât de hotărât, aproape până la obsesie: Lindsay trebuia să se mărite cu un bărbat din mediul social care-o respinsese atât de crud pe mama ei. Tatăl ei nu voia ca fiica lui să cunoască suferinţele pe care mama ei le îndurase.

Chiar şi după ce s-a recăsătorit, persistase în această idee. Averea lui era arma pe care se decisese s-o folosească pentru a răzbuna memoria soţiei sale. Într-o vreme, Lindsay bănuise chiar că acesta era singurul motiv care-l menţinea pe tatăl ei în viaţă.

Încă de la vârsta de şapte ani, lui Lindsay nu-i erau câtuşi de puţin străine proiectele tatălui ei în ceea ce-o privea şi ea le acceptase ca să nu-l rănească.

Lindsay se înţelegea foarte bine cu mama sa vitregă. Sheila Armitage fusese guvernanta ei şi venise în casa lor la trei ani după moartea mamei ei. Lindsay avea atunci zece ani şi reacţionase cu entuziasm faţă de atitudinea caldă şi maternă a Sheilei cât şi de afecţiunea protectoare a lui Lucas. În ochii lui Lindsay cei şaptesprezece ani ai lui Lucas îi confereau acestuia o aureolă de prestigiu. Era fiul Sheilei din prima căsătorie şi felul lui prietenos de a se purta o cucerise. Lindsay a fost foarte încântată când între el şi tatăl ei s-au stabilit legături solide. Lucas luase locul fiului pe care tatăl şi-l dorise atât de mult. În afara problemelor oricărei adolescente, Lindsay era conştientă că era mai fericită decât fusese vreodată.

În acea vreme, afacerile tatălui ei luaseră un având fantastic şi acesta îl alesese pe Lucas ca mâna lui dreaptă.

El considera femeile nişte făpturi fragile şi delicate, care trebuiau ocrotite de realităţile dure ale vieţii. Pentru că era tatăl ei şi pentru că-l iubea, Lindsay acceptase rolul pe care acesta i-l rezervase în viaţă.

După ce Lindsay şi-a luat bacalaureatul, tatăl ei a vrut s-o trimită în Elveţia pentru a-şi desăvârşi educaţia. Lindsay i se destăinuise cu uşurinţă Sheilei, care-o asculta cu tandreţe şi înţelegere. Astfel i-a mărturisit cât de mult i-ar fi plăcut să intre la universitate decât să-şi întrerupă studiile pentru a merge în Elveţia. Sheila şi-a manifestat compasiunea…

De fapt, doar un singur lucru făcea notă discordantă în această perioadă de fericire. Era într-o după-amiază de iulie, caldă şi însorită. La dejun, tatăl ei îi vorbise despre viitor, subliniind că sosise timpul să stabilească contacte cu tineri, în vederea unei căsătorii potrivite. În familie el nu făcuse niciodată un secret din proiectele pe care le avea în ceea ce o priveşte. Totuşi, Lindsay fusese şocată de expresia tristă care i-a înnegurat privirea lui Lucas. Mai târziu, se întrebase adesea la ce se gândise el în acel moment.

După prânz, s-a dus să se plimbe pe peluza din parc, cu mintea frământată de gânduri tulburătoare, dorind să găsească curajul pentru a-i explica tatălui ei că viaţa pe care i-o destinase nu era cea pe care şi-o dorea. Dar ea bănuia decepţia pe care tatăl ei ar fi încercat-o şi prefera să se abţină să-i producă un asemenea şoc. Ar fi putut să-i vorbească despre asta altă dată, s-a consolat ea. Într-un fel sau altul, înainte de a se termina seara, va găsi ea sigur o soluţie…

S-a întins pe iarbă, contemplând gânditoare arborii magnifici din parc. Pe neaşteptate, lângă ea a apărut o umbră. Ridicându-se într-un cot, s-a trezit faţă în faţă cu Lucas, al cărui chip s-a

întunecat, în timp ce ea îi zâmbea. În ultimul timp, remarcase că bătăile inimii i se accelerau când se afla în apropierea fratelui ei vitreg şi ajunsese să se întrebe dacă nu cumva se îndrăgostise puţin de el. Dar această idee i se păruse atât de ridicolă, încât o respinsese imediat. Lucas era fratele ei… sau cel puţin, aproape… S-a aşezat lângă ea şi Lindsay s-a uitat cu atenţie la el.

Îi plăcea să-l privească astfel, fără ca el să-şi dea seama. Emana din el o anume forţă, încât simpla lui prezenţă o reconforta. Părul lui era foarte negru, aşa cum şi al ei era foarte blond şi trăsăturile lui foarte virile degajau un farmec uimitor. În anumite momente, ca şi acum, îi venea să-i mângâie faţa pentru a-l cunoaşte mai bine, sau să-l atingă cu mâinile, pentru a-i simţi muşchii puternici. Dar, în ciuda apropierii dintre ei, nu îndrăznise niciodată s-o facă. De altminteri, Lucas afişa întotdeauna o anumită distanţă care descuraja asemenea tentative prea intime.

Ochii lui cenuşii au fixat-o cu hotărâre pe Lindsay şi ea a simţit că tremură imperceptibil sub privirea lui magnetică.

— Nu vreau să mă duc în Elveţia, spuse ea pe neaşteptate, fără să se gândească.

Cuvintele i-au scăpat fără să vrea de pe buze şi a regretat imediat această reacţie puerilă. Avea şaisprezece ani şi nu şase! s-a dojenit ea, furioasă pe ea însăşi.

— De ce nu discuţi cu tatăl tău?

Întotdeauna părea rece şi distant. Ştia că n-o va ajută.

— N-o să ţină seama de ce-i spun eu… Şi, pe de altă parte, nu vreau câtuşi de puţin să-l jignesc.

I-au apărut lacrimi în ochi şi a lăsat capul în jos, dezamăgită.

— Din cauza asta ai de gând să te sacrifici, căsătorindu-te cu un bărbat care nu va fi interesat decât de banii tatălui tău? Nu aştepţi altceva de la viaţă, Lindsay? îi stătea atât de puţin în fire să

fie crud încât ea nu găsi nimic ca să-i răspundă. Ea lăsă să-i curgă lacrimile pe obraji, neputând să şi le mai reţină.

— Lindsay? îţi dai seama ce ţi se poate întâmpla, dacă nu-ţi iei viaţa în propriile tale mâini? Nu înţelegi ce pierzi dacă te supui voinţei tatălui tău?

Ea a reuşit să surâdă.

— Ce, de exemplu?

— Asta… i-a răspuns el foarte repede.

Senzaţia gurii lui Lucas pe a ei a făcut-o aproape să se sufoce. Abia era conştientă cât de tare îi bătea inima.

El s-a desprins brusc de ea şi a privit-o cu o expresie în acelaşi timp posomorâtă şi nedefinită pe chip.

— Dacă accepţi viaţa pe care tatăl tău ţi-a hotărât-o cu de la sine putere, n-o să cunoşti câtuşi de puţin viaţa, Lindsay, cu toate plăcerile şi suferinţele care-o însoţesc.

Înainte de a-i putea răspunde el plecase deja şi ea şi-a mângâiat uşor buzele, căzută pe gânduri. Lucas o sărutase de nenumărate ori, dar niciodată astfel. Simţi un fior trecându-i pe şira spinării.

Îi venea greu să creadă că bărbatul care-i vorbise astfel era acelaşi cu cel care-o îndemna să accepte, un an şi jumătate mai târziu, cererea în căsătorie a fiului unui moşier din vecinătate, un tânăr care avea toate calităţile pe care tatăl ei dorise să le aibă viitorul său ginere. Dar ea refuzase, sub pretextul că nu-i plăcea absolut deloc.

Ochii i s-au umplut de lacrimi şi asta a surprins-o. Şi-a dat seama brusc că Jeremy tăcuse şi a ridicat ochii, ca să-i întâlnească privirea.

— Unde-ţi rătăcesc gândurile? a întrebat-o el cu răceală. Ştii, Lindsay, trebuie să încetezi să te laşi tot timpul pradă visării, în caz

contrar, familia mea ar putea să creadă că eşti cam naivă.

— Se poate, dar pentru că sunt o moştenitoare bogată, presupun că o să facă în aşa fel încât să lase impresia că n-au observat nimic.

Rostise aceste cuvinte zâmbind, dar, după expresia lui Jeremy, ştia că-l şocase.

— Insişti cam prea mult în legătură cu banii tăi…

— M-ai fi luat în căsătorie dacă aş fi fost săracă?

„Fii cinstit cu mine, Jeremy“, l-a rugat în sinea ei. „M-am săturat de toţi pretendenţii aceştia buni de gură care-ţi murmură cuvinte de dragoste, dar în realitate nu sunt interesaţi decât de averea mea…“ Şi totuşi dorea să se căsătorească, să aibă un cămin, să facă copii. Fără îndoială pentru că o pierduse pe mama ei când nu era decât foarte mică şi, de asemenea, din cauza morţii tatălui ei şi a Sheilei într-un accident de avion în vara când împlinea şaptesprezece ani… Această nouă latură a sorţii a făcut-o să simtă o nevoie profundă de securitate, dar nu obţinută cu orice preţ.

Jeremy a încercat să-i răspundă cu sinceritate:

— Nu ştiu, a mărturisit el, pe gânduri. Toată viaţa am fost crescut în ideea că familia are nevoie de mulţi bani. Asta este, Lindsay. Am treizeci de ani şi tu ai douăzeci şi doi. Nu poţi să accepţi că suntem amândoi nişte oameni rezonabili? Fără pasiune? Ceea ce nu înseamnă că…

— … că nu simţim o atracţie fizică unul pentru celălalt… conchise ea pe un ton ironic, văzând cum Jeremy se înroşeşte de furie.

— Credeam că ne-am înţeles să aşteptăm până ne căsătorim, a spus el cu demnitate. Nu mai suntem nişte adolescenţi. Tu ai apartamentul tău, eu pe al meu şi…

Brusc, lui Lindsay i se făcu lehamite să-l mai chinuiască astfel. Era oare vina ei că el fusese educat într-un asemenea mod încât să accepte un viitor mărginit şi dinainte stabilit? Ştia totul despre familia lui Jeremy. Într-adevăr, prietena ei Caroline, împreună cu care locuia în apartamentul ei, era una din verişoarele lui îndepărtate. Obţinuseră titlul de nobleţe în timpul regenţei şi de la primul război mondial se băteau cu înverşunară pentru a-şi păstra pământurile. Bunica lui Jeremy era fiica unui american bogat, dar bunicul lui era cel mai mare dintre cei patru copii şi moştenirea a fost împărţită între ei patru. Jeremy avea două surori mai mici şi, ca frate mai mare, trebuia să se căsătorească cu o femeie suficient de bogată pentru a putea păstra proprietatea familiei. Lindsay înţelegea situaţia lui Jeremy.

Se întâlnise o singură dată cu familia lui, de Crăciun, şi îi suspecta pe părinţii lui Jeremy că n-o apreciau în mod deosebit. Mama lui Jeremy fusese distantă, iar tatăl lui, puţin prea jovial… Lindsay simţise că ei regretau faptul că nu împărtăşea felul lor de viaţa şi modul de a privi existenţa. De exemplu, ea nu putea suferi vânătoarea, în timp ce sir John era un vânător strălucit. Ea avea, de asemenea, o profesie, iar lady Irene dezaproba în mod clar că femeia care se va căsători cu fiul ei nu va putea să se ocupe de activităţile oricărei bune soţii: comunitate, opere de binefacere, ceaiuri… pe care ea însăşi le aprecia foarte mult.

Lindsay şi Jeremy se cunoscuseră în urmă cu câţiva ani, prin intermediul Carolinei. Aveau în comun multe domenii de interes şi Lindsay nu se îndoia că el ar fi fost un soţ excelent, chiar dacă era puţin plictisitor. Era un bărbat foarte nepăsător, care lucra la o societate de agenţi de schimb şi privea ceea ce făcea Lindsay cu oarecare dispreţ. Ea plasa programele de investiţii ale celei mai importante societăţi din ţară şi salariul ei era fenomenal. Se

gândise deseori că semăna cu tatăl ei mai mult decât părea la prima vedere. Moştenise, fără îndoială, de la el simţul şi gustul afacerilor. În schimb, de la mama ei moştenise nevoia tot mai presantă de a-şi întemeia un cămin.

— Atracţia fizică nu înseamnă totul în viaţă… a comentat stingherit Jeremy.

Lindsay descoperise foarte devreme că orice subiect care avea legătură cu persoana lui îl stânjenea enorm. Îndată ce a bănuit că nu va trece mult timp până o va cere în căsătorie, i-a propus să meargă în vacanţă, singuri. Nu avusese niciodată raporturi intime cu vreun bărbat, pentru simplul motiv că nu-l întâlnise pe acel bărbat capabil să-i trezească dorinţa de a i se dărui trup şi suflet. Ar fi dorit ca Jeremy să se fi manifestat mai drăgăstos cu ea şi fusese foarte decepţionată de reacţia lui. Pur şi simplu Jeremy s-a îngrozit de sugestia ei de a pleca împreună şi i-a răspuns că o respecta prea mult ca să „profite” de o asemenea ocazie. În acelaşi timp, i-a spus că reputaţia ei de tânără foarte serioasă îi plăcea enorm.

Îl alesese, bineînţeles, pe Jeremy din propria ei voinţă, dar îndoiala nu-i da pace din când în când. Nu simţea, totuşi, niciun fel de dorinţă pentru el? Sau poate pentru niciun bărbat? în acest caz, era preferabil să se mărite cu Jeremy.

Lindsay s-a uitat la el şi i-a surâs.

— Nu… ai dreptate.

Înseninându-se, i-a zâmbit la rândul lui.

— Te las, deci, să organizezi weekend-ul. Mergem să-i vedem pe Lucas şi soţia lui.

Înţelegând nerăbdarea lui Jeremy de a se întoarce la birou, ea şi-a ridicat capul. Nu se grăbea câtuşi de puţin să meargă în Dorset, dar, deşi depăşise de mult vârsta de a avea un tutore, îi

trebuia totuşi aprobarea lui Lucas ca să se căsătorească, înainte de a intra în posesia moştenirii ei. Oricum, Jeremy nu s-ar fi însurat cu ea fără avere!… Dar fără niciun fel de dubiu, Lucas va aproba alegerea ei. Cine ar fi putut bănui că el îşi va schimba punctul de vedere? reflectă ea.

Jeremy a plătit nota la restaurant şi Lindsay s-a ridicat. Avea intenţia să se retragă la ea în apartament şi să lucreze toată după-amiaza. Nu va mai trece pe la birou şi va rezolva problemele curente la telefon.

Jeremy a sărutat-o repede pe obraz şi a deschis portiera taxiului. Buzele îi erau reci. Oftând, Lindsay îşi dădu adresa şoferului.

Lucas îi cumpărase apartamentul când sosise la Londra. Era situat într-un imobil stil Regence, foarte elegant. Deşi îl asigurase că se va simţi perfect de bine singură, Lucas insistase să mai stea cu cineva şi îşi luase singur sarcina de a-i găsi o colocatară. Lindsay a consimţit în cel© din urmă, fără să manifeste niciun interes în privinţa asta. Numai mândria şi nimic altceva o determinase să plece din casa părintească. Încercase un sentiment de durere să se despartă de proprietatea la care ţinea atât de mult, dar trădarea singurei fiinţe pe care conta o făcuse să sufere îngrozitor. De când venise la Londra, lucrase cu încrâncenare şi era mândră de succesul ei. Şi Jeremy care voia ca ea să-şi abandoneze profesia după ce se vor căsători!

A deschis uşa apartamentului pe care-l decorase ea singură în culori pastelate, de caisă şi bleu, şi s-a îndreptat spre biroul ei. Ar fi trebuit să fie atât de simplu să ridice receptorul şi să-l anunţe pe Lucas că se va duce în vizită…

La moartea tatălui ei, Lindsay nu fusese deloc surprinsă să afle că Lucas devenea tutorele ei şi girantul imperiului afacerilor

tatălui ei. Casa le fusese lăsată la amândoi, dar era stipulat că Lucas va avea controlul asupra moştenirii ei până ce ea se va căsători şi că va trebui, de asemenea, să fie de acord cu alegerea pe care o va face. Această ultimă condiţie o şocase, dar la şaptesprezece ani, traumatismul de a fi confruntată atât cu moartea tatălui ei, cât şi cu aceea a Sheilei, ştersese repede orice îngrijorare în legătură cu această clauză a testamentului.

Trecuseră trei luni de la decesul tatălui ei, când a remarcat în ce măsură se schimbase Lucas. În primul rând, a încercat s-o convingă să meargă în Elveţia la şcoala pe care o alesese tatăl ei, pentru ca ea să-şi desăvârşească educaţia. Această primă trădare îi produsese o durere imensă. N-o sfătuise el înainte să ducă viaţa pe care o dorea? Când i-a făcut această remarcă, el răspunsese sumbru că lucrurile se schimbaseră.

După o vreme, a început să audă în casă vorbindu-se de Gwendoline. N-o apreciase niciodată în mod deosebit pe această femeie, cu câţiva ani mai mare ca ea şi care era fiica unuia dintre avocaţii tatălui ei. Vizitele ei tot mai frecvente, sub pretextul de a ajuta, începeau s-o sufoce.

— Nu mai sunt un copil, îi spusese ea lui Lucas, în una din aceste ocazii.

Îşi dădea perfect seama că cele două femei care se ocupau de casă în fiecare zi îşi îndeplineau întrutotul îndatoririle şi că scuza lui Gwendoline nu era decât un pretext.

— Într-adevăr! Nu mai eşti! i-a replicat el pe un ton rece.

Înţelegea astăzi sensul acelor cuvinte, dar atunci Gwendoline a trebuit să-i deschidă ochii.

— Oamenii trăncănesc pe seama ta şi a lui Lucas, i-a explicat ea cu răutate. Sunt indignaţi că locuiţi amândoi sub acelaşi acoperiş. Uitaţi că nu sunteţi rude de sânge? Am văzut cum te uiţi

la el! Bietul Lucas! Sentimentul ridicol pe care-l nutreşti pentru el, trebuie că-l resimte ca pe o adevărată povară… N-a fost drept din partea tatălui tău să-i dea pe cap o asemenea responsabilitate faţă de tine… Şi ce se va întâmpla când se va căsători?

Lucas căsătorit? Lui Lindsay i s-a strâns inima. Avea să-l piardă şi pe el? îi venea să urle, să protesteze, dar nu putea să scoată niciun cuvânt.

— Ei bine! Ce ai? a întrebat-o Gwendoline pe un ton înţepător. Îţi dai, totuşi, seama că Lucas are nevoie de o femeie ca să fie fericit. Şi nu se poate nimeni aştepta ca soţia lui să aibă chef să suporte povara unei surori vitrege, adolescentă.

Lindsay resimţea încă şi azi suferinţa pe care i-o provocaseră aceste vorbe nemiloase.

Lucas, atât de cald şi surâzător, se transformase rapid într-un bărbat sumbru şi trist şi Lindsay simţise o nelinişte profundă din această cauză.

Când o dusese în vizită la moşiile vecine, crezuse că el îi dorea compania. Dar plecarea ei se transformase repede în durere, când a înţeles adevărul. Lucas încerca, pur şi simplu, s-o mărite, pentru a scăpa de ea.

I-a dat chiar un ultimatum în ziua în care Richard Browne îi ceruse mâna. Ori accepta, ori pleca în Elveţia. Cruzimea implacabilă a lui Lucas o făcuse să sufere groaznic. Nu mai era acel Lucas pe care ea îl iubea atât de mult! Unde era tânărul care cu un an şi jumătate în urmă îi vorbise cu atâta sensibilitate şi din toată inima? Era el acelaşi cu cel care-o îndemna acum să accepte o căsătorie împotriva căreia se răzvrătea toată fiinţa ei?

— Nu poţi rămâne cu mine în această casă, îi spusese el cu răceală.

— Nu tu m-ai sfătuit să-mi iau viaţa în propriile mâini, Lucas?

— Asta se întâmpla înainte de a-mi da seama că nu mai erai capabilă s-o faci, i-a răspuns el cu un surâs zeflemitor. Ai fost crescută, practic de când te-ai născut, pentru un singur scop, Lindsay, şi îi datorez prea mult tatălui tău pentru a-i ignora dorinţele. A fost cât se poate de clar când mi-a explicat la ce se aşteaptă de la tine.

— Nu vreau nici să mă reîntorc în Elveţia, nici să mă mărit cu Richard! a protestat ea cu vehemenţă.

După această explozie a ei el s-a uitat fix la ea, cu ochii pătrunzători.

— Şi atunci ce vrei?

— Vreau să rămân aici, cu tine! a strigat ea cu voce fermă.

Chipul lui Lucas s-a înăsprit brusc. Ea a înţeles în acel moment că-i respingea rugămintea.

— În ce calitate? a întrebat-o el cu duritate. Ca metresa mea? Pentru că aşa gândeşte toată lumea, imaginează-ţi! Chiar dacă nu ştii încă acest lucru, eşti o fiinţă foarte senzuală şi dacă vom continua să locuim singuri aici, reputaţia ta va avea extrem de mult de suferit!

Ar fi putut veni cu o mulţime de contraargumente, să-i propună numeroase soluţii, să ia de exemplu o guvernantă… dar la ce bun să se mai gândească acum…

Disperată, a plecat chiar în noaptea aceea. Lui Lucas nu i-a trebuit mult timp ca s-o găsească în micul hotel în care se refugiase. Privirea lui furioasă i-a tăiat pentru totdeauna pofta de a se arunca în braţele lui şi lumea s-a prăbuşit în jurul ei.

— Fă-ţi bagajele! Te duc înapoi acasă!

Abia după ce au ajuns acasă, Lucas i-a comunicat vestea stupefiantă că urma să se căsătorească cu Gwendoline. Aducându-şi aminte cuvintele aspre ale acestuia, s-a hotărât imediat să plece

din Dorset, îndată după căsătorie şi l-a anunţat şi pe Lucas de decizia ei, pe un ton plin de groază. S-au certat în legătură cu asta până în ziua ceremoniei şi Lucas a luat hotărârea să-şi amâne luna de miere de teamă ca Lindsay să nu fugă în absenţa lui.

După ce s-a căsătorit a devenit şi mai aspru. La câtva timp după aceea, el a fost cel care i-a sugerat lui Lindsay să plece din Dorset şi să intre la universitate dacă doreşte. Dar ea nu avea chef să accepte nici cea mai mică sugestie din partea lui. Suferea cu mult mai mult. În cele din urmă, el a trebuit să accepte ca ea să plece la Londra.

Înţelegea acum că atitudinea ei îl sâcâise în rarele ocazii când l-a vizitat după plecarea ei. La prima vizită a avut o tresărire când a constatat că locuinţa pe care tatăl ei le-o lăsase fusese complet transformată de mulţimea de decoratori aduşi de Gwendoline.

Şi totuşi, de această dată trebuia să se ducă cu orice preţ în Dorset ca să-i ceară lui Lucas încuviinţarea pentru bărbatul pe care şi-l alesese drept soţ. Ar fi fost o laşitate din partea ei să nu-l prevină direct. De mult renunţase să-l mai înfrunte pe Lucas.

CAPITOLUL II

Lindsay a recunoscut vocea femeii care i-a răspuns la telefon. După ce se căsătorise, Gwendoline angajase o familie care locuia la moşie şi Lindsay n-ar fi fost surprinsă ca cei doi s-o fi părăsit deja. Într-adevăr, Gwendoline le dădea cu mult prea mult de muncă, mai ales când Lucas nu era acasă. Lindsay descoperise repede că Gwendoline afişa o înfăţişare angelică în prezenţa acelora de care se dorea apreciată, dar nu ezita să fie foarte dură şi dezagreabilă cu ceilalţi. Lindsay şi personalul de serviciu făceau bineînţeles parte dintre cei din urmă.

Lindsay suferise mult când Lucas se căsătorise cu Gwendoline şi deseori şi-l imagina pe Lucas, cu corpul lui splendid, îmbrăţişând-o pe soţia sa, făcând dragoste cu ea şi simţea o tulburare profundă, care o răvăşea în cel mai înalt grad. Nu înţelesese niciodată cum acceptase Lucas avansurile impertinente ale Gwendolinei, a cărei reputaţie nu era dintre cele mai bune. Avusese numeroşi amanţi şi era imposibil ca Lucas să nu ştie. De ce încerca oare atâtea emoţii contradictorii gândindu-se la momentele lor de intimitate, când faţă de Jeremy sau de oricare alt bărbat era atât de indiferentă?

Adunându-şi gândurile, a cerut să vorbească cu Lucas şi noua menajeră, care se prezentase doamna Jones, a informat-o că acesta nu era acasă în seara aceea, fiind plecat cu treburi. Încercând să-şi învingă aversiunea, i-a spus atunci că dorea să vorbească cu Gwendoline.

— Mă tem că doamna Armitage nu este nici ea acasă, i-a răspuns femeia după o scurta ezitare.

Lindsay s-a gândit câteva momente, după care s-a hotărât, fără cine ştie ce plăcere, să-i explice doamnei Jones motivul pentru

care sunase şi a rugat-o să-i anunţe pe Lucas şi pe Gwendoline că Jeremy şi ea urmau să sosească vinerea viitoare, seara, în Dorset.

După aceşti ultimi şase ani o surprindea întotdeauna cât se simţea de afectată de prăpastia care se crease între ea şi Lucas. Totuşi nu mai era un copil! încerca ea în zadar să se convingă. La insistenţele lui Lucas, petrecuse totdeauna sărbătorile de Crăciun în Dorset, dar simţea acele momente ca un supliciu. Gwendoline ardea să primească invitaţi şi cel mai adesea casa ei era plină de musafiri – în majoritate prietene şi prieteni ai ei – pe care de altfel Lindsay nu-i găsea deosebit de simpatici.

Cât despre Lucas, acesta se menţinea întotdeauna distant şi rece, mergând până la a o evita. Atitudinea lui îi amintea mereu de ruşinea pe care-o încercase faţă de insinuările lui Gwendoline, când aceasta o suspectase că nutreşte anumite sentimente pentru Lucas, pe care ea le taxase drept ridicole.

Gwendoline avea atât de puţine calităţi materne, încât Lindsay nu era surprinsă că nu aveau copii. Totuşi, Lucas iubea enorm copiii şi se aştepta ca el să dorească să-i aibă pe ai lui proprii.

Oftând, a încercat să se concentreze din nou la ceea ce lucra, dar în minte îi veneau tot felul de amintiri din copilărie: Lucas învăţând-o să joace tenis, Lucas ajutând-o la lecţii… Afecţiunea pe care o manifesta permanent Lucas în acea vreme, o umplea de bucurie atunci şi îşi amintea cu amărăciune solitudinea pe care-o încerca atunci când pleca la universitate.

Auzi deodată paşi pe culoar şi-şi dădu seama că vine Caroline.

— Eşti ocupată? o întrebă aceasta băgând capul pe uşa biroului. Vrei o ceaşcă de cafea?

— O, mi-ar face mare plăcere. Nu mai reuşesc să termin ce am de lucru.

— Nu te mai recunosc, s-a mirat Caroline. Incapacitatea asta de a te concentra nu are cumva vreo legătură cu un anume văr de-al meu? glumi ea cu un aer de falsă suspiciune.

— Într-o oarecare măsură… în două săptămâni trebuie să-i vizităm pe părinţii lui Jeremy.

Caroline făcu o mutră plină de înţelegere.

— Biata de tine! Mătuşa mea este puţin… severă, ca să zicem aşa. În plus, ţine la fiul ei ca la ochii din cap şi consideră că nicio femeie nu va fi vreodată demnă să trăiască alături de el. Bineînţeles, tu ai un atu ce nu este câtuşi de puţin neglijabil…

— Banii mei, nu? întrebă Lindsay, ridicându-se cu graţie.

— Oricum, pentru ei nu va fi o mare surpriză când le veţi da vestea că vreţi să vă căsătoriţi, a consolat-o Caroline. Mama mi-a spus ultima dată că este timpul ca tu şi Jeremy să vă logodiţi. Apropo, ce spune Lucas?

— Trebuie tocmai să mergem să-l vedem în weekend-ul acesta.

— Ce norocoasă eşti! a invidiat-o Caroline. Fratele tău vitreg este atât de… seducător.

A surâs când a văzut expresia mirată a lui Lindsay.

— Sunt convinsă că ştii cât de irezistibil este. Extraordinar este însă faptul că se pare că nu-şi dă seama ce efect are asupra noastră… Mă întreb ce-a găsit la Gwendoline?

— Este foarte frumoasă, răspunse cu o voce slabă Lindsay, simţindu-se obligată să ia apărarea cumnatei ei…

— Desigur… Dacă îţi plac aisbergurile. Sunt sigură că nu are niciun pic de căldură în inima ei. De altfel, Lucas nici n-a lăsat vreodată impresia că ar fi cine ştie ce îndrăgostit de soţia lui, nu-i aşa?

— A ştiut întotdeauna să-şi disimuleze sentimentele.

— Crezi că asta explică comportamentul Un?... Mă întreb dacă-i este credincios.

Caroline a observat imediat expresia dezaprobatoare de pe chipul lui Lindsay şi s-a strâmbat:

— De acord... de acord... a oftat ea. Reprezintă soţul perfect... Dar, în orice caz, ea este departe de a fi soţia ideală. Nu ţi-am spus mai înainte, dar în iama asta, pe când mă aflam la Gostaad, am văzut-o... dar nu cu Lucas.

— Este o schioare strălucită, spuse Lindsay cu asprime în glas. Lucas este atât de ocupat încât, fără îndoială, n-a putut să meargă şi el cu ea... Şi simplul fapt că ai văzut-o cu un alt bărbat, nu înseamnă că...

— ... că a avut o aventură? Ei bine, greşeşti! Probabil că stăteau în camere separate şi se purtau cu foarte multă discreţie, dar pot să te asigur că erau amanţi. Anumite semne nu te înşală!

— Nu vreau să mai aud, i-a tăiat-o cu răceală Lindsay.

Ca un avertisment, i-a venit în minte ce-i spusese odată Lucas: „Vrei întotdeauna să eviţi să superi pe cineva, Lindsay. Sper să te decizi într-o zi, că este timpul să te gândeşti şi la tine, nu numai la alţii“.

Avea dreptate. Inteligentă, drăguţă, apreciată de prieteni pentru că avea un caracter agreabil şi dădea dovadă de mult tact. Toate acestea o caracterizau din plin. Şi totuşi, ştia că-i lipseşte curajul. Încă de când era mică, după moartea mamei ei, încercase să semene cu femeia pe care tatăl ei o pierduse, cu unicul scop de a-i alina durerea. Cu toate acestea bănuia că-l dezamăgise. Inteligenţa şi energia pe care le moştenise de la el nu semănau decât foarte puţin cu delicateţea mamei ei. Cât de mult ar fi dorit ca ea să aibă calităţile soţiei lui! Abia în vara în care împlinise şaisprezece ani se revoltase împotriva acestei situaţii şi Lucas

fusese unicul martor. El era singura fiinţă cu care se simţise întotdeauna ea însăşi. O încurajase mereu să-şi spună deschis părerea şi ea nu ezita să se certe cu el dacă nu erau de acord într-o privinţă sau alta. Lucas nu-i ceruse niciodată să se conformeze ideilor preconcepute pe care el ar fi putut să le aibă despre ea. Însă după moartea tatălui ei şi a Sheilei, se schimbase complet. Încetase să mai fie fratele iubit şi devenise un străin nepăsător care n-o mai strângea în braţe pentru a o consola, deoarece refuza orice contact fizic cu ea. Prin atitudinea lui îi dăduse de înţeles că nu-l mai interesau confidenţele ei şi în plus, se căsătorise cu Gwendoline, adâncind în acest fel şi mai mult prăpastia care se crease între ei.

Avea oare dreptate Caroline? îl înşela cumva Gwendoline pe Lucas? Ce motive ar fi putut avea? Ea nu-şi ascunsese niciodată sentimentele pentru el. În acest caz, de ce oare ar risca să-şi distrugă fericirea luându-şi un amant?

— Îl vezi pe Jeremy în seara asta? s-a interesat Caroline.

— Nu, trebuie să mă culc neapărat mai devreme. O să-mi acord câteva zile des concediu săptămâna viitoare şi înainte de asta am foarte multe lucruri de terminat.

— Tu şi Jeremy aveţi vreun plan?

Din nou Lindsay scutură din cap.

— Nu, însă anul acesta nu mi-am luat încă concediu. Am poftă să mă uit puţin pe la vitrine, să mă destind, să mă plimb…

— A, bine… Şi eu trebuie să mă grăbesc. Simon m-a invitat la restaurant în seara aceasta şi nu voi mai fi niciodată gata dacă nu mă grăbesc puţin.

Vinerea următoare, Lindsay a plecat de la serviciu mai devreme şi s-a dus repede acasă pentru a-şi pregăti bagajele. Tocmai închidea ultima geantă de voiaj, când a sunat telefonul.

— Lindsay, am veşti proaste. Nu pot să fiu liber în weekend-ul acesta. Trebuie să mă deplasez imediat în Scoţia, să mă întâlnesc cu un client.

Lindsay şi-a reprimat indignarea care a cuprins-o la auzul acestei veşti.

— De ce nu te-ai duce singură la fratele tău? Părinţii mei. Or să vrea sigur să dea un anunţ la ziarul Times imediat ce vor afla de logodna noastră şi n-ar fi plăcut ca fratele tău să nu ştie dinainte.

Ea n-ar fi avut niciun chef să-l vadă pe Lucas, fără protecţia pe care i-ar fi asigurat-o Jeremy. Dar de ce oare se temea atât să dea ochii cu Lucas? Totuşi, nu vedea altă soluţie. A acceptat, însă fără plăcere, sugestia lui Jeremy.

După ce a închis, s-a dus înapoi la ea în cameră, întrebându-se cum să se îmbrace pentru călătorie. În cele din urmă s-a decis să-şi pună o fustă de culoarea caisei şi o bluză clasică asortată. Culoarea estompată îi punea în evidenţă ochii căprui ce-i dădeau pielii ei strălucitoare o tentă arămie. În acel an primăvara fusese foarte frumoasă şi vara venise de timpuriu. Soarele îi accentuase culoarea blondă a părului, iar reflexele lui argintii îl făceau şi mai frumos. Lindsay nu-şi dădea absolut deloc seama cât de seducătoare era. În timp ce se farda, simţea cum creşte în ea tensiunea la ideea că avea s-o vadă pe Gwendoline… şi mai ales pe Lucas.

După o oră, părăsise Londra la volanul elegantei berline pe care-o cumpărase cu câteva luni înainte. Conducea în viteză pe autostradă şi se întreba în acelaşi timp ce voise cu adevărat în viaţă. Nu-l iubea la nebunie pe Jeremy, dar asta n-o împiedica să constate lipsa lui de dorinţă faţă de ea. De ce nu accepta realitatea? Dacă ea era de acord cu această căsătorie de convenienţă – cum o numea el pe bună dreptate – asta însemna,

desigur, că ea nu era o fire pasională.

Circulaţia în acel sfârşit de zi era deosebit de intensă şi ea s-a forţat să-şi concentreze atenţia asupra drumului. Puţin câte puţin, şirurile de maşini au devenit mai scurte şi când a ieşit în cele din urmă de pe autostradă, înainte de Bath, s-a trezit aproape singură pe mica şosea secundară pe care-o luase. Traversa deja unul după altul satele familiare şi tensiunea creştea pe măsură ce se apropia de ţinta călătoriei ei. Depăşea în acel moment marginile ultimului sat, Hinton Saint Jude, mereu la fel de fermecător, cu acoperişurile caselor din paie şi cu grădini bogat colorate. Nu mai avea decât trei kilometri până în Dorset.

Portalul era larg deschis şi Lindsay s-a crispat imperceptibil când a trecut dincolo de el. A parcat în faţa casei, surprinsă puţin că nu se mai afla nicio maşină staţionată pe mica întindere de pietriş. Coborând din maşină, s-a îndreptat spre peronul mare al intrării principale. I s-a părut ciudat să bată la uşa casei care mai era încă a ei… dar Gwendoline o făcuse să înţeleagă foarte clar, la începutul căsătoriei ei, că ea era acum stăpâna moşiei şi că Lindsay trebuia să se considere ca o invitată, şi nimic mai mult.

Era prea fără experienţă atunci pentru a se apăra şi să-i răspundă cum s-ar fi cuvenit.

Au trecut cinci minute fără niciun semn de viaţă din casă. Lindsay mai avea propriile ei chei de la casă, chiar dacă această idee i se păruse absurdă şi cu un sentiment de culpabilitate – începu să scotocească după ele prin poşetă.

Când pătrunse în hol, a copleşit-o un val de nostalgie, un amestec subtil de ceară şi de miresme care-i încântaseră copilăria.

Înaintând spre scara mare din marmură cu rampa ei superbă din fier forjat care urca în spirală până la etaj, s-a oprit şi a ascultat eventualele zgomote care să-i indice prezenţa cuiva. Dar

tăcerea nu era tulburată decât de lătratul unor câini la distanţă, la fermele vecine. Avea din ce în ce mai mult sentimentul puternic că este singură în casa aceea mare.

Îndreptându-se spre bucătăria imensă, se întreba unde puteau fi totuşi Gwendoline şi Lucas. Intrând în bucătărie, nu s-a putut abţine să râdă când şi-a plimbat privirea prin ea. Şemineul mare, cratiţele de aramă agăţate pe perete, vechile mobile din stejar o făcură s-o năpădească instantaneu amintiri emoţionante. A găsit un plic, astfel pus ca să iasă în evidenţă, pe masă. Deschizându-l repede, a citit cele câteva rânduri scrise de menajeră, care trebuise să plece în grabă când aflase că sora ei fusese victima unui accident.

Dar unde era Gwendoline? Cumnata ei avea o viaţă socială foarte activă şi probabil că era în vizită la cineva. Lindsay era foarte contrariată că nu găsise pe nimeni acasă s-o primească.

A ieşit din bucătărie şi a luat-o pe culoar spre salonul cel mare. Lui Lindsay nu-i plăcuse deloc modul în care Gwendoline redecorase acea încăpere. Tapiseriile vechi care o încântau atât de mult, de pe timpul mamei sale şi al Sheilei, fuseseră înlocuite cu tablouri moderne, desigur de mare valoare, dar care dădeau salonului un aspect rece şi rigid, care nu-i plăcea defel. Marmura şi oţelul luaseră locul lemnului cald şi strălucirii agreabile a mobilelor splendide care se aflau acolo odinioară.

Şi-a adus aminte că singurele încăperi unde decoratorilor nu li se îngăduise să renoveze, erau bucătăria, biroul lui Lucas şi camera ei.

Lucas!... O durere neaşteptată îi traversă pieptul la simpla evocare a numelui lui şi-şi dădu seama că era foarte nervoasă. Unde era Lucas? La acea oră din zi, era fără îndoială la serviciu. S-ar fi putut totuşi deranja ca să-i ureze bun venit! Bun venit!... Un

surâs mic, amar i-a apărut pe buze. Fără niciun dubiu, era şi el la fel de nerăbdător ca şi ea ca acel weekend să se termine cât mai repede. Şi totuşi, ca şi când i-ar fi lipsit cu totul voinţa, paşii au dus-o până la biroul lui Lucas. Uşa era întredeschisă şi Lindsay intră. Se apropie de maldărul de dosare îngrămădite pe masa de lucru şi observă un bilet pe care era scris numele ei. Curioasă, s-a aplecat să-l citească: „Domnişoara Lindsay a telefonat ca să anunţe că vine împreună cu un prieten la sfârşitul săptămânii. Am pregătit camerele.“ Se gândi în grabă. Prezenţa acestui bilet acolo însemna că Lucas lipsea de câteva zile şi nu ştia de venirea ei? Dar, în acest caz, de ce lăsase menajera biletul pe biroul lui? De ce n-o avertizase direct pe Gwendoline?

Încruntându-se, Lindsay s-a întors la bucătărie şi a umplut căminul. În timp ce punea de ceai, s-a întrebat ce avea să facă. Oricare ar fi fost treburile care l-ar fi reţinut pe Lucas să mai dea pe acasă, era clar că nu se mai întâlnise cu menajera de când telefonase ea. Pe de altă parte, biletul pe care-l scrisese menajera dovedea că aceasta se aştepta ca el să revină foarte curând acasă. Cu toate că Lindsay era tentată să se întoarcă foarte curând la Londra, s-a gândit că în felul acesta va fi obligată să vină din nou altă dată. În plus, poate că nu va mai avea curajul s-o facă.

Ceainicul începu să fiarbă pe maşina de gătit şi ea-şi umplu o ceaşcă, decizându-se ca, după ce va bea ceaiul, să se urce la etaj să facă un duş ca să se destindă. Când se va întoarce Gwendoline, îi va reproşa cu siguranţă că se instalase în casă, dar, la urma-urmei, îi va putea răspunde că ar fi putut rămâne acasă ca s-o primească.

Şi-a regăsit cu emoţie camera. Pereţii aveau încă acea culoare frumoasă turcoaz pe care ea o alesese cu mulţi ani în urmă. Mocheta galben pal se asorta cu perdelele din creton. Şi-a amintit surâzând că Lucas însuşi insistase ca ea să aleagă cum să fie

decorată camera ei de fată. Era atât de prevenitor faţă de ea în acea vreme…

Oftând din greu, Lindsay coborî la parter şi ieşi să-şi ia bagajele din portbagajul maşinii şi apoi, cu o trusă de toaletă în mână, intră în baie.

Tocmai închisese robinetele duşului când îşi dădu seama că cineva era în camera ei. Gândindu-se că trebuia să fie Gwendoline, îşi puse pe ea un neglijeu, strâmbându-se puţin când a simţit că mătasea subţire i se lipea de pielea încă umedă. A deschis uşa şi s-a dat înapoi când a descoperit că era Lucas. El a încruntat din sprâncene văzând-o şi ea a constatat că era foarte tras la faţă.

— Lindsay!… rosti el mirat, cu un murmur. Ce dracu'…

Ei i se păru că citeşte în adâncul ochilor lui o durere, pe care nu i-o ştia.

Dându-şi seama de ţinuta ei lejeră, Lindsay îşi puse braţele în jurul corpului, într-un gest de apărare.

— Credeam că este Gwendoline, spuse ea pe un ton rece.

— Nu ştiu ce te-ar fi putut face să crezi asta! Dar de ce te afli aici?

Ei i-a dispărut brusc oboseala, luându-i locul o încordare febrilă. Era clar că-şi bătea joc de ea. Tonul nepoliticos al vocii lui a făcut-o s-o cuprindă mânia.

— Sunt la mine acasă doar! replică ea, ridicând bărbia într-un gest de sfidare… Deşi ai făcut totul pentru ca această casă să fie cât mai puţin primitoare posibil pentru mine.

În ochii lui Lucas nu se vedea nicio remuşcare.

— Te întreb din nou: de ce ai venit?!

— Pentru niciun motiv care te-ar putea nelinişti. Cred chiar că atunci când vei afla ce am să-ţi spun, vei fi încântat… Am venit să te anunţ că mă logodesc.

— Te logodeşti…!

Timp de o clipă, Lindsay avu impresia că-l şocase. Dar imediat, ironia cinică care i-a apărut în priviri i-a şters această impresie.

— Ei! Cine este fericitul pe care l-ai ales?

— Jeremy Byles, l-a informat ea, sec.

Nu putea să-şi explice motivul pentru care se jigneau în acest fel ori de câte ori se vedeau. Fuseseră atât de apropiaţi… Fără a merge până la a simula prietenia, puteau cel puţin să se adreseze unul altuia ca nişte persoane civilizate şi nu ca nişte duşmani.

— Jeremy trebuia să vină şi el cu mine, dar a fost reţinut în ultimul minut de nişte probleme de afaceri. Ţinea să te previn că ne logodim, înainte ca părinţii lui să dea anunţ la ziar.

— Voia să mă prevină sau… să obţină aprobarea mea?… întrebă Lucas, uşor sarcastic. Presupun că ştie prevederile testamentului tatălui tău…

— Bineînţeles! răspunse ea, cu ochii arzându-i de mânie. Dar nu ai de ce să te îngrijorezi, Lucas. Jeremy corespunde exact portretului soţului pe care tatăl meu l-ar fi dorit pentru mine.

— Şi acesta este singurul motiv pentru care l-ai ales?

— Am oare dreptul să mă căsătoresc pentru alt motiv? replică ea cu amărăciune.

Până la a se exprima în aceşti termeni, nu fusese deloc conştientă de povara pe care o reprezenta pretenţia tatălui ei. Nu-l iubea pe Jeremy, cel puţin nu aşa cum ar fi visat cândva să iubească un bărbat. După privirea pe care Lucas i-o aruncă putea să-şi dea seama că nu se lăsa uşor păcălit.

— Pentru că n-ai fost în măsură să-l aduci pe logodnicul tău ca să-ţi dau asentimentul meu, nu cred că vizita ta este motivată… De ce ai venit, totuşi?

— Pentru că eram gata de plecare când am aflat că Jeremy nu putea să vină cu mine, explodă ea.

Temperamentul ei atât de puţin predispus unor izbucniri de furie subită, părea să se fi schimbat cu totul.

— Sunt la mine acasă, Lucas, şi n-am nevoie de aprobarea ta ca să vin aici, chiar dacă nu ai niciun chef să mă vezi. Jeremy este bărbatul ideal, cel puţin din punctul de vedere al tatălui meu. Ca atare, cred că n-ai niciun motiv să refuzi ca…

— … ca el să profite de moştenirea ta! Biata mea Lindsay… Duci într-adevăr lipsă de bani încât să te căsătoreşti cu primul fiu al unei familii bune care-ţi apare în faţă? Dacă vrei pot să-ţi dau şi mai mulţi bani, nu e nicio problemă…

— Nu este absolut deloc o chestiune de bani! Cel puţin în ceea ce mă priveşte, şi o ştii foarte bine.

— În acest caz, de ce-ţi faci atâtea griji de asentimentul meu? Dragostea adevărată nu are nevoie de aprobarea nimănui! spuse el cu dispreţ.

Era evident că Lucas nu-şi făcea nicio iluzie despre sentimentele ei faţă de Jeremy.

Avea, fără îndoială, dreptate, dar gândul acesta fii suficient pentru a-i aţâţa furia care mocnea în ea.

— Ce-ar trebui să fac? Să rămân toată viaţa singură, fără un cămin, fără copii?… Numai pentru că…

Se opri tocmai la timp, foarte speriată de cuvintele care erau să-i scape de pe buze şi-şi dădu seama cât de intens o privea Lucas. „Pentru că n-am putut să mă căsătoresc cu tine“ vrusese ea să spună. Îngrozită de emoţiile care-o cuprinseseră dintr-odată şi pe care le ascunsese şi faţă de ea însăşi, atât de mult timp, Lindsay începu să tremure din tot corpul. Timp de câteva secunde, fu incapabilă să vorbească, dar în cele din urmă a reuşit să redevină

stăpână pe ea.

— Nu eşti obiectiv, Lucas, zise ea pe un ton plictisit. Nici măcar nu l-ai cunoscut pe Jeremy şi faci aprecieri în privinţa lui. Sunt foarte mâhnită că prezenţa mea te deranjează şi, dacă vrei cu adevărat, pot să plec imediat. Dar mă gândisem că, după toţi aceşti ani, vom putea vorbi împreună ceva mai destins… dar, evident, m-am înşelat. Te las să-i prezinţi scuzele mele lui Gwendoline. Deşi nu speram ca ea să sară în sus de bucurie când va afla de vizita mea.

— Ai în întregime dreptate… replică el pe un ton sardonic. Cel puţin, aceasta ar fi fost situaţia dacă Gwendoline ar mai fi locuit aici…

Ea îşi holbă ochii de surpriză.

— Ea…

— Ea şi cu mine ne-am hotărât să ne despărţim, la puţin timp după Crăciun. Divorţul s-a pronunţat acum câteva săptămâni.

Consternată, Lindsay se lăsă pe pat.

— Ai divorţat?… Dar de ce nu mi-ai spus nimic? De ce?

El ridică din umeri şi-i răspunse pe un ton dur:

— De ce-ar fi trebuit să-ţi spun? Voi două nu eraţi în termeni prea buni. În plus, nu cred că viaţa mea te priveşte câtuşi de puţin.

Obrajii lui Lindsay s-au îmbujorat din cauza mâniei care o cuprinsese din nou.

— Doar eşti fratele meu, Lucas! îi aminti ea pe un ton sec.

— Frate vitreg, a corectat-o el. Şi nu există nici măcar o legătură de rudenie reală între noi.

Ea s-a hotărât să ignore această remarcă.

— Bărbatul cu care a fugit nu era primul ei amant… a reluat el.

Şi-a desfăcut nodul de la cravată şi şi-a deschis primul nasture. O clipă i s-a părut atât de dezgustat şi vulnerabil încât lui

Lindsay i se strânse inima. În definitiv, era încă acelaşi Lucas pe care-l admirase atât.

— Pari foarte obosit, murmură ea.

Cuvintele de compasiune îi scăpară de pe buze fără să se gândească.

— Diferenţa de fus orar are deseori acest efect neplăcut, dar unde este doamna James?

— Ţi-a lăsat un bilet în bucătărie. Se pare că sora ei a avut un accident şi a plecat la ea.

— A! Ce ghinion… Cu atât mai mult cu cât unul dintre clienţii mei americani trebuie să vină la sfârşitul săptămânii pentru negocieri. Aveam intenţia să-l cazez aici. Vreau neapărat să semnez un contract cu el.

— Ai greutăţi în afaceri? se nelinişti Lindsay.

— Nu de natură să-ţi pună în pericol moştenirea… Dacă asta te preocupă, replică el cu un zâmbet amar. Numai că anul trecut am făcut o investiţie costisitoare, care urmează să fie amortizată începând cu anul viitor. Dar pentru moment, bugetul nostru este destul de redus. Contractul cu americanul este foarte binevenit şi ne va permite să ne devansăm prevederile. Te temi ca nu cumva să-ţi risipesc averea şi ca tânărul de familie atât de bună să nu-ţi întoarcă spatele?

Părea atât de dezamăgit încât ea se simţi încurcată. Lucas o cunoştea suficient de bine pentru a şti că nu se căsătorea numai cu scopul de a-şi recupera moştenirea. Banii nu însemnau cine ştie ce pentru ea. Nu, dorea numai să fie cinstită faţă de dorinţele tatălui ei şi se simţea jignită că Lucas o bănuia de asemenea josnicii.

— Nu, răspunse ea, pe un ton neutru. Oricum, am mai multă încredere în simţul tău de onoare decât ai tu în al meu. Îmi strâng lucrurile şi plec, adăugă ea ridicându-se.

— Nici nu se pune problema, spuse el pe un ton autoritar. Este prea târziu ca să mai pleci acum… Pentru că eşti aici, fa bine şi rămâi. Acum mă duc să fac un duş. Când am venit, am crezut că intrase un hoţ în casă.

— Şi că făcea duş după faptele lui rele? glumi ea fără să vrea, surâzând.

Dar el rămase surd la umorul ei şi ochii i s-au întunecat şi mai mult. S-a întors şi a ieşit.

CAPITOLUL III

Mult timp după plecarea lui Lucas, Lindsay rămase nemişcată lângă fereastra deschisă a camerei. Lucas şi Gwendoline divorţaseră! Nu-i venea să creadă. Cum putea această femeie, care manevrase cu atâta abilitate ca să se căsătorească cu Lucas, să plece cu alt bărbat? Lindsay n-o agrease niciodată pe Gwendoline, dar crezuse întotdeauna că ea nutrea o pasiune sălbatică pentru Lucas.

Încruntând din sprâncene, Lindsay se îndepărtă de fereastră, tremurând uşor din cauza brizei răcoroase în timp ce se îndrepta spre şifonier, iar când se privi în oglinda de la măsuţa de toaletă, făcu o mutră dezaprobatoare. Materialul mătăsos îi marca pregnant sânii plini şi şoldurile arcuite. S-a îmbrăcat cât a putut de repede.

Lucas nu păruse entuziasmat de vestea logodnei ei. Se manifestase aproape brutal şi în zeflemea. Lindsay şi-a ridicat capul într-un gest de sfidare. De ce fusese nevoie să-i spună că Jeremy n-ar fi luat-o în căsătorie dacă ea n-ar fi avut bani? Nu-i spusese nimic nou. La ce se aşteptase din partea ei? Să se îndrăgostească de un bărbat care să nu corespundă dorinţei tatălui ei pentru a-i da satisfacţie lui Lucas şi a-i da prilejul să-i atragă atenţia că este o nebunie din partea ei?

Era, bineînţeles, firesc ca Lucas să fie profund dezamăgit şi îndurerat de plecarea lui Gwendoline, dar ce vină avea ea? îşi puse în minte să aibă o explicaţie cu el la cină.

Ce păcat, într-adevăr, că Jeremy nu putuse să vină cu ea, se gândi ea din nou. Lucas ar fi putut să-şi dea seama, astfel, cât de înţeleaptă era decizia ei. Respectul lor reciproc ar fi, fără îndoială, suficient pentru ca ei să fie fericiţi. Într-adevăr, numai atracţia

fizică nu era suficientă pentru o căsătorie durabilă, se gândi ea. O idee îi trecu pe neaşteptate prin minte. Cât a durat logodna dintre Gwendoline şi Lucas, nu se convinsese ea oare că nu este capabilă de nicio pasiune, numai ca să nu aibă de suferit? Acest gând a tulburat-o în cel mai înalt grad.

Şi-a amintit cât de şocată fusese, fata visătoare şi romantică de atunci, de insinuările imorale şi deplasate ale lui Gwendoline care o bănuia că este îndrăgostită de Lucas. În mod incontestabil, Lindsay îl considera pe Lucas drept bărbatul cel mai seducător pe care-l cunoscuse vreodată. Chiar şi astăzi, era încă sensibilă la acea forţă magnetică pe care el o emana şi senzaţia de a nu-şi putea controla emoţiile în prezenţa lui o alarma. Ce însemnau aceste contradicţii?

Venise cu unicul scop de a-l informa pe Lucas despre logodna ei foarte apropiată şi nu să viseze la trecut, se dojeni ea cu severitate, deschizând dulapul pentru a-şi alege una din rochiile pe care le adusese. Prevăzuse că va. Trebui să ia parte la numeroase recepţii pe care le dădea în general Gwendoline, dar i se părea nepotrivit să se îmbrace cu o toaletă de seară pentru a lua masa cu Lucas. Decizându-se la o rochie suplă de culoarea lavandei, din jerse, cu un decolteu în „V“, a îmbracat-o şi s-a uitat în oglindă. De la talie în jos porneau nişte pliuri care se unduiau plăcut la fiecare pas. Aşezându-se la măsuţa de toaletă şi-a periat părul şi l-a ridicat într-un coc nu prea strâns, din care-i scăpau nişte şuviţe aurii. Din impuls, îşi puse cerceii fini din perle şi diamante pe care-i primise de la Lucas, când împlinise optsprezece ani. Nu purta încă la deget inelul cu diamant pe care Jeremy urma să i-l ofere oficial în faţa viitorilor ei socri. Şi totuşi ciudat, în seara aceasta i-ar fi plăcut să şi-l pună în deget. Poate că asta l-ar fi convins pe Lucas de caracterul irevocabil al alegerii ei.

Aducându-şi aminte că doamna James lipsea de acasă, se gândi că dacă voiau într-adevăr să mănânce în seara aceea, ar face bine să coboare grabnic în bucătărie. Dar îşi făcuse griji în mod inutil. Menajera pregătise masa şi ei nu-i mai rămânea decât să încălzească mâncarea care aştepta în frigider. Îi făcea mare plăcere să gătească şi îşi zicea că atunci când va fi căsătorită cu Jeremy va avea tot timpul la dispoziţie să practice această artă în care excela. De fapt, Jeremy dorea ca ea să nu mai lucreze după ce se vor căsători şi după ce el avea să preia conducerea afacerilor familiale, cum convenise cu tatăl lui, ea putea să-şi găsească diferite ocupaţii dacă voia să nu se plictisească.

În locul sufrageriei mari şi impresionante, Lindsay prefera intimitatea încăperii în care se servea micul dejun. În timp ce se apropia de fereastră, au năpădit-o amintirile.

— Pari dusă pe gânduri, spuse Lucas.

Nu-l auzise venind şi a tresărit imperceptibil. A recunoscut mirosul de mosc al coloniei lui şi a remarcat că părul lui era încă umed de la duşul pe care tocmai îl făcuse. L-a privit mergând cu mersul lui suplu de felină, care-o fermeca întotdeauna când era mică.

— Da… Mi-am amintit de ziua când am căzut în lac şi tu m-ai scos.

Timp de o secundă, chipul lui Lucas s-a înmuiat şi ea a regăsit la el farmecul tandreţii lor de odinioară. Dar această impresie trecătoare s-a risipit imediat.

— Ai scăpat de o bătaie bună în după-amiaza aceea. De altfel, îţi interzisesem categoric să mergi cu bicicleta pe lângă lac… şi pe bună dreptate.

Trebuie să fi avut şapte sau opt ani în vremea aceea şi îşi amintea furia lui Lucas când a pescuit-o din apa rece. Însă acel

acces de furie disimula afecţiunea profundă pe care i-o purta el atunci.

— Dacă eşti gata de masă, spuse ea, străduindu-se să revină la prezent, pot să te servesc imediat.

— Mă răsfeţi? o întrebă el ironic. Nu mai sunt obişnuit să fiu servit, în ultimul timp. În general, iau masa repede, între două telefoane. Dar nu mă îndoiesc că, într-o casă foarte ordonată cum o să fie a ta, va fi complet diferit. De ce te măriţi cu el, Lindsay?

Zeflemeaua pe care o simţi în vocea lui era atât de crudă, încât din nou Lindsay îşi pierdu controlul.

— Pentru că vreau acest lucru, i-a replicat ea susţinându-i privirea. Ce te aşteptai să-ţi spun exact, Lucas? Că Jeremy şi cu mine suntem îndrăgostiţi unul de altul? Nu pot năzui la asemenea emoţii pe care practic nu le simt. Oricum, nu cred în fascinaţia înţelegerii fizice. O relaţie durabilă nu poate fi întemeiată pe un asemenea gen de atracţie.

— Şi bineînţeles că ai o mare experienţă pentru a afirma asemenea lucruri.

Degetele lui Lucas s-au strâns puternic pe încheietura mâinii ei, producându-i durere, obligând-o să se uite la el.

— De câte ori ai simţit dorinţa, pentru a vorbi astfel, Lindsay? De câte ori ai stat în pat, în penumbra camerei tale, visând la plăcerea unei iubiri împărtăşite?! De câte ori?

Cruzimea lui o prinse complet nepregătită şi-şi dădu seama că el interpretase greşit remarca ei şi credea că ea criticase de fapt căsătoria lui cu Gwendoline. În mod inexplicabil, suferea să-l vadă atât de nefericit din cauza plecării acelei femei pe care o dorea încă. Instinctiv, a ridicat mâna spre obrazul lui pentru a-i oferi consolarea unui gest afectuos. Dar el i-a îndepărtat energic mâna, ochii arzându-i de o furie rece.

— Pentru Dumnezeu, hai să mâncăm odată! exclamă el. Dacă nu cumva ai intenţia să mă laşi să mor de foame, Lindsay!

Cinismul lui a lovit-o drept în inimă.

Aducând primul fel de mâncare, Lindsay se gândea că motivul comportamentului agresiv al lui Lucas era durerea de-a o fi pierdut pe Gwendoline. Acest lucru o surprindea totuşi, deoarece nu fusese niciodată martora vreunei emoţii sau intimităţi între ei care să poată justifica o asemenea amărăciune la Lucas. Îşi imaginase că Gwendoline nutrea faţă de soţul ei o pasiune care nu era neapărat reciprocă. Dar se înşelase atât de des în privinţa lui Lucas...

Au mâncat într-o tăcere apăsătoare. Lucas părea absorbit de gândurile lui şi-i descuraja toate tentativele de a aborda subiectul logodnei. Nu era momentul ideal, dar lui Jeremy nu-i plăcea absolut deloc să-i fie date peste cap planurile. Dacă ea se întorcea la Londra fără acordul lui Lucas, el se va vedea obligat să amâne vizita lor la părinţii săi şi va fi foarte nemulţumit.

— Dacă ţine atât de mult la tine, ar fi trebuit să aranjeze în aşa fel încât să fie acum aici şi să-mi ceară permisiunea de a-ţi face curte, îi spuse el aproape cu răutate.

Era prea mult. Subit a cuprins-o mânia şi, dând brusc la o parte farfuria din faţa ei, s-a ridicat în picioare, lividă de furie.

— În definitiv, nu mai eşti tutorele meu şi nu am nevoie de permisiunea ta pentru a mă mărita! a strigat ea.

— Totuşi, ai nevoie de aprobarea mea în ceea ce priveşte alegerea viitorului tău soţ, dacă vrei să primeşti moştenirea, remarcă el cu un calm exasperant. Şi nu-mi spune că te va lua de soţie cu sau fără bani, pentru că ştim amândoi foarte bine că nu-i adevărat... nu-i aşa, Lindsay? Pentru Dumnezeu, de ce oare nu găseşti un bărbat căruia puţin să-i pese de averea ta şi să te iubească pentru ceea ce eşti? Numai dacă nu-ţi este teamă că un

asemenea bărbat nu există…

El se ridicase, dominând-o cu statura lui înaltă şi ţinându-se cu mâinile de masă. Amărăciunea, mânia şi un alt sentiment nedefiniţii făceau să-i scânteieze aprig ochii, în timp ce-i observa reacţiile lui Lindsay.

— Acesta este motivul pentru care te supui de bunăvoie dorinţelor tatălui tău, Lindsay? Oare simţi că nu eşti capabilă să iubeşti?

S-a apropiat de ea şi a luat-o de umeri, scuturând-o cu brutalitate. I-a simţit cu o intensitate dureroasă degetele, chipul aproape, ochii cufundaţi în ai ei.

— Spune-mi dacă am dreptate! Spune-mi, Lindsay!

Furia pe care o percepea în vocea lui a făcut-o să iasă din paralizia care o cuprinsese când el o apucase de umeri. A copleşit-o mânia, înlăturându-i toate inhibiţiile şi a rostit cu o voce sugrumată, în timp ce lacrimile îi înceţoşau ochii:

— Nu! N-ai dreptate!

Era pe punctul de a ridica mâna pentru a-şi şterge lacrimile, când unda de ironie muşcătoare care i-a traversat privirea lui Lucas, a făcut-o să se răzgândească şi, deodată, l-a plesnit cu violenţă, fiind şi mai şocată decât el de gestul ei. Urma palmei pe obrazul lui şi tăcerea subită care s-a instalat i-a provocat lui Lindsay un sentiment de stupoare şi nelinişte profundă.

Lucas i-a dat drumul imediat şi buzele i s-au strâmbat într-un rictus batjocoritor când a văzut-o cât de înfricoşată i-a întors spatele.

— O, nu, Lindsay! N-am să te pălmuiesc şi eu, i-a zis el cu blândeţe, chiar dacă o meriţi. A continuat zâmbind cu tristeţe: în locul tău, nu m-aş nelinişti prea mult de ce ţi-am făcut şi m-aş întreba mai degrabă care sunt motivele gestului meu… Nu suporţi

să ţi se spună adevărul, nu-i aşa, Lindsay? Şi totuşi... I-ai cedat cumva lui Jeremy?

Descumpănită un moment de aceste cuvinte, Lindsay nu răspunse nimic. Dar mândria i-a venit în ajutor şi s-a forţat să râdă, un râs forţat, total lipsit de veselie.

— Zău, Lucas, crezi că te priveşte? l-a întrebat ea cu o voce glacială.

— Poate că nu, a recunoscut el, dar oricum o să-mi spui, nu-i aşa?

Căuta s-o domine cu atracţia pe care o exercita asupra ei, pentru a o determina să facă confidenţe!!... Dar nu va reuşi. Se va ţine tare! S-a îndreptat încet spre uşă şi nu s-a întors spre el decât după ce a ajuns în prag.

— Mă duc în camera mea, Lucas. N-are niciun rost să mai continuăm conversaţia asta. Mâine dimineaţă plec înapoi la Londra.

— Fără să fi obţinut aprobarea mea?

— Dacă îmi faci greutăţi şi te opui, mă voi vedea obligată să mă consult cu avocatul tatălui meu. Cunoaşte la fel de bine ca şi tine prevederile testamentului şi sunt sigură că va fi de aceeaşi părere cu mine că eşti nedrept şi iraţional.

— Mă şantajezi, Lindsay? Probabil că ţii cu adevărat la acest Jeremy, dacă te lupţi atâta pentru el. Poate că, totuşi, m-am înşelat... Sigur îl iubeşti? Spune-mi cinstit că-l iubeşti şi-l doreşti în aşa măsură încât nu poţi trăi fără el.

O clipă, fu tentată să răspundă că aşa era, dar sinceritatea firească nu-i permitea o asemenea minciună.

— Îl respect şi sunt sigură că vom avea o viaţă agreabilă, dar... nu, nu-l iubesc aşa cum sugerezi tu.

Era imposibil ca ceea ce a citit în ochii lui în acel moment să

fie uşurare. Dar în ochi i-a apărut din nou furia.

— Eşti laşă, Lindsay!

— Chiar dac-aş fi, nu eşti şi tu puţin de vină? vociferă ea. N-am uitat cât de nerăbdător erai să scapi de mine după ce a murit tatăl meu, Lucas! Şi să nu-mi spui că intenţiile tale erau curate şi nu-mi doreai decât fericirea. Voiai pur şi simplu să plec din casa asta pentru ca tu să te poţi căsători cu Gwendoline şi să locuieşti singur cu ea aici. A! Atunci îţi convenea să mă supun dorinţelor tatălui meu. Poate că lucrurile ar fi stat aşa, dacă aş fi avut şansa să întâlnesc un bărbat pe care să-l fi iubit cu adevărat. De fapt, nu cred că sunt capabilă de un asemenea sentiment.

Avea impresia că el n-o asculta. Stătea cu spatele la ea şi privirea îi părea pierdută dincolo de arborii din parc. Fără îndoială că vorbele ei i-au răscolit şi mai mult durerea şi probabil că nu mai era conştient de prezenţa ei.

A ieşit tiptil din cameră şi s-a îndreptat spre etaj, gândindu-se la emoţiile intense care-o tulburaseră atât de mult în numai câteva ore.

Fără îndoială, Lucas o iubise pe Gwendoline cu mult mai mult decât îşi imaginase ea. Nu era o persoană care să-şi manifeste deschis sentimentele şi această rezervă a lui îi explica comportamentul derutant. Nu-l văzuse niciodată atât de neînduplecat şi sarcastic. A simţit un fior pe şira spinării în timp ce şi-a amintit de explozia de mânie pe care el i-o provocase. Nu crezuse că este în stare de o ieşire atât de violentă.

Închizând uşa camerei ei, odată ajunsă sus, Lindsay s-a gândit că este mult prea devreme să se culce. Dar nu se punea câtuşi de puţin problema ca să mai coboare. Probabil că mersese prea departe când îl ameninţase pe Lucas că se va duce să vorbească cu avocatul familiei. Ţinea oare atât de mult să se căsătorească cu

Jeremy, încât să recurgă la asemenea gesturi extreme? Dar, trebui ea să recunoască, nu la Jeremy se gândea atunci. Vrusese mai ales să-l sfideze pe Lucas pentru că fusese nedrept cu ea.

Privirea i-a căzut pe cărţile din biblioteca ei şi a zâmbit gândindu-se la orele lungi şi plăcute pe care le petrecuse citind. Ochii i s-au oprit asupra primei ei antologii de versuri, pe care Lucas i-o făcuse cadou când împlinise treisprezece ani. A scos cartea şi i-a mângâiat îndelung coperţile, visând la acele vremuri şi apoi a deschis-o încet la prima pagină. „Lui Lindsay, cu ocazia împlinirii vârstei de treisprezece ani, din partea lui Lucas, cu toată dragostea". De câte ori nu citise şi recitise aceste cuvinte, fără să le arate la nimeni! Tatăl ei şi Sheila îi cumpăraseră un nou ponei şi ea îi îmbrăţişase cu entuziasm, conştientă de privirea invidioasă a lui Lucas. Apoi a venit rândul lui Lucas să-i mulţumească pentru cadouri. Se simţise stingherită şi încurcată. În cele din urmă, el a. Fost acela care s-a apropiat şi a sărutat-o frăţeşte pe obraz şi închizând ochii, îşi putea aminti cât de tare îi bătea inima când el o strânsese în braţe. Suspinând, închise cartea şi o puse pe etajeră.

Era surprinzător că uitase intensitatea sentimentelor ei faţă de Lucas din momentul când devenise adolescentă. Îl adorase pe Lucas, bineînţeles, ca frate, dar adoraţiei ei i se adăugaseră senzaţii ciudate şi extrem de plăcute, care-o tulburaseră într-atât încât preferase să le ascundă în străfundul sufletului ei, refuzând să le admită. Astăzi, i se părea perfect normal că feminitatea ei în formare răspunsese farmecului seducător al lui Lucas. Se simţise atât de vinovată în acea vreme… Dar nu avea pe nimeni căruia să i se destăinuie. Dacă Sheila n-ar fi fost mama lui Lucas şi i s-ar fi confesat, fără îndoială, aceasta ar fi putut-o linişti. În plus, la treisprezece ani, cunoştea deja planurile tatălui ei şi acestea nu-l includeau pe Lucas. De altminteri, el avea numeroase prietene şi-şi

amintea de una din ele, o fată cu picioare lungi, la fel de roşcată ca frunzele de toamnă, îi surprinsese pe când se sărutau pe canapeaua din salon. Astăzi, nu se îndoia deloc că sentimentul pe care-l încercase în mod cât se poate de firesc în ziua aceea nu era altceva decât gelozie.

Fusese nevoie de scena penibilă din seara aceasta pentru ca toate acele amintiri să-i revină în minte.

S-a aplecat încruntată pe fereastra deschisă, sprijinindu-se cu coatele de pervaz şi forţându-se să retrăiască în minte anii ei de adolescentă şi de a-i analiza acum cu întreaga ei experienţă de persoană adultă.

Îşi explica mult mai bine acum motivul pentru care-o respinsese pe Gwendoline. În plus, aceasta se purtase cu o deosebită cruzime faţă de ea, reproşându-i dragostea ei din copilărie. O femeie ceva mai înţelegătoare i-ar fi judecat cu mai mult discernământ sentimentele şi nu le-ar fi folosit ca o armă împotriva ei. Adolescentele sunt atât de vulnerabile... Fusese profund afectată de cele întâmplate, tot atât de mult ca în ziua în care Lucas o sfătuise să se mărite.

Oftând uşor, Lindsay s-a decis că era cel mai înţelept să se ducă să se culce. Era atât de trist să se gândească la ceea ce pierduseră ea şi Lucas... Fuseseră atât de supăraţi într-o vreme. Astăzi, înţelegea ca la şaptesprezece ani, decepţia ei pentru că fusese respinsă de Lucas reprezentase cauza neîncrederii ei ca adultă faţă de dragostea bărbaţilor. Nu era atunci decât o fată tânără şi suferinţa ei morală fusese atât de puternică încât nu-şi mai revenise niciodată şi încercase pentru dorinţele ei un sentiment de culpabilitate.

De atunci, se decisese să respingă orice senzaţie de dorinţă. Totuşi, trebuia să-şi mărturisească astăzi că dorise din toată fiinţa

ei să fie în braţele lui Lucas în locul acelei fete roşcate pe care el o săruta. În acel moment, ascunsă pe culoar, simţise chinurile geloziei amestecate cu emoţiile febrile ale dorinţei care se năştea în ea. Corpul ei tânăr se trezise, dezvăluindu-i nevoia arzătoare de mângâieri şi de dragoste.

Dar anii trecuseră. Acum era pe punctul de a se mărita, de a realiza pasul cel mai important spre viaţa ei de femeie şi era cât se poate de firesc ca această decizie să-i trezească respectivele amintiri. Poate că era timpul ca ele să-şi regăsească în sfârşit locul cuvenit în memoria ei, pentru a se simţi eliberată de toate culpabilităţile şi îndoielile.

Ştiuse oare Lucas, pe vremea adolescenţei lui Lindsay, că sentimentele ei faţă de el se transformaseră? Totuşi el evitase întotdeauna s-o rănească.

Nu la fel însă se purtase şi Gwendoline. De ce-o detestase atât de mult această femeie? se întrebă ea cu amărăciune. Nu văzuse totuşi în ea niciodată o rivală. Lucas o considerase întotdeauna ca o soră, era sigură de asta. Gwendoline făcea, fără îndoială, parte din acele femei care nu suportă nicio prezenţă feminină pe lângă bărbatul pe care-l aleseseră. Însă eterna întrebare fără răspuns revenea fără încetare: de ce plecase oare?

Bietul Lucas! înţelegea acum cât era de tulburat. Un sentiment de compasiune îi atenuase mânia pe care o resimţise mai devreme faţă de el. Disputa lor i se părea acum complet stupidă şi nefondată.

S-a ridicat brusc, şi-a pus neglijeul peste cămaşa de noapte din mătase, de culoare verde deschis. Avea să coboare şi să vorbească din nou cu Lucas, dar de data asta cu calm. Va încerca să-l facă să înţeleagă cât de justă era decizia ei de a se mărita, oricare va fi reacţia lui. Îi era imposibil să se gândească să plece a

doua zi certată cu el.

Era ora zece, dar ştia că Lucas stătea mai târziu seara şi că nu urca să se culce înainte de ora unsprezece.

Pe palier lumina era stinsă; totuşi Lindsay cunoştea atât de bine drumul, încât nu avea nevoie de lumină. În plus, razele lunii pătrundeau prin ferestre. Oprindu-se în capul scării, n-a putut să nu arunce o privire spre uşa camerei lui Lucas. Pe sub ea se filtra o rază de lumină. A ezitat un moment, dar, ştiind că nu putea să adoarmă fără să-l revadă, s-a îndreptat cu hotărâre spre uşă şi a ciocănit scurt înainte de-a intra.

Într-o vreme, camera lui Lucas îi era la fel de familiară ca şi a ei, dar Gwendoline îi schimbase atât mobila cât şi culoarea tapetului. A fost un şoc pentru ea să constate că un tapet albastru cu alb îl înlocuise acum pe cel de culoarea somonului pe care Gwendoline îl alesese pentru camera lor. Inima i s-a strâns pentru Lucas, când s-a gândit că după plecarea soţiei lui, Ură îndoială că el nu mai suportase să stea în camera care îi provoca atâtea amintiri.

— Lindsay! s-a mirat Lucas pe un ton rece.

Se afla lângă uşa de la baie, îmbrăcat într-un halat roşu.

— Trebuie să-ţi vorbesc, îi spuse ea cu o voce tremurătoare pe care nu şi-o recunoştea.

Bănuia nerăbdarea pe care Lucas abia o stăpânea.

— Bine. Despre ce este vorba, Lindsay? Ceea ce vrei să-mi spui, nu poate să aştepte până mâine dimineaţă?

Ea ridică uşor din umeri, puţin stingherită. Ce putea să-i spună ea, ca să nu i se pară stupid? Nu putea totuşi să-i explice că cearta lor ar fi împiedicat-o să doarmă, că vechi amintiri o făcuseră să dorească să se simtă din nou aproape de el şi că tânjea după afecţiunea lui şi voia ca el să-i dea aprobarea să se mărite. I-ar fi

râs în nas.

— Mica mea Lindsay! exclamă el cu sarcasm. Nu îndrăzneşti să te întorci la Jeremy şi să-i spui că nu sunt de acord cu planurile voastre? Aşa este, nu? Ţi-e teamă că nu va mai accepta să te ia de soţie? Este un amant atât de bun încât ţi-e teamă să-l pierzi?

Stăpânindu-şi dorinţa de a-i mărturisi că nu făcuseră dragoste niciodată, Lindsay s-a mulţumit să ridice capul semeţ.

— De ce te opui atât la această căsătorie, Lucas? De ce?

El întârzia să răspundă şi se îndreptă încet spre ea, oprindu-se numai la câţiva centimetri.

— Poate pentru că proiectele tale mi se par atât de inumane, atât de calculate…

I-a apărut din nou acel rictus amar pe care i-l văzuse deseori în seara aceea.

— Te-ai întrebat vreodată cu ce seamănă emoţiile adevărate, Lindsay? Să doreşti un bărbat din tot sufletul şi din toată inima, precum şi cu tot trupul?

— Lucas…

Ea a avansat în mod involuntar spre el, atingându-i uşor pielea braţului gol cu degetele ei nervoase. Dar el s-a îndepărtat imediat şi ea şi-a regretat gestul.

— Du-te înapoi în camera ta! i-a spus el cu o voce care a şocat-o prin brutalitatea ei.

— De ce… să… a bâiguit ea.

— Ascultă, refuz vă vorbesc cu tine aşa cum eşti îmbrăcată, sau mai bine-zis dezbrăcată…

El i-a adresat o privire sumbră care a făcut-o să-şi dea seama imediat cât de lejer era îmbrăcată A început să tremure imperceptibil.

— Lucas, eşti fratele meu şi… începu ea, pentru a se proteja

de sarcasmul lui.

— Fratele tău vitreg! a corectat-o el din nou şi îţi repet că nu există o legătură de sânge între noi. Nu există, deci, nicio lege morală sau religioasă care să mă împiedice să răspund provocării tale!…

— Provocării mele?

Ea l-a fixat din ochi, complet uluită.

— Sperи să-mi obţii consimţământul ca să te logodeşti, prin alte mijloace decât cuvintele?

— Lucas! Cum poţi să te gândeşti la asemenea infamii? Ştiu că Gwendoline îţi lipseşte, dar…

— Dar nu trebuie să interpretez greşit motivul venirii tale în camera mea! Nu trebuie să mă las în voia senzaţiilor pe care le încerc văzându-te aproape goală în faţa mea?! Asta vrei să-mi spui, Lindsay? Ei bine, de ce nu? De ce nu?… conchise el într-un zâmbet furios.

Braţele lui, care i s-au încolăcit în jurul corpului, i s-au părut atât de familiare, încât i-a venit greu să creadă că el n-o mai înlănţuise astfel de multe ori înainte. Mâinile i-au alunecat pe sub mătasea cămăşii de noapte ca să-i mângâie umerii goi şi ea a simţit o tulburare atât de plăcută încât nu avu forţă să protesteze. În schimb, s-a ghemuit la pieptul lui, ridicând capul ca şi când aştepta ca el s-o sărute. Buzele i s-au deschis, în timp ce gura lui Lucas punea stăpânire pe a ei şi el îşi lipea corpul şi mai mult de al ei.

Ea a răspuns cu pasiune sărutului lui înflăcărat, dând frâu liber tuturor emoţiilor ascunse în ea cu mare grijă şi a fost copleşită de un val nebun de dorinţă. Degetele lui Lucas i-au frământat sânii şi pe ea au cuprins-o fiorii, conştientă de cuvintele nebuneşti pe care el le murmura lângă buzele ei. Gura lui ardea când a coborât pe gâtul ei.

Fără să ştie cum, mâinile lui Lindsay i-au desfăcut halatul lui Lucas şi au început să-i mângâie torsul puternic şi plăcerea, aproape insuportabilă, a explodat în ea atât de intens, încât a fost de-a dreptul ameţită când i-a simţit muşchii tresărindu-i la atingerea uşoară a degetelor ei.

Dar, brusc, Lucas s-a desprins de ea şi a respins-o şi realitatea şi-a reintrat în drepturi. De data asta Lindsay tremura de ruşine şi de disperare. Incapabilă să-i înfrunte privirea, a fugit cât a putut de repede la ea în cameră şi s-a aruncat pe pat distrusă.

Ce se întâmplase? Cum să interpreteze sărutările lui Lucas? Fără îndoială că durerea de a fi părăsit de Gwendoline îl făcuse să-şi piardă capul şi în suferinţa lui, nu căutase oare să găsească aparenţa unei fericiri pierdute? Sau vrusese numai s-o umilească pentru a o acuza că-l provocase în mod deliberat? Nu ştia, nu mai ştia...

Cât despre ea, ce motiv o împinsese să acţioneze în acest mod? în acele câteva secunde de nebunie, trecutul se amestecase cu prezentul şi ea răspunsese sărutărilor lui nu ca femeia care devenise, ci ca adolescenta care fusese. Era singura explicaţie plauzibilă... Trebuia să fie singurul motiv al atitudinii ei nechibzuite.

Regăsindu-şi puţin calmul, încercă să adoarmă. Mâine dimineaţă va pleca şi dacă Lucas va persevera în intenţia lui de a-i strica planurile, se va adresa avocatului familiei.

Închizând ochii, a încercat să-şi alunge senzaţia buzelor lui Lucas pe ale ei, a mâinilor lui pe sânii ei, a corpului lui lângă al ei, vibrând la mângâierile lui...

Trebuia neapărat să se gândească la Jeremy. Dar, ciudat, imaginându-şi că el ar fi putut s-o strângă în braţe, cum tocmai o strânsese Lucas, nu i-a trezit nicio emoţie, mai degrabă o senzaţie

de repulsie pe care a încercat să şi-o îndepărteze repede din minte. Nu era decât o reacţie care se datora oboselii şi a faptului că era tulburată, încercă ea să se liniştească singură.

CAPITOLUL IV

Din momentul în care a deschis ochii, Lindsay a ştiut că era încă foarte devreme. Poziţia soarelui, care strălucea prin fereastră, i-a indicat ceea ce i-a confirmat privirea scurtă care a aruncat-o spre ceas.

S-a sculat, oftând din greu şi s-a repezit în baie. În ajun, hotărâse să plece suficient de devreme pentru a evita să se mai întâlnească cu Lucas.

Lucas... Faţa i s-a îmbujorat brusc, când şi-a amintit cum se sărutaseră. Îşi dăduse el oare seama de ardoarea cu care acceptase să fie strânsă în braţe şi mângâiată de el? Foarte probabil...

S-a îmbrăcat într-o grabă febrilă şi apoi şi-a făcut valiza. A pus apă în ceainic, încordată la maximum, într-atât se temea să nu apară Lucas... Oricât de straniu putea părea, era totuşi dezamăgită că el nu mai cobora.

Şi-a spălat ceaşca. Nimic n-o mai reţinea acolo. Şi totuşi, n-avea chef să plece.

Oftând în faţa acestei nehotărâţi care n-o caracteriza deloc, Lindsay s-a urcat la etaj să-şi ia valiza. Când a trecut prin faţa uşii lui Lucas, a remarcat să aceasta era întredeschisă, dar şi-a întors cu hotărâre privirea în altă parte. Ajunsese aproape la camera ei când a auzit zgomotul slab şi neclar al unei voci care venea din camera lui Lucas. Era sculat şi vorbea cu cineva în şoaptă. Speriată de această constatare, Lindsay s-a oprit. Revenise cumva Gwendoline? Dar de ce oare? Era absurd! în acest caz, cu cine putea vorbi Lucas în intimitatea camerei lui la o oră atât de matinală? A avut un şoc când l-a auzit strigând-o cu o voce slabă. S-a întors din drum şi s-a îndreptat spre camera lui ca un automat.

Cu draperiile trase, camera era cufundată în penumbră şi i-au trebuit câteva secunde ca să orbecăiască, înainte de a-l distinge pe Lucas, care se afla încă în pat. I-a văzut spatele gol şi o emoţie subită a făcut-o să i se strângă inima. El s-a mişcat uşor şi s-a întors. Aproape sufocându-se de violenţa reacţiei ei, se aştepta ca el să-i facă o remarcă usturătoare, dar curând şi-a dat seama cu stupoare de situaţie: Lucas încă dormea. A mormăit câteva cuvinte neinteligibile, dând la o parte cuvertura şi pe Lindsay a cuprins-o panica atunci când a descoperit că pieptul îi era acoperit de broboane de sudoare.

Fără să-şi mai acorde timp să se gândească, s-a apropiat de pat şi i-a atins uşor fruntea cu degetele. Avea febră. Înnebunită de îngrijorare, şi-a dat seama că discuţia pe care crezuse că o aude nu era decât delirul lui Lucas din cauza temperaturii foarte ridicate. I-a îndepărtat o buclă de păr negru care i se lipise de tâmplă. Fără îndoială că suferea din nou de acea boală tropicală, care se numea paludism şi pe care o contactase de când era copil, cu prilejul unei călătorii în Africa. Îşi amintea că-l mai văzuse în această stare în câteva rânduri, când era adolescentă. Tatăl lui Lucas lucrase în Africa mai mulţi ani şi Sheila şi fiul ei au stat şi ei acolo cu el până ce Lucas s-a contaminat de microbul malariei. Medicul îi sfătuise pe părinţii lui să se întoarcă în ţara lor natală. Lindsay aflase aceste lucruri chiar de la Sheila. Ştia că atunci când pe Lucas îl apucau accesele de febră, din fericire foarte rare, singurele remedii erau injecţiile cu chinină şi repaosul complet.

Ultimele două crize la care fusese martoră Lindsay se produseseră în perioada în care Lucas trecuse prin încercări emoţionale serioase şi ea se gândi că divorţul lui era fără îndoială cauza acestei recidive.

Dornică să aibă o confirmare a diagnosticului ei, Lindsay a

alergat până la birou şi i-a telefonat medicului familiei, doctorul Simmonds, al cărui număr l-a găsit în cartea de telefon. Acesta i-a promis că vine cât se poate de repede şi a sfătuit-o să-i pună lui Lucas comprese reci pe corp ca să-i scadă temperatura.

Când s-a întors la el, a constatat că Lucas nu se mişcase de când îl părăsise ea. Respira greu şi ea a văzut că cearşafurile erau umede. Când s-a aplecat deasupra lui, el întredeschise ochii fără s-o vadă, mormăind cu voce răguşită:

— Ne trebuie contractul ăsta… Avem nevoie de el… Mă ajuţi?

Sigură că nu avea să remarce prezenţa ei şi că era toropit de febră, Lindsay îi vorbi cu blândeţe. Ceea ce s-a dovedit eficace, pentru că a încetat să mai delireze şi a închis din nou ochii.

— Lindsay… murmură el după câteva secunde.

Lindsay i-a căutat imediat ochii, aşteptându-se să-i vadă deschişi, însă capul i se mişca într-o parte şi alta pe pernă, ceea ce însemna că aiura încă.

— Totul este bine, Lucas, sunt aici… i-a răspuns ea pentru a-l calma.

A fost surprinsă să constate că încordarea corpului lui a slăbit îndată ce i-a pus mâna pe frunte.

— Nu pleca… rămâi cu mine, a rugat-o el.

După toate aparenţele o confunda cu Gwendoline, s-a gândit Lindsay cu amărăciune. Trebuia să se ducă să caute un prosop şi o mănuşă de lână pe care să le îmbibe cu apă. Când a venit înapoi cu compresa, el murmura încă nişte cuvinte de neînţeles. Nu putea să-l atingă, fără să se simtă tulburată.

Răceala prosopului pe care i l-a pus pe frunte şi pe umeri păru să-l liniştească şi respiraţia i-a devenit şi mai puţin gâfâită.

După o clipă a ridicat prosopul, dar a trebuit să-i şteargă picăturile de sudoare care i-au apărut pe pielea dezgolită.

Oricât îşi repetase în sinea ei că era logodită şi că Lucas era ca un frate pentru ea, era îngrozită de pulsaţiile puternice ale sângelui ei în vine.

După câteva minute, a auzit o maşină care oprea în grădină şi, alergând la fereastră, l-a văzut pe doctorul Simmonds îndreptându-se spre uşă.

Cu un oftat de uşurare, a coborât în grabă scările pentru a se duce să deschidă. Salutându-l cu o mină îngrijorată, l-a condus până la camera lui Lucas şi apoi s-a hotărât să pregătească o cafea în timp ce doctorul îl consulta.

Când i-a auzit în cele din urmă paşii pe culoar, a ieşit din bucătărie pentru a veni în întâmpinarea lui.

— Doriţi o ceaşcă de cafea? i-a propus ea.

— Cu plăcere…

L-a condus până la salon.

— Aţi avut dreptate, i-a confirmat el, Lucas suferă din nou de un acces de paludism şi de această dată, nu vă ascund că starea lui pare mai gravă decât de obicei. Mă întreb ce emoţie puternică a putut să-i provoace această criză…

— Ei bine, presupun că plecarea lui Gwendoline l-a îndurerat profund. Mi-a vorbit, de asemenea, de un contract important pe care voia să-l semneze în curând cu un client american.

— De… ultima oară când l-am văzut, spera într-adevăr să obţină acest contract cu Statele Unite. Dar Lucas este un om de afaceri foarte dur, obişnuit să se bată, şi nu cred să-şi fi făcut griji peste măsură pentru o asemenea problemă… cel puţin nu suficient pentru a-şi provoca o criză. Nu… Criza asta a fost produsă de ceva cu mult mai tulburător.

— Nu mă pot gândi decât la divorţ…

— Bine că a scăpat, dacă vrei să-mi cunoşti părerea!

Sinceritatea doctorului a şocat-o puţin pe Lindsay. N-am înţeles niciodată de ce Lucas a luat-o de soţie pe femeia aceea. Avea o reputaţie care lăsa de dorit.

În faţa mimicii îngrozite a lui Lindsay, doctorul i-a zâmbit şi a continuat:

— Nu fi aşa de tulburată, copila mea… Nu mai sunt prea tânăr şi experienţa mea de viaţă mă înşală rar. Gwendoline s-a decis să-l ia de bărbat pe Lucas, îndată ce a pus ochii pe el. Dar nu înţeleg absolut deloc cum a putut să cadă în cursă. Este un om atât de perspicace şi fără iluzii… în definitiv, poate că s-a hotărât să se căsătorească spre binele tău?… Oamenii bârfeau, ştii…

— Dar Lucas este fratele meu vitreg! protestă Lindsay, consternată. Niciodată n-a… Niciodată n-am…

— Nu te mai dezvinovăţi, draga mea. Ştiu perfect de bine că acele zvonuri nu erau întemeiate şi chiar o bănuiesc pe Gwendoline că le-a alimentat pentru a-şi atinge mai bine scopurile. În realitate, ea ştia că Lucas are un simţ puternic al responsabilităţii şi că, potrivit legii, avea datoria să-ţi poarte de grijă.

— Dar bănuiesc că nu vreţi să insinuaţi că Lucas a luat-o de soţie pe Gwendoline numai cu intenţia de a mă proteja de zvonurile care circulau despre noi?

— Nu întrutotul, a oftat doctorul. Dar n-aş exclude, totuşi, această posibilitate. Trebuie să recunosc că n-am fost surprins când am auzit că divorţează. Nu cred că ea l-a făcut vreodată fericit. După plecarea ta, am observat că Lucas s-a transformat mult… Dar, bineînţeles, a trecut multă vreme de atunci, spuse el cu un surâs. A rămas pe gânduri câteva secunde după care a continuat: Poţi să stai cu el până se pune pe picioare, sau vrei să angajezi o infirmieră? Te previn că poate dura vreo două săptămâni bune până se va restabili complet.

Lindsay îl privi fix, fără să-i vină să creadă. Atât de derutată de starea lui Lucas, nu-i trecuse prin minte niciun moment că va avea nevoie de cineva să stea cu el.

S-a gândit repede la zilele întregi pe care le petrecuse altă dată la căpătâiul lui pentru a-l distra, când suferise de aceeaşi febră.

— Rămân cu el, îi spuse ea doctorului, fără ca măcar să se gândească.

Privirea aprobatoare a doctorului Simmonds i-a confirmat că îi dăduse răspunsul pe care-l aştepta.

— Ai o fire generoasă… Mă aşteptam la această hotărâre, îi spuse el surâzând. Problema cu aceşti moştenitori avuţi este că sunt nişte bolnavi recalcitranţi! glumi el. O să ştii să-l linişteşti mai bine ca oricare altă persoană. A avut într-adevăr, întotdeauna, multă afecţiune pentru tine.

Ce-ar fi crezut acum dacă i-ar fi spus cât de mult se deterioraseră relaţiile dintre ei? se gândi ea cu amărăciune.

— I-am administrat chinină şi am să trec din nou la sfârşitul zilei ca să-i fac o altă injecţie. Până nu-i scade temperatura, va continua să delireze. Dar are o constituţie puternică şi nu cred că va mai delira mult timp. Chinina îşi va face acum efectul. Este necesar să-l obligi să bea multe lichide. O să se opună puţin, dar este foarte important să-l obligi să bea. Crezi că poţi să te descurci?

Ocazia era prea frumoasă ca să se dezică de promisiunea ei, răspunzând că nu se simţea suficient de puternică pentru a-l ridica pe Lucas ca să-l facă să bea…

— Da, da, cred… s-a auzit ea răspunzând.

— Are într-adevăr noroc… spuse doctorul Simmonds, zâmbind.

După ce a plecat, Lindsay şi-a făcut o altă ceaşcă de cafea şi şi-a adunat tot curajul pentru a urca să-şi vadă bolnavul. Dar ce se întâmplase oare cu ea că acceptase să se ocupe de Lucas? s-a mustrat ea. În plus, uitase pe moment un detaliu, trebuia să se ducă în weekend-ul următor la viitorii socri. Se vor înfuria probabil când vor auzi de această întârziere. La fel şi Jeremy… Dar el o să înţeleagă, desigur, că nu putea să-l abandoneze pe Lucas într-un asemenea moment.

S-a îndreptat cu teamă spre biroul lui Lucas şi a format numărul de telefon al părinţilor lui Jeremy. Aşa după cum bănuise, explicaţiile ei au fost primite cu mare răceală.

— Dar în fine, draga mea, a exclamat lady Irene, nu se poate ocupa altcineva de el? Poţi, totuşi, angaja o infirmieră.

Nevrând să-i vorbească despre divorţul lui Lucas, s-a mulţumit să-i spună că Gwendoline nu era acasă şi că, deşi o infirmieră putea s-o înlocuiască, considera de datoria ei să rămână la căpătâiul fratelui ei. Era clar că lady Irene Byles era profund nemulţumită. Şi pentru un motiv pentru care nu putea să-şi explice. Lindsay şi-a dat seama că nemulţumirea ei nu făcea decât să-i sporească hotărârea de a rămâne lângă Lucas.

— Nu ştiu ce va crede Jeremy despre chestiunea aceasta, conchise lady Irene Byles înainte de a pune receptorul în furcă, în definitiv, a fost ideea lui să veniţi să anunţaţi oficial logodna voastră.

Lindsay nu prea agrea conversaţiile cu mama lui Jeremy. Lady Irene – o femeie mondenă – afişa în permanenţă un aer de superioritate faţă de Lindsay, pe care aceasta îl găsea deosebit de exasperant şi deplasat.

Se gândise oare ea bine înainte de a-i da acordul lui Jeremy? Pentru că a se căsători cu fiul acestei femei nu însemna în aceeaşi

măsură să se căsătorească cu toată familia? înainte, reuşise întotdeauna să se convingă că atunci când va fi căsătorită cu Jeremy, atitudinea lui lady Irene faţă de ea se va destinde puţin. Dar, astăzi, ştia că se amăgise. Era clar că Irene Byles nu suporta ideea că ea are avere. Şi totuşi, dorea mai presus de orice ca fiul ei să se căsătorească cu o moştenitoare bogată. Nu pierdea nicio ocazie să-i reamintească lui Lindsay diferenţa socială care-i separa. În ochii ei, nu era decât o fată de origine plebee care n-ar fi avut ce căuta în familia Byles, dacă n-ar fi venit cu o zestre serioasă. Până în prezent, Lindsay ştiuse să-şi reţină replicile usturătoare care-i ardeau buzele.

Dar astăzi, se întreba dacă va mai fi în stare să-şi mascheze mult timp sentimentele, când va fi căsătorită cu Jeremy. Dar, pe de altă parte, de ce-ar trebui s-o facă? Ca soţie a lui Jeremy, avea dreptul să se aştepte ca soţul ei s-o apere împotriva urii mamei lui. Dar ea presimţea mai degrabă că el îi va lua partea mamei lui, cel puţin în faţa acesteia.

Întrerupându-şi cursul gândurilor, Lindsay formă numărul apartamentului lui Jeremy şi-i lăsă un mesaj scurt la robotul telefonului. Aşa cum sugerase mama lui, fără îndoială că Jeremy nu va aprecia faptul că ea voia să rămână alături de Lucas, dar va fi şi mai puţin încântat când va afla că Lucas nu-şi dăduse acordul pentru căsătoria lor.

În mod surprinzător, fusese acaparată în aşa măsură de îngrijorarea ei în legătură cu Lucas, încât uitase motivul care-o adusese acolo. În acel moment, îi încolţi o idee în minte – o idee necinstită, desigur, dar asta n-o interesa. Va fi suficient să-i zică lui Jeremy că rămânea cu Lucas pentru a-l determina să-şi schimbe punctul de vedere în privinţa logodnei lor, pentru ca Jeremy să-i acorde tot sprijinul, fără să ezite.

Era el cu adevărat genul de bărbat pe care voia să-l ia de soţ? s-a întrebat ea atunci. Un bărbat care punea banii pe primul plan în viaţa lui… Dar era adevărat că Jeremy, la fel ca şi el, nu avea altă opţiune. Fusese crescut de mic în ideea că familia se aştepta de la el „să dea o nouă strălucire blazonului strămoşilor lui“, căsătorindu-se cu o moştenitoare bogată, chiar şi de origine modestă.

Şi-a amintit atunci de supoziţiile doctorului Simmonds. Era imposibil ca Lucas să se fi căsătorit cu Gwendoline numai pentru a salva reputaţia surorii sale vitrege! Nu era câtuşi de puţin genul lui! mai ales dacă se gândea la frustrarea pe care el o resimţea pentru că se despărţise de soţia lui! Nu, mai mult ca sigur, doctorul Simmonds se înşelase.

În orice caz, dacă voia să rămână aici şi să facă pe infirmiera, trebuia să nu se mai gândească absolut deloc la evenimentele din ajun. El era fratele ei şi ea era sora lui, acesta era singurul lucru de care trebuia să ţină seama.

Pentru moment, trebuia să rezolve înainte de toate problemele practice. De exemplu, dacă avea să stea acolo aproximativ cincisprezece zile, nu-şi luase suficiente haine. Se decise să-i telefoneze Carolinei şi s-o roage să-i trimită nişte lucruri prin poştă.

A urcat până la Lucas în cameră să se asigure că încă doarme. Totuşi, în momentul în care era să iasă din cameră, el şi-a dat cuvertura la o parte şi a început să se agite.

— Gwen… a rostit el dintr-o suflare.

Durerea din vocea lui a tulburat-o pe Lindsay. S-a îndreptat repede spre el şi i-a dat la o parte câteva şuviţe de păr, care i se lipiseră pe frunte, murmurându-i în acelaşi timp cuvinte liniştitoare aşa cum ar fi făcut cu un copil. Cu siguranţă că el ar fi detestat ca

ea să-l vadă într-o asemenea stare de slăbiciune. A rămas câteva momente lângă el, blestemând soarta care o făcuse să se îndrăgostească de el. Pentru că nu mai putea să se ascundă nici faţă de ea însăşi: îl iubea cu toată fiinţa ei. Această descoperire o tulbura în mod dureros.

S-a ridicat şi a început să se plimbe nervoasă în lungul şi latul camerei. Sentimentele ei pentru el nu aveau nicio perspectivă. Trebuia să şi le smulgă din inimă. În plus, Lucas nu va răspunde niciodată iubirii ei. Dacă totuşi ar fi făcut-o, n-ar fi fost bărbatul pe care tatăl ei i l-ar fi ales ca soţ. Dacă şi Lucas ar fi iubit-o, cum ar reacţiona ea? Ştia acum că n-ar fi mers în întâmpinarea dorinţelor tatălui ei.

Sprijinindu-se de pervazul ferestrei deschise privi în depărtare, întrebându-se dacă mai putea să se mărite cu Jeremy, după ce descoperise că era îndrăgostită nebuneşte de Lucas? Ce-i rezerva viitorul, dacă renunţa? Vidul unei vieţi fără copii, fără soţ… Cel puţin Jeremy şi ea ştiau amândoi la ce să se aştepte unul de la altul. Nu pretindeau că se iubesc, dar, cu toate acestea, putea găsi împreună o stabilitate durabilă. Numai că astăzi cunoştea sensul cuvântului dorinţă şi toate concepţiile ei fuseseră date brusc peste cap.

Un zgomot slab, venind dinspre pat, o readuse imediat la realitate. Lucas se zbătea. În cearşafuri, pe care le dăduse la o parte, încercând să se ridice. I-a aruncat o privire sumbră.

— Lindsay! Ce faci aici?

Părea aproape imposibil, după accesul de febră pe care-l suferise, să fie atât de lucid. Aparent, nu prea era mulţumit că o vedea în camera lui.

— Am grijă de tine, replică ea sec. Ai avut o nouă criză de malarie. Doctorul Simmonds urmează să vină să te vadă mai târziu.

— O!… Doctorul Simmonds îşi face totdeauna prea multe griji. Mă simt perfect, îţi place atât de mult să te joci de-a îngerul păzitor cu mine? Sunt mâhnit să te privez de acest rol, dar nu este deloc…

Se întrerupse subit, în timp ce începu să tremure din tot corpul şi să-i apară transpiraţia pe frunte şi pe piept. Tremura atât de violent încât îi clănţăneau dinţii şi Lindsay sa duse spre el repede, l-a învelit şi i-a cerut să se întindă şi să stea liniştit.

Faptul că i-a dat ascultare cu multă docilitate, a făcut-o să înţeleagă că era victima unui nou acces de febră. Dar, aducându-şi aminte de sfaturile doctorului, i-a turnat apă într-un pahar şi i l-a întins.

— Bea, Lucas. Doctorul Simmonds mi-a repetat de câteva ori că trebuie să bei foarte multă apă, pentru a nu te deshidrata.

Lucas a bombănit în somn un protest, dar s-a forţat să se ridice puţin. Cel mai mic efort pentru a se mişca părea să-i provoace dureri de nesuportat. Instinctiv, Lindsay s-a aşezat pe marginea patului şi l-a luat pe după umeri pentru a-l susţine în timp ce bea. Când s-a lăsat la loc epuizat, era deja ameţit de febră şi a adormit imediat.

Când a fost sigură că se odihnea liniştit, Lindsay a coborât pentru a-i telefona Carolinei.

Mâine trebuia, de asemenea, să telefoneze la ea la birou pentru a-i anunţa că-şi lua o săptămână în plus de concediu şi mai trebuia să-i comunice doamnei MacNaughton că Lucas era bolnav. A încruntat din sprâncene gândindu-se că trebuia să aibă întâlniri de afaceri importante, dar eficienta doamnă MacNaughton, secretara lui, se va descurca, cu siguranţă, în mod corespunzător.

Era ora şase când a revenit doctorul Simmonds pentru a-l vedea din nou pe Lucas. Când ea i-a relatat despre momentul scurt

de luciditate la care fusese martoră, doctorul i-a explicat că aceasta se întâmplă în mod frecvent.

— Dar să nu te laşi înşelată de această ameliorare aparentă. Este aproape ca atunci când te trezeşti în toiul nopţii şi ai o scurtă conversaţie cu cineva. A doua zi ai uitat totul... Cum te descurci? Crezi că vei putea rezista?

— Da, da, totul va fi bine.

— Bine. Ţi-am mai adus nişte medicamente şi de mâine seară ar trebui să constataţi o scădere serioasă a temperaturii. Te voi suna la sfârşitul zilei să văd care mai este situaţia. Bineînţeles că nu este în măsură să mănânce şi este preferabil aşa. Dar mai ales nu uita că trebuie să bea cât mai mult lichid.

Lui Lindsay nu-i era cine ştie ce foame, dar îşi pregăti totuşi o omletă. Nu mâncase la prânz, dar când s-a văzut cu farfuria în faţă, n-a fost capabilă să înghită nimic. Epuizată după toată ziua aceea, s-a decis să facă un duş şi apoi s-a instalat în camera lui Lucas ca să se uite la televizor, fiind totodată atentă la ce se întâmpla cu el.

CAPITOLUL V

Lindsay a lăsat să curgă apa pe ea până ce a simţit că muşchii şi nervii i se destind în cele din urmă, iar apoi a închis robinetele şi a ieşit de sub duş, înfăşurându-se într-un prosop mare de baie de culoarea lavandei. S-a şters bine şi după aceea s-a uns cu ulei parfumat.

De data aceasta s-a hotărât să nu-şi pună neglijeul de mătase, optând pentru un capot de velur roz, pe care l-a găsit în dulapul din camera ei. Îşi amintea că-l purtase când era adolescentă şi chiar dacă era puţin uzat, avea cel puţin avantajul că era foarte comod, cu mult mai mult decât fusta de tweed şi puloverul ei din caşmir.

Aruncă o privire în oglindă să vadă cum arată şi, surâzând, gândi că Jeremy ar avea un şoc dacă ar vedea-o astfel îmbrăcată, complet nefardată şi cu părul căzut pe umeri… Lui îi plăcea ca ea să arate elegantă şi îngrijită, puţin rece şi distantă… în acel moment era departe de a corespunde unei asemenea imagini, semănând mai mult cu adolescenta care locuise în acea casă cu ani în urmă.

Coborând la bucătărie, se gândi la compoziţia de suc de fructe pe care Sheila o pregătea odinioară pentru Lucas. Lui îi plăcea în mod deosebit acel amestec şi spera că va reuşi să-l facă să bea ceva mai mult. Găsi toate fructele necesare în cămară şi se apucă de treabă.

După ce a terminat, a pus sucul auriu într-o carafa şi i-a adăugat câteva cuburi de gheaţă. Când a apreciat că este destul de rece, a dus carafa în camera lui Lucas. De la plecarea doctorului Simmonds venise în mai multe rânduri să vadă ce face şi constatase că doarme profund. În curând va fi ora să ia următorul

medicament şi cu puţin noroc spera să-l facă să-l înghită cu sucul de fructe. Bineînţeles că pentru asta trebuia să se trezească. Doctorul precizase că somnul este cel mai buri remediu ca să se însănătoşească, dar mai spusese că trebuia să-l oblige să bea cât mai mult lichid. Era de dorit, deci, să se trezească singur din somn. Dacă se putea numi un somn această stare de semidelir în care se cufundase din cauza febrei. Dar, în faţa minei ei îngrijorate, doctorul Simmonds se grăbise să-i precizeze că această somnolenţă nu era periculoasă. Trebuia să fie pregătită şi pentru alte accese de delir, adăugase el şi-i mai explicase că după boală, Lucas nu-şi va mai aminti nimic de acele momente penibile.

Se afla la mijlocul scării când sună telefonul. Coborând înapoi în grabă, se îndreptă spre birou şi ridică receptorul.

— Lindsay? Tu eşti?

Jeremy părea foarte contrariat.

— A! Ai primit mesajul meu?

— Da. Dar înainte m-a sunat mama ca să mă anunţe că ai contramandat vizita noastră de săptămâna viitoare… Ce se întâmplă, Lindsay?

— I-am explicat mamei tale… Lucas este bolnav…

— Da, ştiu… Dar nu înţeleg de ce este necesar să stai acolo. Are o soţie, doar, nu-i aşa? Şi ce Dumnezeu, cu banii care-i are un poate să-şi permită să angajeze o infirmieră, dacă are nevoie?… Vreau să te întorci la Londra, Lindsay, continuă el. Înţeleg perfect că eşti îngrijorată… în definitiv este fratele tău, dar nu poţi să abandonezi pur şi simplu totul pentru a te ocupa de el. Unde este soţia lui?

— Mm!… Gwendoline a… în sfârşit, nu este aici în acest moment.

Dar de ce nu reuşea să-i mărturisească adevărul lui Jeremy?

se frământa ea în timp ce el formula şi alte obiecţii. Nu pentru că nu se putea hotărî să înfrunte complicaţiile care cu siguranţă ar apărea, dacă i-ar spune adevărul lui Jeremy. Lui îi plăceau detaliile precise şi ea pur şi simplu nu avea suficientă energie să-i împărtăşească faptul că Lucas şi Gwendoline divorţaseră.

— Gwendoline nu este aici, reluă ea, iar doamna James, menajera, a trebuit să plece urgent, deoarece sora ei a fost victima unui accident. Lucas este singur în casă. Aş putea, desigur, să angajez o infirmieră, dar cred că este preferabil să rămân eu însumi lângă el.

„Nu-mi mai pune şi alte întrebări, Jeremy“, l-a implorat ea în sinea ei, „n-aş fi în stare să le suport în acest moment.“

Dacă ar fi vrut să fie sinceră cu ea însăşi, ar fi trebuit să recunoască, de asemenea, că nu avea prea mare chef să-l revadă pe Jeremy la Londra. Bineînţeles că adevărul nu era atât de simplu. Lucas era bolnav şi ea ştia perfect de bine că ar fi fost extrem de îngrijorată dacă l-ar fi lăsat pe mâna unei străine.

— Da, îmi dau seama, bineînţeles, de raţiunile tale, dar cred că ai fi putut aranja să fii liberă în weekend. Cineva ar fi putut să-ţi ţină locul numai două zile! Nu uita că este ziua noastră de logodnă…

Părea contrariat şi fără îndoială că avea toate motivele să fie, se gândi Lindsay. Când era enervat, Jeremy avea obiceiul să se întristeze, dar acum ea nu avea chef să caute să-l liniştească. Şi oricum… Suspină adânc.

— De fapt, Jeremy… în legătură cu logodna noastră… începu ea.

S-a întrerupt, îngrozită de cuvintele pe care era gata să le spună.

— Da?

— Ei bine, mă… Mă întreb dacă este o idee bună… Eu…

Jeremy a scos o exclamaţie de furie şi Lindsay şi-a imaginat cât de livid se făcuse la faţă.

— Lindsay! Nu înţeleg ce se întâmplă! s-a ambalat el. Tot ce faci acum mi se pare ciudat şi nu te mai recunosc. În primul rând o contrariezi pe mama, contramandând vizita noastră şi apoi îţi exprimi îndoieli în privinţa planurilor noastre… Cred că ai nevoie de o vacanţă…

— Jeremy…

— O să vorbim din nou când te întorci, i-a tăiat-o el sec. Te credeam o femeie inteligentă, Lindsay. De fapt, calitatea asta m-a atras cel mai mult la tine.

— Adevărat? Ce ciudat… Aş fi crezut că mai degrabă banii mei… l-a ironizat ea.

A fost o surpriză pentru ea să se audă pronunţând acele cuvinte, cu atât mai mult tonul sec şi sarcastic pe care-l folosise. De altfel şi Jeremy era şocat de ceea ce-i spusese ea. Ghicea acest lucru după respiraţia lui sacadată.

— Lindsay… zău că nu te recunosc. Nu mai eşti tu. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine. Dar nu cred că este genul de lucruri pe care să le discutăm la telefon. Aştept să te întorci şi să le punem la punct.

El închise înainte ca ea să aibă timp să mai adauge ceva, dar nu fu surprinsă prea mult de reacţia lui. Bietul Jeremy! Nu-l menajase deloc. În definitiv, nu era vina lui că ea descoperise deodată că-l iubeşte pe Lucas.

Grijulie, a urcat la etaj şi a intrat în camera lui Lucas. L-a privit din prag. Chiar şi în somn, emana o aură de forţă. Deşi nu-şi mărturisise nici chiar ei însăşi multă vreme, fusese întotdeauna conştientă de virilitatea lui şi de efectul pe care îl exercita asupra

simţurilor ei. Dar datorită emoţiilor ei de adolescentă, fusese incapabilă să-l înfrunte pe Lucas ca bărbat şi, în loc de a accepta dragostea ei pentru el, se adaptase pentru a o modifica în mod subtil şi a o face mai acceptabilă. Dar exista în Lucas o forţă care refuza să se lase înfrântă.

Timp de o clipă, i-a trecut prin faţa ochilor imaginea lui Lucas îmbrăţişând-o pe Gwendoline şi începu să tremure imperceptibil ca şi cum ea era aceea care-i simţea mângâierile, S-a îndepărtat brusc de uşă. Ce se întâmplase cu ea? Ani la rând îşi reprimase emoţiile şi îşi negase sentimentele. Acum, ele se eliberau pe neaşteptate cu o violenţă nemaiîntâlnită şi nu ştia cum să şi le stăpânească. Suferea şi simţea o încordare atât de puternică în tot corpul, încât îi era frică.

Dar de ce se temea? Lucas o să se dea jos din pat pentru a o seduce? se ironiză ea. Era puţin probabil să fie în stare chiar să se ridice. De altfel, chiar dacă ar fi fost capabil, nu asta ar fi fost dorinţa sa. Nu! Dar de ceea ce-i era teamă era tocmai forţa propriilor sale reacţii, care nu corespundeau deloc cu indiferenţa şi rezerva ei obişnuită. În acest fel o vedeau, de asemenea, şi ceilalţi. Dar brusc, această imagine s-a destrămat pentru a face loc unei femei senzuale, pasionate şi îndrăgostite…

S-a gândit la numeroasele aventuri pe care Lucas le avusese înainte de a se căsători şi şi-a amintit că găsise întotdeauna ceva ce nu-i plăcea la prietenele lui de moment. În general, criticile ei îl amuzau. O cută de îngrijorare îi apăru pe frunte. Unui bărbat cu experienţa lui Lucas nu trebuia să-i fi fost greu să ghicească motivul persiflărilor ei. Ştiuse el oare ceea ce îşi ascunsese şi ei însăşi? A tresărit brusc. Una era să-şi reamintească în cele din urmă sentimentele şi alta să accepte posibilitatea ca Lucas să le fi presimţit cu mult înaintea ei!…

Acum când era în măsură să reflecteze la atitudinea lui, propria ei naivitate o uimea. De câte ori nu dorise să-l mângâie pe faţă, pe umeri… Dar în mod instinctiv îşi înăbuşise această dorinţă. De câte ori nu fusese pe punctul de a-i da lacrimile gândindu-se la distanţa care-i separa de câţiva ani? Şi de câte ori nu plânsese amintindu-şi de vremea când erau foarte apropiaţi?

Dar Lucas nu încerca aceleaşi sentimente faţă de ea şi n-o va iubi niciodată cum dorea ea. Trebuia să accepte această situaţie şi să trăiască fără dragostea lui.

În timp ce se uita la el, cu lacrimi în ochi, el se zvârcolea uşor şi ea se apropie de el, ştergându-şi ochii pe furiş cu dosul palmei. Era timpul să-i dea medicamentele şi să bea. Forţându-se să nu se mai gândească la altceva, Lindsay luă o tabletă din cutia pe care i-o dăduse doctorul şi se pregătea să i-o dea, când Lucas a apucat-o de mână în timp ce-a deschis ochii să se uite la ea.

— Lindsay…

Instinctiv, a vrut să se îndepărteze, dar el nu i-a dat drumul. Chiar cu febra care-o avea, el era mult mai puternic decât ea şi ştia că a doua zi pielea fină a încheieturii ei va avea urmele degetelor lui.

— Rămâi cu mine… nu pleca, a implorat-o el cu nelinişte.

I se uita drept în ochi şi ea a remarcat oboseala şi spaima din adâncul ochilor strălucitori. Era în pragul unui nou acces de delir. Probabil că nu ştia că ea era femeia a cărei mână o strângea.

Raţiunea îi dicta să se îndepărteze de el, dar nevoia de a-l consola şi a-l linişti i-a ordonat să rămână lângă el. Cu mâna liberă i-a mângâiat fruntea jilavă şi fierbinte, netezindu-i cutele de îngrijorare. El a lăsat mâna să-i cadă pe cuvertură şi a părut că se destinde. Înainte de a se cufunda din nou în somn, i-a ridicat capul şi i-a pus o pernă. Apoi, luând paharul cu suc de fructe, i l-a dus la

buze, după ce a pus o tabletă în sucul răcoritor. El a băut automat lichidul, cu înghiţituri mici şi cu ochii închişi, până ce paharul a rămas gol. Ea a pus paharul pe noptieră şi i-a luat perna. Când s-a întors din nou spre el, adormise deja.

Luând un prosop, i-a tamponat fruntea transpirată, pieptul, umerii, cu o emoţie tulburătoare. Apoi, mâna ei s-a aventurat în părul bogat de pe piept, i-a atins uşor muşchii proeminenţi ai umerilor, privindu-l cu dragoste. Surprinsă în mod plăcut, l-a simţit cum tresare la contactul uşor al degetelor ei. Doamne, cât îl iubesc! Tandreţea ei pentru el nu era egalată decât de dorinţa pe care-o încerca faţă de el şi se simţi cuprinsă de senzaţii derutante. Pentru prima oară în viaţa ei, dorea să descopere corpul unui bărbat, să-i cunoască cele mai mici secrete, să-l iubească… Dar acest bărbat nu va răspunde niciodată dragostei ei!…

Îşi înăbuşi un hohot de plâns şi-şi retrase cu energie mâna. Un geamăt slab i-a scăpat lui Lucas şi a încercat să ridice braţul spre ea, ca pentru a-i cere să-l mângâie, dar l-a lăsat să cadă la loc, învins de febră şi a părut că se cufundă în alte vise.

Tulburată, s-a uitat la el cu o tristeţe infinită. Doamne, dacă replica aceasta a lui Lucas fusese reală?

A rămas câteva clipe aşezată lângă el, incapabilă să se mişte. Îşi plimba privirea, mângâindu-i cu ea torsul bronzat şi se întreba, fără să ştie prea bine de ce, cum realizase acest superb bronz auriu. Fără îndoială în timpul concediului. Ştia că fusese în Caraibe timp de două săptămâni în primăvară şi ea s-a gândit că nu se dusese singur. Pentru că Gwendoline îl părăsise, cine era femeia cu care fusese el acolo? Un ghimpe de gelozie a răscolit-o în timp ce şi-l imagina alergând prin apa albastră a oceanului, ţinând de mână o fiinţă de vis, senzuală şi foarte sexy. Dar ce se întâmpla cu ea? O apucase şi pe ea febra? Doar nu era să fie geloasă pe acel clişeu de

agenţie de voiaj pe care-l constituise din bucăţi în mintea ei! Dacă va continua astfel va înnebuni…

Instinctiv, mâna i s-a îndreptat spre fruntea lui Lucas, ale cărui degete o apucară din nou, în timp ce el gemu. Luptând împotriva acestui gest, care nu avea nicio semnificaţie pentru el, ea privi atent la chipul lui.

— Nu, nu… nu mă părăsi, murmură el.

Tonul rugător pe care-l folosise a emoţionat-o profund. Pe cine credea că cheamă astfel? Pe Gwendoline? Femeia care-l părăsise şi pe care el o iubea în mod evident cu mult mai mult decât îşi imaginase ea? în definitiv, poate că ea nu-şi dăduse seama de profunzimea reală a sentimentelor lui pentru ea, pentru că nu vrusese acest lucru.

Dar Lindsay era probabil ultima femeie pe care ar fi dorit s-o reţină lângă el, aşa cum se exprimase cu un moment mai devreme. Cu mâna liberă încercă să-i desfacă degetele care-o strângeau ca o menghină, dar de această dată el i-a apucat şi cealaltă mână şi s-a trezit cu ambele mâini imobilizate, prizonieră.

Cum să se elibereze din strânsoarea lui? în ciuda epuizării lui, avea încă o forţă incredibilă… Corpul îi era atât de contorsionat încât începea s-o doară spatele. Încet, pentru a nu-i atrage atenţia lui Lucas, s-a întors şi a îngenuncheat pe pat. În felul acesta, va sta într-o poziţie mai puţin dureroasă şi îndată ce se va cufunda adânc în somn, se va putea elibera.

Dar nu mică i-a fost surpriza, când el i-a strâns şi mai tare mâinile. Lindsay lăsă ochii în jos pentru a-i întâlni privirea înceţoşată de febră. El a tras-o mai aproape de el şi a înlănţuit-o cu braţul, împiedicând-o să plece.

— Lucas… murmură ea. Sunt eu… Lindsay… Lasă-mă să mă ridic!

Dar el închisese deja ochii şi părea că n-o mai aude, în timp ce murmura cuvinte de neînţeles. Fără îndoială că era din nou pradă unui acces de delir. Doctorul Simmonds o prevenise şi o sfătuise să nu se îngrijoreze.

Dar cum avea să se elibereze? se întrebă ea cu amărăciune. Luându-i braţul, vru să se degajeze, dar el s-a întors imediat spre ea. De fiecare dată când făcea o mişcare, o reţinea fără ca măcar să-şi dea seama, rostogolindu-se pe o parte, punând un picior peste al ei, cuprinzând-o cu un braţ peste talie, întinzându-se pe jumătate peste ea şi făcând imposibilă orice mişcare… Era complet neputincioasă împotriva forţei şi greutăţii acelui corp inconştient.

A încercat chiar să-l trezească, scuturându-l cu vigoare, dar în zadar. Începuse să transpire de cât se zbătuse.

Această situaţie era cel puţin derutantă. Se găsea în acelaşi pat cu bărbatul pe care-l iubea, fără ca el să fie conştient de prezenţa ei!… Şi… fără ca el să dorească acest lucru…

Se hotărî să aştepte cu răbdare până ce el se va calma, pentru a se putea da jos din pat pe ascuns. Dar, epuizată de emoţiile acelei zile, a adormit fără voia ei.

Gând s-a trezit a auzit un murmur şi nu era nici măcar sigură unde se afla. A trebuit să-şi audă numele murmurat de Lucas pe un ton interogativ, pentru a reveni la realitate şi a încremenit în braţele lui, cu simţurile alertate imediat de intimitatea lor, de corpul lui care ardea alături de al ei, de presiunea braţului peste sânii ei şi de respiraţia lui sacadată alături de urechea ei.

Instinctiv, îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca el să-i ceară explicaţii. Era o retragere în defensivă şi în ochii ei se citea spaima când i-a ridicat spre el în semiobscuritatea camerei, în privirea lui Lucas nu era nicio urmă din acea duritate rece cu care se obişnuise.

— Lindsay? îi rosti el din nou numele.

De această dată, intonaţia aspră a vocii lui era diferită.

— Lucas! exclamă ea, gândindu-se că el nu-şi dădea seama de actele sale.

Era oare conştient de asta? se întreba Lindsay, complet disperată, încercând să se elibereze, luptând împotriva plăcerii difuze care-i cuprindea corpul în contact cu al lui.

— Lucas! Lasă-mă să mă ridic! l-a rugat ea din nou.

Protestul ei fu redus la tăcere de căldura gurii lui când i-a găsit buzele şi a început să i le exploreze cu o senzualitate lentă, care i-a distrus orice urmă de apărare. Când a terminat s-o sărute, a lăsat-o pe Lindsay fremătând de dorinţă.

— Am să fac acest lucru pentru tine… murmură Lucas.

Nu era posibil! Nu putea să fie adevărat! Nu-şi dădea seama ce se întâmplase! în schimb, ea era deja conştientă şi căldura care-i clocotea în vine era realitate… Trebuia neapărat… A uitat imediat ce trebuia neapărat să facă atunci când Lucas i-a pus din nou stăpânire pe buze, muşcându-i-le în joacă cu tandreţe, în timp ce cu mâinile îi explora formele corpului. Plăcerea îmbătătoare şi mângâierile lui o torturau. Cu ochii închişi, Lucas scotea mici gemete răguşite lângă gura ei, incitând-o să i se alăture în acea căutare senzuală… să-l mângâie aşa cum o mângâia şi el. Sub degetele tremurânde ale lui Lindsay, pielea lui Lucas era caldă şi jilavă, dar când a încercat să şi le retragă, el i-a apucat mâinile, desfăcând pumnii pe care ea îi strânsese şi i-a pus palmele deschise pe inima lui.

— Uite ce faci din mine… îi şopti el tandru.

Îi simţea inima bătând repede. Fără voia ei, degetele i s-au plimbat uşor pe piele, explorând acel corp atât de iubit care-i transmitea ardoarea lui şi a fost extrem de tulburată de gemetele

de plăcere pe care el, le scotea lângă gâtul ei. Era pe punctul de a se îneca într-o mare de voluptate, fără ca măcar să încerce să scape sau să vrea să scape, sedusă complet de magia în care erau.

Era ca şi cum devenise brusc vie, şi îşi regăsise vederea după ce fusese oarbă, îşi recăpătase auzul după ce fusese surdă... Greutatea zdrobitoare a unei plăceri atât de mari şi nebănuite o făcea să ameţească şi fără ca măcar să ştie ce spunea, l-a strigat într-un suspin. Îl ţinea cu mâinile de umeri, în timp ce gura lui Lucas îi mângâia gâtul până la valea dintre sâni, subjugând-o într-atât încât nu mai era în stare, să reacţioneze şi să mai aibă vreo legătură cu realitatea. Gemea la deliciile pe care i le provoca gura lui care i se plimba pe chip, producându-i chinurile minunate ale aşteptării. Acum era cu buzele pe sânii ei rotunzi, aducând-o în pragul insuportabilului şi făcând-o să scoată murmure de implorare, cu o voce pe care nu şi-o mai recunoştea.

Dar mâinile lui Lucas au alunecat de-a lungul coapselor ei, apoi au revenit până la cordonul capotului, pe care l-au desfăcut fără ca ea să-şi dea măcar seama. Totuşi, Lindsay era sigură că prin această subtilitate el o făcea să înţeleagă că încercând să facă dragoste cu ea, răspundea de fapt seducţiei feminităţii ei.

Îşi dădu seama că trupul ei se ondula sub mâinile lui Lucas şi-l încuraja astfel să-i scoată capotul, pentru a-i contempla formele feminine şi a se minuna de jocul de lumini pe pielea ei fină.

— Lindsay... O, Doamne...

Vocea lui era un murmur de durere şi dorinţă.

„Şi dacă nu ştie cu adevărat ce face, tu vei păstra amintirea celor întâmplate toată viaţa ta... orice s-ar întâmpla! Suferinţa de a-l fi pierdut va fi şi mai puternică“, îi şoptea conştiinţa. Dar ea n-o mai asculta.

— Lindsay... Te vreau... Lindsay...

Brusc îşi dădu seama de nebunia comportării ei, în acelaşi timp în care Lucas părea că iese din starea de delir. Privirile li s-au încrucişat şi ceea ce ea a citit în a lui a făcut-o să înţeleagă că era perfect lucid şi că o recunoştea cu adevărat. Licărul de amărăciune pe care l-a descoperit în ochii lui era mult mai mult decât putea să suporte.

— Ce se întâmplă, Lindsay? Ţi-e ruşine că mă doreşti?

S-a simţit profund umilită, disperată fără seamăn.

— Mă întreb ce-ar crede Jeremy al tău, cel de neînlocuit.

Nemaiputând să asculte mai mult, a sărit din pat, încercând disperată să-şi calmeze respiraţia. Degetele îi tremurau atât de tare încât nu reuşea să-şi înnoade cordonul capotului.

Lucas o pierdea din ochi şi expresia stranie şi nedefinită pe care-o afişa îi provoca un sentiment insuportabil de disperare.

A ieşit în grabă din cameră, cu obrajii în flăcări şi cu lacrimi în ochi.

După o jumătate de oră făcea un duş rece, încercând să se calmeze şi să înlăture urmele mâinilor şi gurii lui Lucas de pe corpul ei.

— Nu, nu! a gemut ea cu glas tare.

Dar nimeni nu putea să-i audă ţipetele disperate, la fel cum nimeni nu avea să vadă niciodată lacrimile care-i şiroiau în continuare pe obraji, amestecându-se cu apa care curgea pe ea de la duş.

A doua zi dimineaţă, va angaja o infirmieră pentru Lucas. Trebuia să plece. După cele întâmplate, îi era imposibil să mai rămână şi chiar să-l mai revadă vreodată pe Lucas.

CAPITOLUL VI

Lindsay ar fi dat tot ce avea numai să nu se întâlnească cu Lucas a doua zi dimineaţă, dar mândria o împiedica să plece fără să-l revadă.

Şi-a ridicat părul într-un coc elegant în vârful capului şi s-a fardat cu o grijă deosebită, pentru a-şi ascunde paloarea şi ochii umflaţi de lacrimile pe care le vărsase toată noaptea. S-a îmbrăcat cu un taior de culoarea mandarinei cu o croială elegantă, genul de îmbrăcăminte care-i plăcea lui Jeremy ca ea s-o poarte.

Se afla în bucătărie, când a sunat poştaşul la uşa de la intrare. I-a remis un pachet pe numele ei. Caroline îşi ţinuse promisiunea, dar în prezent nu mai avea nevoie de hainele trimise de ea…

În timp ce-i pregătea ceva de mâncare lui Lucas, medita la ce se întâmplase în ajun. Chiar şi în acel moment, când nu înceta să se certe pentru slăbiciunea ei, corpul o trăda, îl iubea atât de mult!

Ajunsă în faţa camerei lui, a ezitat, dar a trebuit să intre. Lucas s-a mişcat uşor în pat în timp ce ea înainta în cameră. A pus tava pe un gheridon înainte de a se îndrepta spre fereastră pentru a da la o parte draperiile groase din mătase albă. Când s-a întors, timp de o secundă a crezut că observă o blândeţe imensă în albastrul cenuşiu al ochilor lui Lucas, dar a înţeles repede că visase când el i s-a adresat pe un ton dur:

— Lindsay! Ce faci aici?

Ea regreta acum că nu plecase cum vrusese la început. Dar era prea târziu…

— Speri în continuare să mă convingi să mă răzgândesc şi să-ţi dau acordul pentru a te căsători, nu-i aşa?

Sfidând-o din priviri, a aruncat cuvertura şi cearşaful, ignorând protestele ei înăbuşite. Era aproape pe jumătate jos din

pat când a căzut înapoi pe saltea.

— Mă simt la fel de slăbit ca după cincisprezece zile de febră, mormăi el, şocat.

— Ai fost bolnav, murmură Lindsay, reprimându-şi dorinţa de a se repezi spre el să-i ridice şuviţele rebele care-i cădeau pe frunte. Consolarea pe care putea să i-o aducă era, fără îndoială, ultimul lucru pe care el îl dorea.

— Bolnav? repetă el fără să-i vină să creadă.

Părea să fi uitat complet criza de malarie de care suferise.

— Da, îi explică cu răbdare Lindsay. Ai avut un acces mare de febră… Nu-ţi mai aminteşti nimic?

Era oare posibil ca, de data asta, să aibă şansa de partea ei şi ca Lucas să nu-şi poată aminti evenimentele din ajun? Bineînţeles că doctorul Simmonds o avertizase că el va uita de starea de delir în care fusese, îndată ce temperatura va reveni la normal. Şi totuşi, seara trecută păruse cât se poate de lucid.

— Tot ce-mi amintesc este că ai plecat furioasă spunându-mi că te întorci la Londra, după ce n-am fost de acord cu căsătoria… Şi acum îmi spui că am fost bolnav!…

— Da. În aşa măsură, încât a trebuit să-l chem pe doctorul Simmonds. Ai avut din nou o criză de malarie şi ai delirat timp de aproape patruzeci şi opt de ore, Lucas… doctorul Simmonds mi-a zis că ai nevoie de aproximativ cincisprezece zile ca să te refaci total.

— Patruzeci şi opt de. Ore… repetă el consternat. Stătea în pat cu sprâncenele încruntate, părând cufundat în gânduri. Dumnezeule! exclamă el brusc. Ceea ce însemnă că astăzi este marţi şi că Sam Carter, clientul meu american, trebuie să sosească foarte curând şi l-am invitat să stea aici… Cum facem? Avem absolută nevoie de acest contract! Unde este telefonul? Trebuie să

dau de el ca să-i găsesc un hotel... Presupun că doamna James nu s-a întors...

Când Lindsay şi-a ridicat capul, el şi-a înăbuşit o înjurătură între dinţi şi a scrutat-o cu o privire.

— Pot să îndrăznesc să te rog să mai rămâi una sau două zile în plus, ca să joci rolul de stăpână a casei?

Îi vorbise pe un ton calm, dar ea ghicea că, sub această aparenţă, era foarte încordat. Acel contract cu americanii era oare atât de important încât nu ezitase să-i solicite ajutorul? Dar, Dumnezeule, nu-şi dădea seama că era în stare să facă orice pentru el?

Bunul ei simţ a avertizat-o că trebuie să refuze... că acceptând, se expunea la şi mai multe suferinţe. Şi totuşi, tentaţia de a rămâne lângă el fu mai puternică.

— Oricum, aranjasem să-mi prelungesc şederea aici...

— Adevărat? s-a mirat el. Din ce motiv? Duminică voiai neapărat să pleci. Speri să mă răzgândesc, nu? Ai continuitate în idei.

Cinismul lui a surprins-o şi a jignit-o.

— Nu ţi-a dat prin cap că puteam să mă îngrijorez de starea sănătăţii tale? Că puteam să hotărăsc să rămân aici pentru că erai bolnav şi că...

— Şi că... ai fi putut profita de slăbiciunea mea pentru a mă determina să spun ceea ce voiai să auzi? A izbucnit într-un râs ironic. Nici nu se pune problema, Lindsay! Oricum, ce este cu nevoia asta urgentă să te căsătoreşti? a întrebat-o el cu o curiozitate reală. Doar n-ai rămas gravidă cu el, nu?

N-a putut să-şi ascundă expresia şocată care i-a apărut pe chip.

— Hai, Lindsay! Nici eu nu m-am născut ieri. Duci o viaţă

destul de libertină la Londra… în sfârşit, cel puţin din ce mi-a spus Gwendoline… Jeremy şi cu tine trăiţi împreună, nu? N-ar fi nimic surprinzător să-i porţi copilul. Dar pentru că, fără îndoială, nu este cazul, ar trebui să fii totuşi atentă de acum încolo. De fapt, mă îndoiesc că va mai vrea să se căsătorească cu tine când va descoperi că mariajul acesta nu-i va aduce averea tatălui tău, pentru că nu-mi voi schimba punctul de vedere.

— O, fir-ai să fii… explodă ea. Pentru cunoştinţa ta, află că…

— Da? Că?

„N-am avut niciodată un amant“ fu ea pe punctul de a-i spune. Dar nu putu decât să se uite fix la el, cuprinsă de o confuzie totală, îngrozită de nevoia de a se justifica. În plus, se temea ca el să nu-şi amintească subit de evenimentele de cu o seară în urmă. Dar temerile ei nu erau fondate. Trebuia într-adevăr să fie recunoscătoare stelei ei norocoase şi să nu se certe cu Lucas în privinţa căsătoriei ei cu Jeremy.

— Nu vrei copii de la el… Asta voiai să-mi spui? Dar aşteaptă să-i faci un moştenitor, nu? Ce simte o persoană când este dorită numai pentru averea ei? Asta dacă nu-ţi faci iluzii imaginându-ţi că te iubeşte pentru tine însăţi…

— Şi ce-ar fi atât de surprinzător în asta? l-a întrebat ea cu agresivitate, rănită de remarcile lui crude. Sunt chiar atât de respingătoare?

— Mă întrebi în calitate de bărbat sau de frate vitreg, Lindsay?

Se ferea cât putea să-l privească, de teamă ca el să nu-i citească în ochi adevărul. Cu siguranţă că el interpreta tăcerea ei în felul lui, căci a hohotit într-un râs dur şi sarcastic.

— Urându-mă aşa cum mă urăşti tu, a continuat el, mă mir că nu m-ai abandonat încă sorţii mele triste! Cine ştie, în definitiv,

febra mea ar fi putut fi fatală şi astfel n-ai mai fi avut probleme, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu sunt atât de înverşunată ca tine, Lucas, i-a răspuns ea, strângând din pumni. Uite, ţi-am adus micul dejun… Mă duc să pregătesc o cameră pentru invitatul tău, i-a zis ea întinzându-i tava. Pe la ce oră urmează să vină?

— Cred că la începutul după-amiezii.

Îşi reţinea lacrimile care-i înţepau pleoapele. Îşi imagina, deci, că-l detestă! Ce ironie amară a sorţii. Bineînţeles că n-o putea iubi pentru că o iubea încă pe Gwendoline. Dar în fine, avuseseră o tandreţe imensă unul pentru altul! Atunci ce înseamnă această răutate fără sens?

Fu tentată un moment să-i spună că se răzgândise şi că dorea să plece. Cum să mai suporte măcar un minut în plus această situaţie?

Fără să adauge un cuvânt, ieşi din cameră şi se opri în mijlocul scării pentru a se gândi ce atitudine să adopte. Ar fi fost o nebunie din partea ei să se lase influenţată de vorbele lui Lucas. Încercă să-şi imagineze reacţia lui dacă i-ar fi spus că noaptea trecută fuseseră cât pe ce să facă dragoste. Bineînţeles că n-ar fi crezut-o. Înăbuşindu-şi un râs amar, s-a îndreptat spre bucătărie. Dacă era aşteptat să vină un invitat, trebuia să se asigure că nu lipseşte nimic.

N-a fost nevoie să-şi facă griji, totuşi. Doamna James era o femeie prevăzătoare. Frigiderul era plin de alimente şi, din experienţă, Lindsay ştia că băcanul din sat putea să-i livreze oricând tot ce avea nevoie. Iar came se găsea din abundenţă în congelator.

Gândindu-se că Lucas avea nevoie să-şi recapete forţele, s-a hotărât să-i pregătească o masă uşoară: ouă fierte cu pâine prăjită,

felul lui preferat. Tocmai terminase când a sosit doctorul Simmonds. Au urcat la etaj şi l-au găsit pe Lucas pe punctul de a se ridica.

— O, nu, nu! Nici nu se pune problema! exclamă doctorul, râzând. Încă nu poţi părăsi patul, băiete!

Lindsay îşi reţinu un zâmbet când a auzit cum i se adresează doctorul Simmonds lui Lucas. Dar expresia amuzată a lui Lindsay nu i-a scăpat lui Lucas, care i-a aruncat o privire cruntă.

— Trebuie să mă scol, să primesc un client american şi o să vă dovedesc pe loc că sunt în formă.

Medicul a izbucnit în râs.

— N-ai scăpat încă de boală, spuse el punându-i un termometru în gură, fără ca el să aibă timp să protesteze. Cred că momentele cele mai grele au trecut şi trebuie să spun că micuţa Lindsay a dat dovadă de mult curaj: te-a făcut să bei limonadă, te-a şters de transpiraţie, a stat la căpătâiul tău când ai delirat… Pentru un om cu temperamentul tău, s-ar putea ca asta să nu însemne nimic! glumi el din nou.

Lucas şi-a plecat ochii pentru a-şi stăpâni mânia care părea să-l fi cuprins la cuvintele doctorului. Când a ridicat capul pentru a o privi, părea să-şi fi regăsit sângele rece.

— Îmi pare rău că nu-mi aduc aminte de nimic, răspunse Lucas cu calm. Sper să nu-ţi. Fi creat prea multe greutăţi, Lindsay.

Era atât de emoţionată încât a preferat să se uite în altă parte.

— Doctorul Simmonds mă prevenise că vei uita totul.

— Într-adevăr, adăugă doctorul, aceste pierderi de memorie sunt cât se poate de fireşti. Dar temperatura a revenit la normal.

— Pot să mă ridic?

— Numai după-amiază, Lucas… Şi doar câteva ore… S-a

întors spre Lindsay. Nu mă mai conduce, draga mea, ştiu drumul, dar te previn că n-o să-ţi fie uşor în zilele ce vin! Lucas nu va fi un pacient comod.

Lindsay era pe punctul de a se lua după doctor, dar Lucas a apucat-o de încheietura mâinii. Urmele degetelor pe care le lăsase o dureau încă şi când s-a strâmbat şi s-a îndepărtat de el, Lucas s-a încruntat şi s-a uitat la încheietura mâinii ei.

— Văd că te-am tratat cam dur, spuse el calm.

Prea calm, s-a gândit Lindsay care se ruga ca el să nu-şi amintească ce se întâmplase.

— Nu prea, a minţit ea prudentă. Numai că m-ai confundat o dată sau de două ori cu Gwendoline…

Această remarcă trebuia să-i abată gândurile dacă începea să-şi reamintească.

— Adevărat? Este totuşi straniu…

A studiat-o încruntându-se, ca şi cum ar fi putut să-i citească gândurile. O ţinea în continuare cu fermitate şi ea nu îndrăznea să se mişte.

— Eu ţi-am făcut asta? a întrebat-o el uitându-se la pielea roşie de sub degetele lui.

Ea ridică din umeri cu un aer pe care-l voia dezinvolt.

— Vorbeşte-mi de momentele de delir, i-a sugerat Lucas. Începe să mă intrige foarte mult…

Lindsay a pălit subit. Va trebui să fie foarte prudentă.

— O… nu s-a întâmplat nimic deosebit, spuse ea, încercând să râdă.

— Nimic?… Adevărat?… a repetat el cu un aer vag bănuitor, examinându-i din nou încheietura mâinii. Şi zici că asta este nimic?

— Nu ştiai ce făceai… Confundându-mă cu Gwendoline, ai încercat numai să mă reţii şi m-am zbătut, ceea ce explică…

El a ridicat capul şi privirile li s-au încrucişat.

— Vrei să spui că-ţi doream prezenţa numai pentru că te-am confundat cu fosta mea soţie?

Lindsay devenea din ce în ce mai nervoasă.

— Da… Eu… Tu aveai febră foarte mare.

Brusc, s-a auzit telefonul, întrerupând conversaţia, spre marea uşurare a lui Lindsay, care a profitat pentru a se îndepărta de pat, în timp ce Lucas a ridicat receptorul. Ar fi plecat dacă el nu i-ar fi făcut semn să rămână. A rămas în prag şi ea şi-a dat seama că vorbea cu secretara.

— Da, dar Lindsay acceptă să rămână şi o să ne descurcăm. Am toate documentele la mine. Nu-ţi face griji, totul o să iasă bine. Dacă apare cea mai mică problemă, îţi telefonez.

Când a închis, o cută adâncă îi bara fruntea.

— Am nevoie de nişte hârtii din birou de la mine… Vrei să te duci să mi le cauţi, Lindsay?

Părea că nu se mai interesează de momentele de delir şi ea l-a ascultat cu uşurare când îi dădea indicaţiile necesare pentru a găsi dosarul de care avea nevoie.

Era puţin după ora trei după-amiază când a auzit o maşină oprindu-se în grădină. Lindsay a bănuit că era clientul american al lui Lucas.

Nu semăna cu bărbatul pe care şi-l imaginase ea. Relativ scund şi destul de robust, avea un aer jovial, poate prea jovial, a gândit Lindsay, pentru a fi atât de dur şi intransigent cum lăsa să se înţeleagă Lucas.

— Locuiţi într-o zonă încântătoare, dragă doamnă Armitage, a exclamat el salutând-o.

Doamna Armitage? Fără îndoială, nu era la curent cu divorţul lui Lucas şi n-a vrut să-l facă să se simtă stânjenit în faţa şoferului

de taxi – care depusese bagajele lângă el – explicându-i eroarea. Trebuia să-i atragă atenţia lui Lucas asupra acestui detaliu, ca să aibă grijă să îndrepte greşeala…

A luat-o înainte spre casă.

— Să vă arăt camera, îi propuse ea surâzând. Trebuie să fiţi obosit după o călătorie atât de lungă…

— Într-adevăr, vă mulţumesc… deşi sunt obişnuit să traversez des oceanul. Lucas?…

— Pentru moment este în pat, zise ea. Nu-i nimic serios… are ceva febră dar cred că va fi bucuros să ia masa cu dumneavoastră în seara asta.

I-a surâs îmbietor, în timp ce s-a oprit în faţa camerei de oaspeţi.

— Sunt sigur că nu este un pacient prea comod, spuse Sam Carter râzând plăcut. Dar ar fi trebuit să mă preveniţi, aş fi amânat vizita.

— N-am crezut că este necesar…

— Camera este de-a dreptul încântătoare, a apreciat el intrând în încăpere.

Era adevărat că decorul se întrecea pe sine în acel apartament pentru oaspeţi, datorită unui decorator foarte bun. Vederea spre parc era splendidă şi Lindsay avusese grijă să aducă nişte flori de grădină şi să-i pună la dispoziţie băuturi, pe care le aşezase pe o masă joasă.

— Vă rog să veniţi în salon îndată ce doriţi, i-a sugerat Lindsay. Nu mâncăm înainte de opt, dar m-am gândit că poate doriţi să beţi un ceai înainte. Diferenţele de fus orar te zăpăcesc complet în privinţa orelor de masă… Am să-i spun lui Lucas că aţi venit, adăugă ea, întorcându-se pentru a ieşi din cameră. Dacă aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să mă chemaţi.

Intrând în camera lui Lucas, constată că el dormea profund şi închise uşa fără zgomot. În ciuda protestelor lui, ea ştia că era departe de a fi restabilit.

Înainte de prânz îi telefonase secretarei lui Lucas pentru a-i cere unele informaţii în legătură cu dosarul respectiv. Discutaseră mult timp şi doamna MacNaughton îi spusese că Lucas lucra mult prea mult, după părerea ei. Avea fără îndoială o mare consideraţie pentru el. Nu încetase să-i tot aducă elogii despre modul cum se ocupa de afaceri şi de beneficiile societăţii, făcând eforturi permanente pentru a găsi noi contracte pentru firmă.

— Mulţi dintre clienţii noştri sunt vechi şi au suferit de pe urma recesiunii recente, îi explicase secretara şi în consecinţă, am pierdut multe din afacerile pe care le aveam de pe vremea tatălui dumneavoastră. Însă Lucas a făcut adevărate miracole.

Era aproape ora cinci când a reapărut Sam Carter. Au băut amândoi ceai în salonaşul care fusese odinioară al Sheilei. Când i-a făcut complimente pentru prăjiturele, i-a venit din ce în ce mai greu să şi-l imagineze ca omul de afaceri dur şi necruţător.

La ora şase, ea s-a scuzat, explicându-i că menajera lipsea şi că ei îi revenea sarcina să pregătească cina.

— Dacă va fi la fel de bună ca prăjiturelele, abia aştept cina, i-a spus el flatând-o. Dacă nu aveţi nimic împotrivă… m-aş duce să mă plimb prin sat.

La ora şapte, după ce s-a asigurat că mâncarea era aproape gata, Lindsay s-a dus la ea în cameră să se schimbe. În faţa uşii lui Lucas, a ezitat câteva secunde. Tocmai atunci ieşea şi el.

— Nu trebuia să te scoli! spuse ea încercând să-şi recapete sângele rece.

— Ce vrei să faci ca să mă reţii? Să mă legi de cele patru colţuri ale patului?

— Masa va fi gata la opt, spuse ea fără să-i răspundă la ironie. Mă duc să mă schimb, a mai precizat ea, îndepărtându-se.

— Lindsay?…

Ea s-a întors. A văzut cum expresia lui devenise o clipă mai puţin aspră şi cum oboseala i se reflecta în ochi. A trebuit să se reţină în faţa dorinţei de a se arunca în braţele lui şi de a-i mângâia cutele de îngrijorare de pe frunte.

— Îţi mulţumesc pentru ceea ce faci pentru mine, spuse el simplu.

Era pentru prima oară de multă vreme când îi vorbea normal şi acele cuvinte banale, atât de fireşti, o emoţionaseră într-atât încât îi venea să plângă. Pentru a-şi combate emoţiile, a ridicat din umeri şi a adoptat un ton ironic.

— O, n-ai pentru ce. Sper însă să-ţi aminteşti de asta, când va veni momentul…

— Cu alte cuvinte, atunci când mă voi gândi din nou dacă să-ţi dau acordul meu în privinţa căsătoriei tale… Dar să nu-ţi faci iluzii prea mari…

— Totuşi, nu poţi să nu-mi dai acordul, Lucas! N-ai dreptul să faci aşa ceva!

— Într-adevăr. Am numai posibilitatea să nu-ţi dau moştenirea, ceea ce înseamnă acelaşi lucru, nu?…

El a luat-o pe după umeri, zgâlţâind-o energic, cu ochii de safir cufundaţi în ai ei.

— Dar de ce… de ce faci asta?! a ţipat ea abia ţinându-şi lacrimile.

— Tu de ce crezi? Eşti adultă acum şi eşti capabilă să-ţi dai seama şi singură de motivele mele. Încearcă s-o faci…

Ce voia să spună? Atitudinea lui faţă de mariajul ei cu Jeremy avea, deci, o semnificaţie specială…

— Ce-ai face dacă într-o zi te-ai îndrăgosti de un alt bărbat, care n-ar avea calităţile dorite de tatăl tău, Lindsay? a întrebat-o el grav.

Cu o săptămână în urmă, i-ar fi spus că ar fi imposibil. Dar îmboldită de un sentiment de revoltă, s-a crispat sub mâinile lui şi şi-a dat semeţ capul pe spate, pentru a-l fixa mai bine drept în ochi.

— Dacă l-aş iubi şi el m-ar iubi în acelaşi fel, puţin mi-ar păsa de moştenire, a spus ea cu calm.

— Şi cu toate astea, accepţi încă să te căsătoreşti cu Jeremy?

— Cu ce drept îţi permiţi să mă judeci?

Ea era în acel moment în defensivă, de teamă ca întrebarea să nu-l ducă la adevăr.

— Nu ştii nici măcar ce simt pentru el!

— Fii serioasă, Lindsay…

A ridicat mâinile de pe umerii ei şi i-a cuprins faţa, astfel încât să nu-şi mai întoarcă faţa. Privirea lui rece a paralizat-o, în timp ce se uita fix în adâncul ochilor lui.

— Să ştii că n-am uitat deloc ce s-a întâmplat aseară, Lindsay… cum n-ai uitat nici tu, deşi preferi să pretinzi contrariul.

Şocul pe care l-a simţit la cuvintele lui a zăpăcit-o de tot. S-a făcut albă la faţă.

— Îţi… aminteşti…

— Bineînţeles că-mi amintesc. Ce bărbat ar putea uita o persoană atât de pasionată ca tine, Lindsay?

— Credeai că sunt Gwendoline, bâigui ea disperată pentru a se apăra. N-am putut să plec… Tu nu m-ai lăsat…

— Ce încerci să spui? Vrei să spui că eram inconştienţi amândoi? Nu minţi, Lindsay… ştiai exact ce se întâmplă şi nu voiai ca eu să mă opresc din ce făceam, nu-i aşa?

A zgâlţâit-o din nou ţinând-o de umeri.

— Lucas… trebuie să plec imediat din casa asta…

Mâinile lui Lucas au coborât până la talia ei pentru a o ţine şi mai bine.

— O, nu! N-ai să pleci! exclamă el cu duritate. Dacă nu obţin contractul acesta, trebuie să trec o treime din angajaţii uzinei pe program redus. Asta vrei, Lindsay? Să porţi singură răspunderea reducerii salariului la aproape trei sute de oameni?…

S-a eliberat cu energie din strânsoarea lui şi a alergat la ea în cameră. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi obrajii i se aprinseseră de furie şi disperare.

„Cum de nu înţelege cât de mult îl iubesc?“ Era sfâşiată între dorinţa de a pleca imediat şi datoria de a rămâne pentru a salva întreprinderea familială. Nu putea să rişte ca Sam Carter să fie nemulţumit şi se hotărî să continue acea mascaradă… Ca o somnambulă, s-a îmbrăcat şi a coborât la parter.

A reuşit, totuşi, să se descurce bine şi să servească cina fără să i se ghicească disperarea. Cu toate acestea, eroarea lui Sam Carter cu privire la legătura dintre Lindsay şi Lucas i-a stânjenit pe amândoi un moment.

— Eşti un bărbat fericit, Lucas, l-a felicitat Sam. Ar trebui să ai mare grijă de ea… Soţii ca a ta sunt foarte rare.

Omisese să-i explice lui Lucas că Sam o luase drept soţia lui şi acum i se părea imposibil să i se mai spună adevărul.

Pregătea cafeaua când Lucas a venit şi el în bucătărie.

— Ce este cu povestea asta? a întrebat-o el cu voce încordată.

— Cred că a interpretat greşit prezenţa mea aici. Se aştepta, desigur, s-o găsească pe Gwendoline şi greşeala lui este firească. N-am vrut să-l fac să se jeneze punându-l la curent pu divorţul tău în faţa şoferului de taxi… Mă decisesem să-ţi spun, dar…

— Dar n-ai făcut-o! i-a zis el pe un ton încărcat de sarcasm, şi

acum mi se pare delicat să punem lucrurile la punct. O să se întrebe pentru ce motiv nu i-am spus mai devreme… Bun. Să lăsăm lucrurile aşa pentru moment. Oricum, nu rămâne decât două zile.

Subit, Lucas a luat-o de umeri şi a tras-o spre el. Lindsay s-a crispat. Căldura gurii lui pe gâtul ei a cufundat-o într-o linişte adâncă. A închis ochii în mod instinctiv şi nu şi-a dat seama de zgomotul paşilor pe culoar decât în ultimă instanţă.

Uşa s-a deschis şi Sam a înaintat în bucătărie, surâzând când i-a văzut.

— Tocmai mi-am amintit că trebuie să telefonez în Statele Unite, spuse el. Îmi daţi voie să folosesc telefonul vostru?

Dându-i drumul lui Lindsay, Lucas a consimţit şi vru să-l conducă pe musafir. Dar cu un gest din mână acesta a refuzat, cu un zâmbet complice.

— Nu, nu… Este atât de minunat să vezi oameni căsătoriţi încă atât de îndrăgostiţi unul de altul încât să se sărute în bucătărie.

Lindsay a aşteptat ca Sam să se îndepărteze pentru a se întoarce spre Lucas. Dar acesta nu i-a dat timp să vorbească.

— L-am auzit venind, a început el şi deoarece din cauza ta luăm împreună parte la mascaradă, m-am gândit că trebuie s-o facem ceva mai credibilă.

— Dar nu aveai niciun motiv să mă…

— Niciun motiv? reluă el ridicând din sprâncene în faţa expresiei ei neîncrezătoare. Draga mea Lindsay, uiţi cum te-ai comportat în braţele mele aseară?

S-a întors ca să plece, lăsând-o tremurând de disperare. În mod evident, avea intenţia să profite de ceea ce se întâmplase între ei în ajun, pentru a o tortura, şi ea se îndoia că poate să suporte cruzimea lui.

Când s-a întors în salon cu cafeaua, i-a găsit pe cei doi bărbaţi discutând.

— Vă las să discutaţi despre afacerile voastre, spuse ea, surâzând, foarte fericită că găsise un pretext.

Dar în momentul când a trecut prin faţa lui Lucas, el a prins-o de încheietura: mâinii şi a tras-o spre canapea, atât de aproape încât a putut să-i simtă coapsa lipită de a ei.

La zece şi jumătate, Sam a declarat că efectele diferenţei de fus orar încep să se facă simţite şi s-a scuzat că se duce să se culce.

După plecarea lui, Lindsay s-a apucat să strângă ceştile de cafea.

— Hai, spune-mi la ce te gândeşti, Lindsay! îmi dau foarte bine seama că eşti pe punctul de a exploda…

— Ce odios eşti!

— Ce-ţi închipui? Că te arunci în braţele mele şi mă abandonezi după aceea, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic între noi?

Îngrozită, a holbat ochii la el.

— Ce vrei să spui?

— Las-o baltă, Lindsay, ştii perfect! Jeremy sau unul din numeroşii tăi amanţi îţi lipsesc atât de mult?

Oare ce-i spusese Gwendoline atât de insultător despre ea? O detestase atât de mult încât îi crease lui Lucas o imagine aşa de murdară despre ea?

Nu-l mai văzuse atât de furios. Îi pierise orice surâs de pe faţă şi ochii lui albaştri deveniseră aproape negri.

— Lucrurile nu s-au întâmplat aşa cum crezi tu, bâigui ea cu voce sugrumată.

Nervoasă, şi-a umezit buzele şi a tresărit pe neaşteptate când

a văzut rictusul amar care i-a strâmbat gura lui Lucas.

— Pentru Dumnezeu! Nu face asta…

Nu era acel Lucas pe care-l cunoştea, se gândi ea puţin îngrozită. Nu-l mai văzuse niciodată atât de puţin stăpân pe el, pradă unei emoţii atât de violente.

— Nu sunt înlocuitoarea lui Gwendoline! s-a auzit ea spunând.

Spre marea ei surpriză, el a izbucnit în râs.

— O, Doamne! exclamă el. Este incredibil… Dacă ai şti măcar… Dar nu te îngrijora, este cu adevărat ultima mea dorinţă.

Toată mânia păru să-i dispară brusc şi s-a lăsat să cadă într-un fotoliu, cu faţa atât de palidă încât Lindsay a uitat de propria ei mânie…

Lăsând din mână tava, s-a îndreptat spre el şi a întins cu ezitare o mână spre braţul lui.

— Stai, nu mă atinge! Mă duc să mă culc şi dacă ai cât de cât bun simţ, să nu vii la mine în seara asta, Lindsay.

I-a remarcat expresia înnebunită de pe faţă şi a izbucnit într-un râs cinic.

— Nu mă mai privi aşa! Să nu-mi spui că niciunul din amanţii tăi nu te-a învăţat că pasiunea este adesea aţâţată de mânie, a continuat el mai zeflemitor ca niciodată.

Ea încerca să alunge imaginea lui Lucas pe punctul de a o săruta, în timp ce furia ceda puţin câte puţin locul neliniştii.

Pentru a contracara acel moment de slăbiciune, s-a întors spre el şi i-a aruncat o remarcă usturătoare:

— Este cât se poate de clar că nu avem aceleaşi gusturi, Lucas! Pentru mine, dragostea nu are nicio legătură cu ceea ce pari tu să sugerezi.

CAPITOLUL VII

Din grădină, Lindsay aruncă o privire spre fereastra biroului. Lucas şi Sam Carter se retrăseseră acolo de dimineaţă devreme şi se întreba dacă să-i prevină că se apropie ora pentru masa de prânz sau să-i lase să-şi continue mai departe discuţiile.

Dar după puţin timp, cei doi bărbaţi au ieşit din cameră şi Lindsay s-a îndreptat spre ei surâzând cu amabilitate. A reuşit cu greu să evite privirea lui Lucas şi inima a început să-i bată cu putere.

— Tocmai mă întrebam dacă nu vreţi să mâncaţi.

— Suntem gata, răspunse Lucas cu o voce atât de încordată, încât ea s-a întrebat dacă negocierile cu Sam Carter fuseseră încununate de succes.

Temerile ei s-au risipit în faţa tonului entuziast al acestuia din urmă.

— Diseară vă invit la masă în oraş, a propus el zâmbind… Nu, nu, insist! a exclamat el pe când Lucas se pregătea să protesteze. Va fi atât pentru a-mi exprima mulţumirile fermecătoarei mele gazde cât şi pentru a sărbători acordul nostru.

S-a întors spre Lindsay pentru a-i adresa un surâs jovial.

— Într-adevăr, am semnat cu soţul dumneavoastră un contract, şi dacă aveţi să-mi faceţi o sugestie în privinţa unui restaurant unde mâncarea să fie la fel de bună ca a dumneavoastră, stimată doamnă…

Bănuind că Lucas nu avea chef ca oamenii să-i vadă împreună, Lindsay a încercat să refuze invitaţia, dar în zadar.

Fu rândul lui Lucas să facă o propunere:

— Cunosc un restaurant la aproximativ treizeci de kilometri de aici, într-o regiune pitorească. Sunt sigur că îţi va place.

Abia după dejun, Lindsay avu ocazia să-l vadă singur pe Lucas. A venit după ea la bucătărie în timp ce ea punea vasele în maşina de spălat, Părea cam întunecat. Trecând-o un fior când a intrat el, şi-a făcut reproşuri pentru slăbiciunea ei, fiind supărată pe Lucas pe care-l considerase motivul reacţiei sale. Mânia ei s-a manifestat. În tonul sec pe care l-a folosit.

— După mina pe care-o ai, s-ar putea spune că negocierile au eşuat.

În forul ei interior suferea teribil, cunoscând cauza lipsei lui de entuziasm. Durerea de a fi pierdut-o pe Gwendoline era cu mult mai mare decât bucuria de a fi încheiat cu succes o afacere. Nu mai suporta dragostea pe care el o purta altei femei, când ea îl iubea atât de mult... Şi totuşi, nu exista altă soluţie decât să accepte tristeţea situaţiei ei.

— În cazul în care acest fapt ţi-ar fi scăpat, îşi pierdu el răbdarea, diseară o să ne găsim într-o situaţie delicată. De ce crezi că am ales un restaurant atât de îndepărtat? N-am chef să ne întâlnim cu persoane care ne cunosc şi care să vină să ne salute, ca Sam Carter să-şi dea seama că l-am păcălit. Mă întreb de ce n-ai încercat să-l refuzi cu mai multă fermitate.

În mod stupid, lacrimile i-au venit în ochi din cauza remarcii lui nedrepte. A rămas încremenită pe loc, în timp ce el ieşea din bucătărie trântind uşa. Chiar dacă o tratase cu răceală la începutul căsătoriei lui, nu-l mai văzuse niciodată manifestând faţă de ea o mânie permanentă şi aproape de necontrolat, a cărei cauză o cunoştea, totuşi, prea bine.

După ce ei s-au întors în biroul lui Lucas, Lindsay s-a hotărât să se ducă în oraşul vecin. Spera ca vizita la coafor şi apoi la Tom Henry, vechiul ei prieten şi avocat al familiei, să-i schimbe gândurile...

Când s-a aşezat la volan, i-a văzut ieşind din casă.

— Mergem la uzină pentru aproximativ o oră, îi spuse Lucas apropiindu-se. Unde te duci?

Întrebarea a fost suficient de brutală şi sonoră ca s-o audă şi Sam Carter.

— Am de făcut câteva drumuri… Trec şi pe la Tom…

Se temea să-i mărturisească lui Lucas că se duce la coafor, de teamă să nu dea o interpretare greşită deciziei ei. De fapt, se simţea atât de stânjenită de sentimentele ei faţă de el, încât se îngrozea la ideea că el ar putea să le descopere. Totuşi, când a văzut că figura lui devine aspră, a simţit că făcuse o greşeală vorbindu-i de Tom. Dar Lucas se îndrepta deja spre maşina lui.

Lindsay se întreba ce motiv ar putea avea să fie atât de furios pentru că ea dorea să se întâlnească cu Tom. Era un prieten vechi şi ori de câte ori venea în Dorset, se ducea să-l vadă. Şi-a dat brusc seama că, în mai multe rânduri, îl ameninţase pe Lucas că se va duce la Tom să discute despre căsătoria ei. Lucas o luase, fără îndoială, în serios şi îşi imagina că-şi va pune ameninţarea în practică.

După o jumătate de oră, parca maşina în centrul oraşului. Totdeauna îi plăcuse localitatea Malden cu locuinţele sale din piatră, vechi din epoca medievală. Pe vremea când regiunea era celebră pentru lâna pe care o producea, Malden fusese un centru foarte activ şi foarte bogat. Astăzi, locuitorii erau foarte mândri de trecutul lor.

Biroul lui Tom se găsea într-una din acele locuinţe vechi ale oraşului. Avocatul a primit-o cu căldură. Încerca pentru ea o afecţiune sinceră şi cunoştea speranţele pe care tatăl ei le nutrise pentru ea. Se gândea în ascuns că vechiul lui prieten Charles nu procedase bine să-şi educe fiica cu unica ambiţie de a-i satisface

dorinţele. O dată sau de două ori, încercase să-şi spună părerea tatălui lui Lindsay, dar acesta fusese atât de încăpăţânat încât nu mai insistase.

Totuşi, ştia că bătrânul Charles dorise mai mult ca orice fericirea fiicei sale.

— Vrei o ceaşcă de ceai, Lindsay? îi propuse el cu amabilitate, privind îngrijorat chipul obosit al tinerei.

Ea a acceptat şi s-a aşezat, în timp ce Tom a ridicat receptorul pentru a o ruga pe Mary să pregătească ceaiul.

— Vii să mă vezi pentru probleme de afaceri sau de plăcere? s-a interesat el după ce Mary a adus ceaiul.

— Şi pentru una şi pentru alta... a răspuns ea zâmbind, aducându-şi aminte de dăţile când, adolescentă fiind, venea să-l viziteze pe Tom pentru a i se destăinui.

Reprezentase pentru ea întotdeauna imaginea înţelepciunii şi avea cu el relaţii simple şi prieteneşti pe care nu le-ar fi putut întreţine cu tatăl ei.

— Ai slăbit şi arăţi obosită.

Lindsay zâmbi, ridicând din umeri cu un aer pe care-l dorea dezinvolt.

— O! viaţa marilor oraşe este atât de trepidantă...

Dar n-a reuşit să-l păcălească.

— Ai putea duce o viaţă mai calmă. Cu veniturile pe care ţi le-a lăsat tatăl tău...

— Vrei să spui că aş putea duce o viaţă leneşă şi să stau în Dorset... Nu prea cred că asta ar fi fost dorinţa lui Lucas, după ce s-a căsătorit.

A ridicat la timp privirea pentru a vedea expresia ciudată de pe chipul lui Tom.

— Tom? Ce este?

— Nimic… nimic, draga mea.

— Am aflat şi eu în fine de divorţul lui Lucas. Am fost cu atât mai surprinsă cu cât nu-mi spusese nimic.

— A avut fără îndoială motivele lui…

— Nu reuşesc totuşi să cred că Gwendoline a putut să plece cu altcineva. Părea atât de îndrăgostită de el…

A surprins din nou un licăr nedefinit în privirea lui Tom.

— Ce-ar fi să vorbim despre lucruri mai vesele, i-a sugerat el. Ce planuri ai?

Venise momentul să-i explice problemele. Pe care le ridica logodna ei cu Jeremy. Şi totuşi, nu spuse nimic. A fost dintr-odată sigură că nu se va căsători cu Jeremy. Faptul că reuşise să-şi mărturisească acest lucru cu atâta sinceritate i-a luat o povară enormă de culpabilitate şi incertitudine de pe umeri. Căsătoria ei cu Jeremy ar fi fost, desigur, sortită eşecului. Trebuia să recunoască totuşi, că, ani la rând, încercase să se amăgească pentru a se proteja de suferinţele pe care i le-ar fi pricinuit descoperirea dragostei ei pentru Lucas. Nu se va mai putea supune deloc de-acum înainte dorinţelor tatălui ei. Nu se va mai putea căsători niciodată cu alt bărbat decât cu Lucas. Şi… pentru că n-o iubea…

Observând expresiile care se succedau pe chipul lui Lindsay, Tom a ghicit că inima ei suferea.

— Nu, n-am niciun plan, răspunse în cele din urmă Lindsay. Am un serviciu care mă satisface pentru moment. Şi-a muşcat buza şi a privit pentru o clipă pe fereastră. Tom… a continuat ea, m-ai considera lipsită de loialitate dacă ţi-aş spune că nu găsesc curajul să respect dorinţele tatălui meu?

— Vrei să spui că refuzi să te căsătoreşti cu un bărbat pe care tatăl tău l-ar fi apreciat?

— Da, într-o anumită măsură, admise ea. Eram pe punctul de a anunţa că mă logodesc, dar…

— Dar ai descoperit că-l iubeşti pe Lucas, nu-i aşa?

Lindsay rămase mută de surpriză şi de stânjeneală.

— Cum… de unde ştiai? reuşi ea să spună după câteva secunde.

— Uiţi că te cunosc de când lumea, spuse el cu blândeţe. Ţi-am ghicit sentimentele de mult timp, Lindsay, dar nu cred că mă înşel când afirm că tu ţi le-ai descoperit abia de curând, nu-i aşa?

— Aşa este… Am venit cu intenţia să-i spun că mă logodesc. Am avut acea discuţie lungă şi dificilă despre asta şi apoi… Lucas s-a îmbolnăvit. Atunci mi-am dat seama…

— Că-l iubeşti, a încheiat el cu tandreţe în locul ei. Micuţa mea dragă, ce să-ţi spun? Am considerat întotdeauna că tatăl tău se înşela educându-te aşa cum a făcut-o. Ceea ce nu înseamnă că nu-i eram prieten, din contră, eram foarte buni prieteni. O adora atât de mult pe mama ta, încât a suferit cumplit când a murit exact în momentul când ajunsese la poziţia socială şi la averea pe care le dorea pentru ea.

Dar mama mea nu avea ce face cu acei bani! îl iubea pe tatăl meu pentru el însuşi.

— Ştiu… Dar amărăciunea orbeşte uneori fiinţele şi le transformă. Sărmanul tău tată a simţit nevoia să se răzbune pe cei care, în ochii lui, grăbiseră moartea soţiei sale respingând-o. Şi mă tem să nu te fi folosit ca instrument al revanşei lui.

— Sunt parţial responsabilă, ştii, doream atât de mult să-i fac pe voie… Ar fi trebuit să-i fi ţinut piept mai des, să mă opun… Crezi că în felul acesta ar fi înţeles că greşea? Dar în realitate Lucas era singura persoană pe care-o asculta cu adevărat şi nu cred că ar fi avut vreun rost.

Lindsay rămase o clipă pe gânduri, apoi continuă:

— Am crezut întotdeauna că Lucas este de partea mea, dar… la moartea tatălui meu…

— Se găsea atunci într-o poziţie extrem de delicată, draga mea. Încearcă să-ţi aminteşti că în acea vreme a trebuit să lupte cu înverşunare pentru a menţine imperiul creat de tatăl tău. După moartea lui, bursa se zăpăcise. Circulau zvonuri că afacerile tatălui tău se aflau în pericol pentru că murise. Lucas a dovedit de o manieră admirabilă că era capabil să preia succesiunea preşedinţiei consiliului de administraţie, dar nu fără greutăţi, bineînţeles. Charles ştia că Lucas era capabil şi el fusese acela care-l formase ca om de afaceri. Ştii că avea o părere foarte bună despre el.

— Într-adevăr, ajunsesem chiar să fiu geloasă pe el, când eram copil…

— Tatăl tău te-a adorat întotdeauna, iar Lucas a avut pentru Charles o admiraţie fără seamăn. Îl iubea, cum te iubeşte şi pe tine.

— Nu, în privinţa asta te înşeli. A încercat întruna să mă mărite de la moartea tatălui meu. După aceea, s-a căsătorit cu Gwendoline şi niciunul, nici altul, nu mă agreau.

Tom oftă auzind amărăciunea care răzbătea din vocea lui Lindsay.

— Draga mea, încearcă să înţelegi… Ţine seamă de ce s-a întâmplat. Tu şi Lucas locuiaţi singuri în casa aceea mare. Ştiu, o să-mi spui că el este fratele tău vitreg, dar între voi nu exista nicio legătura de sânge şi nimic n-a putut pune capăt bârfelor. În sat, oamenii erau gata să parieze că Lucas avea să se căsătorească cu tine pentru a profita de averea ta… Crede-mă, Lucas n-a încercat decât să te scutească de necazuri.

— Dar… abia aveam şaptesprezece ani…

— Este dificil de ştiut astăzi ce alternativă i s-ar fi oferit lui Lucas, alta decât de a se căsători şi a aduce o altă femeie în casă, care să aibă grijă şi de tine.

— Şi totuşi, Gwendoline a făcut tot posibilul să mă vadă plecată. M-a acuzat chiar că-l voiam pe Lucas numai pentru mine, râse ea cu amărăciune. Credeam atunci că se înşela. În orice caz, acum sunt sigură de un lucru: dacă mă mărit, o voi face din dragoste.

— Sunt foarte bucuros să te aud spunând asta. Nu te gândi că bărbatul pe care-l vei alege nu va fi neapărat cel pe care tatăl tău ţi l-ar fi dorit drept soţ. Oamenii se schimbă odată cu trecerea anilor, Lindsay, şi de unde ştii că tatăl tău nu şi-ar fi moderat dorinţele? Sunt sigur că, în străfundul inimii lui, ţinea mai mult ca să te vadă fericită decât să-i îndeplineşti cu orice preţ dorinţa de răzbunare. N-ar fi vrut în niciun caz să te măriţi cu unicul scop de a-i face plăcere, mai ales după fericirea pe care a împărtăşit-o cu mama ta, şi de asta trebuie să-ţi aminteşti.

— Ai perfectă dreptate, l-a aprobat ea, ridicându-se pentru a-l îmbrăţişa cu afecţiune. Îţi mulţumesc pentru că m-ai ascultat, Tom. Dar am impresia că nu mă voi mărita niciodată. Lucas se va bucura cel puţin când va auzi că am renunţat la logodnă şi când te gândeşti cât de mult dorea, într-o anumită vreme, să mă vadă măritată.

— Poate că ar trebui să-l întrebi… i-a sugerat Tom, enigmatic. Oamenii care întreabă obţin deseori răspunsuri.

Ea s-a strâmbat uşor.

— De fapt, după dispoziţia lui Lucas din ultimele zile, cred din contră că i-ar face plăcere să nu-mi răspundă. Oricum, nu mă va iubi niciodată. Nu mi-am dat seama cât de mult o iubea pe

Gwendoline.

— Nu-ţi face griji, a sfătuit-o Tom. Lucrurile se vor aranja de la sine dacă le laşi în voia lor…

— Roata norocului?… Poate ai dreptate.

După ce a plecat de la Tom, Lindsay s-a dus la coafor.

A cuprins-o un val de nostalgie când s-a găsit din nou în decorul familiar al salonului de coafură şi, în timp ce tânăra patroană a început să se ocupe de părul ei, s-a gândit cât de nefericită fusese când trebuise să plece din Dorset. Dar mândria ei fusese mai puternică şi acceptase să plece. În acea vreme, nu voia să recunoască nici măcar în sinea ei că-l iubea pe Lucas… Jeremy va fi, fără îndoială, furios când îi va spune că renunţă să se mai logodească cu el.

De ce nu era capabilă, ca multe alte femei, să contracteze o căsătorie de convenienţă, de care să fie mulţumită toată viaţa? Dar ştia că nu va putea să trăiască cu un alt bărbat decât Lucas.

Lindsay a ajuns acasă cu zece minute înainte de a se întoarce Sam şi Lucas şi a putut să-i vadă venind de la fereastra camerei ei; s-a dat înapoi instinctiv când Lucas a aruncat o privire spre ferestrele de la etaj. Cu siguranţă că nu căuta s-o vadă; era deci ridicol să-i bată inima atât de tare. Şi-a dat seama că părea să aibă acelaşi aer posac şi s-a gândit cu ironie că seara nu se anunţa deloc veselă.

I-a găsit pe amândoi în salon şi i-a servit cu ceai şi prăjiturele. Sam a explicat râzând că decisese să importe tradiţia ceaiului de la ora cinci în Statele Unite.

— Ca să fiu sincer, dragul meu Lucas, dacă nu era soţia ta, aş fi încercat s-o conving pe această tânără doamnă încântătoare să mă urmeze în ţara mea! Este absolut extraordinară!

— Sunt convins, a mormăit Lucas pe un ton amar.

Lindsay a trebuit să se reţină să nu plângă de durere în faţa acestei ostilităţi flagrante. Ar fi putut cel puţin să se abţină să dea mereu dovadă de această cruzime… Ce făcuse ca să merite aşa ceva? Afară doar dacă nu-i reproşa pur şi simplu că nu este Gwendoline.

La ora şase, s-a scuzat şi a urcat să se schimbe. S-a îmbrăcat cu o rochie neagră simplă de jerse, uşor decoltată la spate. Materialul suplu îi sublinia formele cu graţie şi o senzualitate uimitoare, de care era conştientă.

Coborând înapoi în salon, l-a găsit pe Lucas singur, cu un pahar de coniac în mână. Trebuie să fi afişat un aer oarecum mirat, căci el i-a prevenit imediat eventualele remarci.

— Nu spune nimic, vrei? N-am intenţia să beau dacă de asta te temi. În primul rând, pentru că urmează să conduc maşina…

— Şi apoi? a întrebat Lindsay, decisă să rămână calmă, în ciuda ostilităţii lui.

— Să zicem, pur şi simplu, că nu vreau să abuzez de alcool, sperând că în cele din urmă va fi în avantajul meu.

Lindsay nu era prea sigură de sensul cuvintelor lui. Voia oare să se refere la durerea de a fi pierdut-o pe Gwendoline? Şi, în acest caz, de ce dorea să îndure această suferinţă?

Sosirea lui Sam a scutit-o să mai răspundă.

— Sunteţi cu totul fermecătoare! a explodat Sam cu un accent de sinceritate. Complimentele mele, dragă Lucas. Soţia ta are un gust foarte rafinat.

— Mulţumesc, răspunse Lucas.

Lindsay a fost atât de surprinsă de căldura vocii lui, încât s-a întors spre el.

— În definitiv, nu ea a ales să se căsătorească cu mine? glumi el.

Sam şi Lucas au râs din toată inima şi ea s-a forţat să se alăture veseliei lor. Se temea de seara ce urma şi figura i s-a închis, în timp ce o luase înaintea celor doi bărbaţi spre maşină.

Restaurantul pe care Lucas îl alesese era unul de lux. Sala mică şi elegantă era pe jumătate plină când au ajuns. S-au stabilit la o masă care avea vedere spre un parc splendid, luminat de reflectoare plasate cu ingeniozitate pentru a crea o atmosferă feerică.

— Îmi place aici. Este un loc excelent, a apreciat Sam, încântat.

În timp ce ei discutau, Lindsay a rătăcit cu privirea prin local şi s-a cutremurat când a recunoscut un grup de patru persoane la o masă aproape de a lor.

— S-a întâmplat ceva? s-a neliniştit Lucas.

Era surprinsă că el remarcase nervozitatea ei.

— Nu… nu…

Fără să vrea, se simţea atrasă spre ocupanţii mesei vecine. Şi-a amintit că luase ceaiul cu domnul şi doamna mai în vârstă şi fiica lor, la părinţii, lui Jeremy. În schimb, nu-l cunoştea pe tânărul care era cu ei, dar îşi amintea că lady Irene şi-o dorise pe Amelia Rhodes de noră.

Aceasta din urmă a observat-o prima pe Lindsay şi i-a făcut un semn mic cu mâna. Lindsay s-a simţit jenată. Nu se mai putuse împăca cu Amelia care o invidia de când ea şi Jeremy de hotărâseră să se căsătorească. Într-adevăr, Amelia sperase întotdeauna să se mărite cu Jeremy, pentru că se învârteau în aceleaşi cercuri şi familia sa era avută. Ea corespundea perfect dorinţelor lui lady Irene în ceea ce privea soţia ideală pentru fiul său.

După ce a privit-o pe Lindsay, Amelia s-a uitat îndelung la umerii largi ai lui Lucas, cu o lucire în priviri pe care Lindsay a

recunoscut-o imediat. Cum îndrăznea să-l admire pe Lucas cu atâta tupeu? s-a scandalizat ea. Dar, în acelaşi timp, s-a simţit ridicolă. Cu ce drept era ea atât de geloasă?

Chelnerul a luat comanda şi ea a răspuns mecanic întrebărilor lui Sam în privinţa preferinţelor culinare. Apoi s-a forţat să participe la conversaţia celor doi bărbaţi şi să manifeste ceva entuziasm. Totuşi se simţea tot timpul atrasă să se uite la Amelia.

— Nu mai face mutra asta, i-a reproşat Lucas în şoaptă, în timp ce Sam vorbea cu chelnerul. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse ea evaziv.

Abia a pronunţat aceste cuvinte, când a văzut-o pe Amelia îndreptându-se spre ei cu un mers nonşalant.

— Lindsay, dragă, s-a miorlăit ea. Ce surpriză! Vrei să mă prezinţi?

Încercând să ignore sentimentul de spaimă care-i îngheţa sângele, Lindsay a făcut prezentările.

— Vă place ţara noastră, domnule Carter? gânguri Amelia spre Sam, fără să-l scape pe Lucas din ochi.

Ce neruşinare! s-a gândit Lindsay, furioasă de gelozia care creştea în ea.

— O, da! s-a entuziasmat Sam. Lucas şi fermecătoarea sa soţie au ştiut cum să-mi facă şederea mai agreabilă.

— Soţia lui? s-a mirat Amelia, cu ochii mari. Draga mea, habar n-aveam! Bietul Jeremy… Când?…

— Amelia!

Tonul rece al tatălui său a făcut-o pe Amelia să-şi îndrepte atenţia spre părinţii şi prietenul ei. Cu o privire provocatoare spre Lucas, s-a întors la ei.

Lindsay nu mai reuşea să-şi recapete sângele rece şi a trebuit să-şi pună înapoi pe masă furculiţa şi cuţitul, atât de tare îi

tremurau mâinile. Doamna Rhodes nu va pierde ocazia să-i povestească mamei lui Jeremy despre aşa-zisul mariaj cu Lucas.

S-a cutremurat imaginându-şi toate complicaţiile care aveau să urmeze. A doua zi de dimineaţă, va trebui să se întoarcă la Londra şi să-l vadă pe Jeremy, înainte ca vestea să ajungă la el, din altă sursă.

— Lindsay?

Tonul puţin sec al lui Lucas a readus-o la realitate.

— Sunt nespus de mâhnită, mă simt numai puţin obosită… s-a scuzat ea, conştientă că Lucas era nervos şi că Sam se uita neliniştit la ea. Mă doare puţin capul, atâta tot… încă de când am plecat.

— Draga mea, ar fi trebuit să ne spui! exclamă Sam. Plecăm imediat, atunci.

— Nu, nu! Nu este chiar atât de grav, pot să suport…

N-a fost deloc surprinsă, când la plecare, familia Rhodes s-a oprit la masa lor.

Doamna Rhodes s-a purtat foarte distant cu ea.

Lindsay nu sa îndoit niciun moment că-şi întipărea în memorie figura lui Lucas şi că-i va raporta prietenei sale, lady Irene, ceea ce aflase de la fiica ei.

A aşteptat să ajungă înapoi acasă pentru a-i spune lui Lucas că trebuia să se întoarcă la Londra. El venise după ea în bucătărie, când se oferise să le pregătească ceva de băut celor doi bărbaţi, înainte de culcare.

— De ce pleci? Ţi-e teamă ca logodnicul tău să nu se căsătorească cu altă femeie?

De ce oare nu putea să-i mărturisească faptul că puţin îi păsa? O clipă, Lindsay şi-a lăsat imaginaţia să rătăcească, visând că-i mărturisea impulsiv dragostea ei şi că nu se va căsători niciodată

cu alt bărbat. Furioasă că se lăsase pradă unor asemenea gânduri absurde, a ridicat capul spre el, cu un nod în gât în faţa privirii lui întunecate.

— De ce te-ai dus la Tom în după-amiaza asta? Ca să-i ceri să-mi intenteze un proces?

Nu era totuşi posibil ca Lucas s-o fi luat în serios când îl ameninţase. Era atât de mirată, încât a rămas mută o clipă şi s-a mulţumit să-l fixeze cu intensitate.

— Şi de ce să n-o fi făcut? l-a întrebat ea pe neaşteptate. N-ai niciun drept să mă împiedici să mă mărit cu Jeremy.

— Niciun drept, dar cele mai bune motive, a crezut ea că-l aude mormăind, în timp ce Lucas s-a întors şi a ieşit din bucătărie.

Totuşi nu era sigură că înţelesese bine cuvintele lui. Şi-a amintit atunci de sfatul lui Tom, că trebuia să-i ceară explicaţii lui Lucas. Dar era încă departe, mult prea departe de a-i putea pune toate întrebările care i se învălmăşeau în minte. De ce?... Pentru că-i era teamă de el? Bineînţeles, reflectă ea obosită, încercând să-şi potolească durerea de cap masându-şi tâmplele cu vârful degetelor.

CAPITOLUL VIII

Lindsay s-a trezit cu senzaţia neplăcută a unei ameninţări. Cu mintea încă amorţită, şi-a reamintit puţin câte puţin evenimentele din ziua trecută şi şi-a dat seama atunci că trebuia să plece în scurt timp la Londra, pentru a-l revedea pe Jeremy.

În cursul nopţii, durerea de cap se accentuase şi adormise greu. „Nu-ţi mai închipui că poţi face ceva împotriva sorţii“ s-a dojenit ea în timp ce făcea duş.

Nu mai avea niciun motiv să rămână în Dorset. Sam Carter urma să plece după-amiază şi Lucas părea complet vindecat.

În timpul micului dejun, ei i-a venit greu să pară relaxată. Sam le-a spus că amândoi îi vor lipsi mult şi, în ciuda succesului lui profesional, lui Lindsay îi lăsase impresia că era un om solitar, ca şi ea de acum înainte. Cu atât mai mult cu cât se întreba dacă prietena ei Caroline va accepta să împartă în continuare apartamentul cu ea, acum după ce se despărţise de Jeremy. Oare loialitatea faţă de vărul ei n-o va determina să se mute?

Fiecare lucru la timpul lui… şi-a repetat Lindsay.

După micul dejun, Sam a urcat din nou la etaj, pentru a-şi face bagajele. Comandase un taxi să vină să-l ia, i-a explicat el lui Lucas când acesta i-a propus să-l conducă pe aeroportul Heathrow.

Lindsay trebuia şi ea să-şi facă bagajele şi după ce a strâns resturile de la micul dejun, s-a dus în camera ei. Se hotărâse să plece după micul dejun, ca să evite aglomeraţia de la sfârşitul zilei.

La ora unsprezece a sosit taxiul lui Sam.

— Vă-invit pe amândoi să faceţi o vizită la mine, la New York, cu prima ocazie, le-a propus Sam cu sinceritate…

Lindsay s-a simţit cuprinsă de remuşcări, cuvintele lui Sam amintindu-i de greşeala ei. Dacă cel puţin ar fi putut să risipească

neînţelegerea de la, sosirea lui, n-ar fi fost acum într-o situaţie atât de delicată, pentru că tot ce se întâmplase ulterior era în întregime greşeala ei.

Când taxiul a dispărut, au intrat în casă şi Lindsay s-a decis să-i telefoneze Carolinei pentru a o preveni de sosirea ei. Dar se părea că aceasta nu era acasă.

După ce şi-a închis valizele, Lindsay s-a dezbrăcat ca să facă un duş şi să se schimbe înainte de a pleca. Tocmai ieşise din baie, când a auzit zgomotul unei maşini care intra în parc. Punând repede un capot pe ea, încă udă, s-a îndreptat spre fereastră şi s-a îngrozit văzându-l pe Jeremy mergând cu un pas hotărât spre casă. După expresia chipului lui, Lindsay a înţeles că Amelia nu-şi irosise timpul pentru a-l pune la curent cu ce aflase.

S-a repezit pe culoar şi a coborât scara în grabă, pentru a-l intercepta pe Jeremy înainte de a se vedea cu Lucas. Dar în graba ei, a alunecat în hol şi a căzut, lovindu-se de un gheridon. Zgomotul l-a făcut pe Lucas să iasă din birou. Când a văzut-o, a privit-o îngrijorat.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Am alunecat, răspunse ea slab.

În acel moment s-a auzit soneria de la intrare. Lucas a apucat-o de braţ şi a ajutat-o să se ridice. Lindsay s-a strâmbat când a simţit că o doare glezna. Soneria s-a auzit din nou.

— Este Jeremy, i-a spus ea cu o voce schimbată. Trebuie că a aflat de incidentul de ieri seară, a adăugat ea repede. Părinţii lui cu ai Ameliei sunt foarte buni prieteni. De fapt, o suspectez pe mama lui Jeremy că doreşte foarte mult ca fiul ei să se căsătorească cu Amelia şi sunt sigură că doamna Rhodes n-a pierdut nicio clipă pentru a o informa că noi doi ne-am căsătorit deja.

Chipul lui Lucas a devenit enigmatic în timp ce ochii i se

plimbau de la uşă la figura palidă a lui Lindsay. Pe neaşteptate, a luat-o în braţe şi s-a îndreptat cu ea spre scară.

— Uşa este deschisă! Intraţi! a strigat el peste umărul lui Lindsay.

Jeremy se pare că l-a auzit, pentru că a intrat la timp pentru a-l vedea pe Lucas urcând prima treaptă şi ducând-o pe Lindsay în braţe.

— Dumnezeule! a rostit el printre dinţi, pierindu-i culoarea din obraji. Este, deci, adevărat?

— Jeremy, nu! Nu suntem căsătoriţi!… Lucas, te rog dă-mi drumul, l-a rugat Lindsay. Jeremy, tocmai voiam să mă întorc la Londra ca să te văd…

— Da, nu mă îndoiesc, i-a tăiat-o el pe un ton plin de dispreţ. Ce păcat că Amelia te-a văzut aseară! Altfel ai fi putut continua să tragi înainte sforile, nu-i aşa? De când trăiţi împreună, Armitage şi cu tine, Lindsay? De la moartea tatălui tău? Nu mă surprinde că soţia lui l-a părăsit… Mama mea mă avertizase că era ceva între voi, dar am refuzat să-i dau crezare… Aveam încredere în tine. Ai puteai să joci cu succes rolul micuţei inocente! Fără nicio jenă!

— Nu, nu! Nu-i adevărat.

Începuseră să-i curgă lacrimile. Nu-l mai văzuse pe Jeremy atât de crud şi sarcastic.

— Lucas, lasă-mă! insistă ea. Vreau să vorbesc cu Jeremy.

În loc de asta a strâns-o şi mai tare în braţe.

— La ce-ar servi? spuse el cu blândeţe. Cred că ceea ce simţim unul pentru altul este destul de evident.

Lindsay avea impresia că se va sufoca, întorcându-se spre el, s-a uitat drept în ochii lui. El a privit-o batjocoritor, dar conştient de emoţiile pe care ea le încerca.

— Nu mai este niciun motiv să păstrăm secretul, adăugă el.

— Presupun că mă foloseai drept paravan ca să-ţi ascunzi aventurile, reluă Jeremy, cu ochii daţi peste cap de durere şi de confuzie. Întreabă-l de ce nu vrea să facă din tine o femeie respectabilă, luându-te de soţie, Lindsay! în definitiv, în prezent este liber şi să nu mai vorbim că ai vrut să mă faci să cred în povestea cu boala lui! Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se urzea în spatele meu! Nici nu mi-a venit s-o cred pe Amelia când mi-a spus că te afişai drept doamna Armitage. O! ce minciună ingenioasă… L-a privit apoi pe Lucas, cu răutate.

— Ţi-o las fără niciun regret. Tot nu mai voiam să mă căsătoresc cu ea, chiar dacă averea ei ar fi fost de trei ori mai mare!…

— Jeremy, te rog! Lucas, spune-i că nu este nimic adevărat! l-a implorat ea.

În vocea ei se simţea durerea şi pe obraji îi curgeau lacrimi fierbinţi. Dar Jeremy s-a întors pe călcâie şi s-a îndreptat spre uşă, ieşind fără să mai zică niciun cuvânt.

Ghicind dorinţa lui Lindsay de a fugi după el, Lucas a reţinut-o şi mai strâns, până ce zgomotul maşinii a dispărut.

— De ce, Lucas?… l-a întrebat ea clătinând din cap. De ce l-ai lăsat să creadă că trăim împreună?

— De ce nu? Se pare că asta voia să creadă… Hai, Lindsay, reluă el cu blândeţe în faţa tăcerii ei. Tipul acesta nu căuta decât un pretext ca să te părăsească. Nu intenţiona să te ia de nevastă, ţi-ai putut da seama şi singură. Oricum, nu te iubeşte deloc.

— Iubire! Ce ştii tu despre iubire? i-a aruncat ea în faţă, prea furioasă ca să fie conştientă că-l rănea profund.

De ce nu-i spusese el oare adevărul lui Jeremy? O ura atât de mult încât îi făcea plăcere s-o umilească astfel? într-adevăr, puţin îi păsa de ce gândea Jeremy despre ea! De altfel, dacă se lăsa atât de

uşor influenţat, nu avea de ce să regrete că-l părăsise… dar o întrista profund să constate că Lucas îi permisese să-i vorbească pe un asemenea ton. Cu atât mai mult, cu cât acuzaţiile lui Jeremy nu erau fondate.

— În orice caz, se pare că mai mult decât tine, i-a răspuns Lucas.

Ameninţarea îi răzbătea din nou în voce şi Lindsay s-a crispat.

— Ei, Lindsay… ce zici, are dreptate Jeremy?

— În ce privinţă? a întrebat ea, sfidătoare.

— A afirmat că n-aţi trăit împreună. Este adevărat?

Mânia o copleşea şi ar fi vrut să-l facă şi pe el să sufere. Dar nimic nu-l putea afecta, se gândi ea.

— Ce ai de spus? a insistat el.

Dar ce-l privea pe el? Căuta, fără îndoială, un nou argument împotriva ei.

— Nu, într-adevăr nu. N-am trăit împreună. N-am trăit, de fapt, cu niciun bărbat. Eşti satisfăcut acum?

Ea a profitat de momentul de surpriză pentru a se desprinde de el şi s-a dus la ea în cameră şchiopătând, strângându-şi capotul în jurul corpului care-i tremura de furie.

Trântind uşa după ea, s-a lipit cu spatele de ea închizând ochii, gândindu-se la disperarea pe creo văzuse în ochii lui Lucas, când îi spusese adevărul. Dar, la urma urmei, cu atât mai rău pentru el, dacă se simţea vinovat. Nu trebuia să se repeadă s-o condamne şi. Să creadă nişte mârşăvii despre ea. În fond, putea să trăiască foarte bine viaţa care-i plăcea. Atunci de ce se interesa atât de mult de ea, încât refuzase s-o lase să se căsătorească cu Jeremy? De ce părea s-o deteste atât?

Şi-a aruncat plictisită capotul pe pat. Nu dorea nimic altceva în acel moment decât să se îmbrace şi să plece. N-ar mai fi fost în

stare să suporte altă scenă ca cea la care tocmai participase.

Nu-şi imagina în ruptul capului că Jeremy va îndrăzni să vină aici pentru a o confrunta cu cele spuse de Amelia. Era necesar să-i mărturisească acum că avusese intenţia să se despartă de el? Cu siguranţă că n-ar fi crezut-o.

Absorbită de gânduri, n-a auzit zgomotul clanţei de la uşa.

— Lindsay…

S-a repezit imediat în umbra protectoare a uşii de la baie, exact în momentul în care Lucas intra în cameră.

Amândoi au păstrat o tăcere încordată, Lindsay pentru că era goală şi Lucas pentru că părea complet hipnotizat văzând-o astfel. Ea a vrut să fugă, dar mândria a împiedicat-o. Inconştient, a ridicat bărbia şi i-a întâlnit privirea lui Lucas, hotărâtă să nu se simtă stânjenită.

— De ce te uiţi aşa? îmi cauţi un defect pentru a putea justifica faptul că nu am un iubit?! a reuşit ea să-i arunce în faţă.

— Un defect? repetă el consternat.

Ea a remarcat paloarea feţei lui şi încordarea, ca şi cum ar fi vrut să se apere de un şoc.

Un defect? Tu? a repetat el din nou.

A înaintat spre ea, atât de aproape încât l-ar fi putut atinge.

— Lindsay, eşti cea mai perfectă femeie pe care am văzut-o vreodată…

Admiraţia din vocea lui a tulburat-o şi a căutat imediat în ochii lui dacă nu cumva este un licăr de batjocură. Dar tot ce-a putut găsi acolo era o dorinţă imensă… A rămas uluită.

— Şi bineînţeles că tu eşti un expert!

A încercat să dea un accent ironic vocii, pentru a-şi ascunde tulburarea.

Capotul ei se afla pe pat şi, dacă s-ar fi îndepărtat de Lucas, l-

ar fi putut lua reped? să se acopere. S-a înfiorat toată, reprimându-şi o exclamaţie, când Lucas a întins mâna spre ea şi i-a mângâiat coapsa, urcând apoi spre arcuirea delicată a şoldului. Apoi i-a atins cu degetele sânii, care se îndreptau în mod inconştient spre el. Tremurul corpului ei îi trăda emoţia.

— Lindsay, murmură el.

Deodată, parcă au fost străfulgeraţi şi incapabili să se mai elibereze de atracţia unuia pentru celălalt. Erau aceiaşi şi totuşi atât de diferiţi. Acel Lucas care fremăta mângâind-o nu mai semăna deloc cu cel care-o rănise cu sarcasmul lui crud, la fel cum acea Lindsay care gemea, cu rugăminţile ei provocatoare, se deosebea de cea care-şi ascunsese atât de bine sentimentele.

— Lindsay…

S-a aplecat spre ea şi i-a luat faţa în mâini, rostindu-i numele ca într-o rugăciune înainte de a-i acoperi gura cu buzele. Uluită, l-a lăsat pe Lucas să-i exploreze dulceaţa gurii. Între ei domnea o armonie perfectă şi, când săruturile lor au devenit şi mai pasionate, li s-a părut că timpul se oprise în loc. Lindsay i-a înlănţuit gâtul, în timp ce se lipea şi mai mult de el. Când mâinile lui Lucas au început să-i exploreze formele senzuale, ea a devenit conştientă că el o dorea cu ardoare şi a copleşit-o un val de emoţii nelămurite.

Timpul şi raţiunea rămăseseră în suspensie, în aşteptarea minunată a celor două corpuri dornice să se caute şi să se găsească.

Uniţi în aceeaşi complicitate, s-au desprins unul de altul şi s-au privit îndelung fără să vorbească. O tensiune aproape palpabilă a cuprins atunci încăperea. Dorinţa care creştea în ei făcea aproape insuportabilă acea aşteptare pe care ei o prelungeau totuşi cu plăcere. Lindsay nu ştia nimic despre dragoste, afară de

acea noapte stranie pe care o petrecuseră împreună, dar îşi dădea seama că acele momente erau cu mult mai preţioase decât cel mai frumos diamant din lume. Aştepta cu nerăbdare plăcerile pe care le va descoperi în braţele lui Lucas. Erau amândoi paralizaţi de acea amânare pe care şi-o acordaseră.

Apoi, fără să se piardă din ochi, Lucas s-a aplecat spre Lindsay, a luat-o în braţe şi a dus-o în patul mare şi moale. Lui Lindsay îi bătea inima puternic. El a aşezat-o pe plapuma acoperită de broderii vechi. Apoi, cu o tandreţe nemărginită, s-a aplecat deasupra ei şi a pornit să-i descopere corpul adorat. Mâinile i-au alunecat pe sâni, de-a lungul picioarelor fine, atingându-i uşor triunghiul de mătase aurie dintre coapse şi smulgându-i gemete de plăcere. Gesturile lui erau lente şi senzuale, pentru că dorea să prelungească cât mai mult acele momente minunate şi să-i ofere lui Lindsay toate deliciile dragostei.

Uluit de atâta frumuseţe, care i se oferea privirii fără falsă pudoare, Lucas s-a ridicat şi a contemplat-o pe femeia aceea dragă, pe care o adora de atât de multă vreme în tăcere, în picioare lângă pat, i-a mângâiat cu privirea carnea sidefie şi sub privirea lui excitată, Lindsay s-a mişcat uşor şi el a ghicit că ea se simţea pe deplin femeie în acel moment.

S-a dezbrăcat repede, lăsându-şi hainele să cadă la picioare, dar nu s-a apropiat de ea, ci a lăsat-o pe Lindsay să-l „descopere” la rândul ei. Puţin timidă la început, a prins curaj apoi şi cu dragoste, a îndrăznit să-şi plimbe privirea pe corpul lui splendid, care-i dovedea dorinţa lui pentru ea.

Abia atunci s-a apropiat de ea. I-a simţit gura pe a ei şi buzele care i se mişcau încet, murmurându-i cuvinte drăgăstoase.

— Dragostea mea… draga mea… în sfârşit suntem unul al altuia.

La aceste cuvinte, Lindsay a fost cuprinsă de un vârtej de senzaţii înnebunitoare şi s-a agăţat cu mâinile de umerii lui largi.

O perioadă de timp, Lucas a supus-o la o tortură agreabilă, dovedindu-i cât de mult o dorea. Cu un respect nemărginit, a făcut-o să descopere lumea fantastică a senzualităţii şi plăcerii.

Buzele i se substituiau mâinilor pe formele voluptuoase ale corpului ei, trezind în ea emoţii tulburătoare.

Lindsay nu şi-ar fi putut imagina niciodată, nici în visele ei cele mai nebuneşti, fericirea intensă pe care-o încerca în acele momente. A ştiut să aibă răbdare până în clipa în care el i-a pus mâinile sub şolduri, ridicând-o uşor şi şi-a coborât gura pe pieptul ei, care a început să palpite la atingerea buzelor lui. N-a putut să-şi înăbuşe ţipătul surd provocat de acele mângâieri ameţitoare şi focul care-i ardea în vine deveni insuportabil. Furtuna care s-a dezlănţuit în ea i-a produs mii de fiori şi a izbucnit într-un strigăt rugător:

— Lucas! Acum, vino!

El a răspuns imediat chemării şi s-a ridicat cu tandreţe peste ea. Inconştient, Lindsay l-a înlănţuit cu picioarele şi a găsit imediat mişcările eterne ale dragostei… El a pătruns-o cu blândeţe, copleşindu-i inima însetată de dragoste cu un torent de tandreţe. Au atins apogeul extazului în vârtejul simţurilor lor înflăcărate de pasiune, mistuiţi de acelaşi foc, îmbătaţi până la lacrimi de fericirea de nedescris de a se regăsi în cele din urmă.

Au rămas înlănţuiţi vreme îndelungată, incapabili să scoată vreun cuvânt, atât de intensă era emoţia care-i unea.

Mai târziu, Lucas s-a lăsat uşor lângă ea şi a contemplat-o cu dragoste în timp ce adormea.

CAPITOLUL IX

Când Lindsay s-a trezit, era singură. Razele oblice ale soarelui de asfinţit inundau camera. Unde era Lucas? întorcând capul pe pernă, a observat un bilet pe noptieră.

„Am o problemă gravă la birou. Vorbim când mă întorc.“ A trecut-o un fior glacial. Niciun cuvânt tandru, nici vorbă de intimitate. Dar ce spera? Era evident că Lucas se folosea de ea pentru a compensa pierderea lui Gwendoline.

S-a dojenit fără milă pentru comportarea ei nesăbuită. Şi totuşi, nimic n-o putea face să regrete acele momente de nebunie. Lucas şi ea făcuseră dragoste cu tandreţe, cu pasiune iar el o iniţiase în misterele feminităţii ei. Dar de ce? Nu pentru că o iubea, era sigură de asta. Lindsay ştia că sub imperiul dorinţei, bărbatul putea să exteriorizeze emoţii pe care nu le simţea decât superficial şi Lucas nu făcea excepţie de la această regulă. Bineînţeles că nu încercase s-o păcălească în mod deliberat... Darnici nu-i spusese că o iubeşte. Nu făcuse decât să ia ceea ce-i oferise ea.

După puţin timp, Lindsay îşi va asuma întreaga responsabilitate pentru tot ce se întâmplase şi pentru evenimentele ce aveau să urmeze după-amiază. Dacă Lucas o posedase, asta se întâmplase pentru că ea, prin atitudinea ei, îi arătase că-l iubeşte şi că-l rugase s-o facă. Fără nicio îndoială, această responsabilitate îi va reaminti cu duritate în cursul discuţiei pe care el dorea s-o aibă cu ea când se va întoarce.

S-a îmbrăcat cu mintea înceţoşată şi a coborât la bucătărie, unde s-a apucat să pregătească masa pentru seară. Nu avea nicio idee când avea să se întoarcă Lucas, dar acea sarcină simplă şi de rutină îi ocupa cel puţin gândurile.

Lucas şi cu ea făcuseră dragoste... Nici măcar acum nu-i

venea să creadă. Era suficient, totuşi, să închidă ochii şi să lase amintirile şi senzaţiile s-o năpădească… Lucas dovedise toate calităţile la care o femeie are dreptul să se aştepte de la un iubit. Tandru, puternic, senzual… îi alungase orice pudoare şi orice rezervă, revelându-i natura îndrăzneaţă. Dar n-o iubea…

Cu un oftat, a făcut focul mai mic la soteul de legume şi, fără să-i fie foame, a ronţăit o bucată de brânză, înainte de a se duce să se instaleze în salon, consumată de chinurile aşteptării.

Ce-o să-i spună Lucas? Avea să-i ceară cu politeţe să plece? Să-i spună că regretă acel moment de rătăcire pe care-l considera o eroare? Era ea oare atât de puternică încât să-l asculte distrugând acea fericire pe care o simţise în braţele lui? Pentru a-l auzi spunând cu voce tare că cea mai frumoasă zi din viaţa ei nu fusese pentru el decât o clipă oarecare şi nimic mai mult?

Ce opţiuni avea în realitate? Putea să fugă, să refuze să vorbească cu el. Când el s-ar întoarce, ea ar fi plecată şi nimeni şi nimic nu i-ar putea obliga să se mai revadă după aceea. În acest fel, ar putea cel puţin să-şi păstreze intacte amintirile. Dându-şi seama că nu-şi mai putea controla propriile gânduri, Lindsay încercă să se calmeze. Avea reacţiile unei adolescente şi nu ale unei femei. Lucas o posedase fără s-o iubească, cu siguranţă, dar viaţa nu se oprea la asta.

Dar lui Lucas nu-i erau necunoscute sentimentele ei faţă de el, îşi aduse ea aminte cu tristeţe şi mai mult ca sigur că aştepta cu nerăbdare momentul când va dispărea în sfârşit din viaţa lui. Dacă mai avea cea mai mică fărâmă de mândrie, trebuia să plece acum, înainte de a se expune unei scene penibile.

Ezita să pună în practică acest plan, când a auzit maşina lui Lucas pe alee. Era prea târziu ca să mai dea înapoi. În momentul care a pus mâna pe balustrada scării, Lucas a intrat. Era murdar

tot şi răvăşit. Pe faţă, pe mâini şi pe cămaşă era numai funingine.

— S-a declanşat un incendiu la antrepozite, i-a spus el sec. Din fericire, pagubele sunt limitate. Mă duc să fac un duş şi să mă schimb. Este ceva de mâncare?

Soteul de legume era gata într-o jumătate de oră, dar, ridicând semeţ capul, Lindsay s-a hotărât să-i facă o omletă.

Subjugată, s-a uitat cum trece pe lângă ea şi urcă scara fără să-i mai spună nimic. Nu vedea nicio diferenţă în atitudinea lui faţă de ea, cu excepţia, poate, a secundei în care privirea lui a întârziat la început pe buzele ei şi apoi pe cap. „Ba nu, eşti victima propriei tale imaginaţii", s-a gândit ea ajungând în bucătărie. „Denaturezi realitatea, pentru că nu ai suficient curaj s-o înfrunţi”.

Lucas a rămas mai mult timp în camera lui şi după ce ea a spart ouăle într-un castron, a încălzit apa pentru cafea. Dar el tot nu apărea. Subit îngrijorată, a urcat ezitând scările. Se răzgândise oare Lucas? Nu mai voia să mănânce? Păruse complet epuizat când venise acasă; era un bărbat atât de puternic şi voluntar, încât putea uşor să uite că tocmai fusese bolnav. Noi temeri au făcut-o să se cutremure şi când n-a primit niciun răspuns după ce a ciocănit timid la uşă, a răsucit mânerul şi a intrat.

A rămas încremenită în prag. Lucas se afla întins în pat, cu pielea încă jilavă după duş şi dormind. Un început de barbă nerasă îi întuneca obrajii. Cât de vulnerabil părea dintr-odată… Să-l trezească? Nehotărâtă, s-a apropiat mai mult de pat şi a tresărit când pleoapele i s-au deschis.

— Lindsay?

Era prea târziu ca să se întoarcă şi să plece şi el o apucase deja de mână, pentru a o trage spre el. Tulburată de colonia proaspătă şi de after-shave-ul lui, de seducţia irezistibilă a contururilor virile ale corpului lui, Lindsay s-a înfiorat. Picături de

apă îi străluceau pe umeri şi parcă mânată de o forţă necunoscută, ea s-a aplecat şi a pus limba pe una din picături.

Acest gest simplu a acţionat ca o scânteie pentru dorinţa ce-i mistuia pe amândoi. Presiunea degetelor lui pe spatele ei a devenit aproape dureroasă şi murmurele ei de voluptate s-au amestecat cu răsuflarea lui sacadată deasupra gurii ei.

Lindsay şi-a dat seama că Lucas o dezbrăca, îndepărtând ultimele vestigii ale pudorii ei. Mâinile lui i-au prins sânii rotunzi şi plini şi de plăcere, Lindsay a scos un geamăt provocator şi s-a urcat peste el, nelăsând niciun echivoc asupra completei ei abandonări.

Magia momentului a fost brusc întreruptă de soneria telefonului. Cu o mână, Lucas a reţinut-o lângă el, în timp ce cu cealaltă a ridicat receptorul. Uitându-se la chipul lui, Lindsay a observat cum i se aspreşte şi i se întunecă privirea. Alte ştiri rele? s-a gândit ea. Apoi, cu trăsăturile crispate, el i-a întins receptorul.

— Este pentru tine.

Ezitând, ea a dus receptorul la ureche.

— Eşti cu amantul tău, nu-i aşa? spuse Jeremy, cu o voce deformată de ură. Eram sigur! Dar să ştii că nu urmăreşte decât un singur lucru de la tine, Lindsay, banii tăi; să-ţi intre bine asta în cap!

A lăsat receptorul să-i cadă pe pat, ca şi cum i-ar fi ars mâna şi insultele lui Jeremy au umplut tăcerea apăsătoare care se aşternuse în cameră, răsunând în urechile lui Lindsay ca Judecata de apoi. Şi-a strâns hainele, ca un automat, şi a fugit în securitatea camerei ei.

Ştia cu certitudine că Jeremy era beat şi că acuzaţiile lui împotriva lui Lucas nu aveau nicio bază reală. Dar de ce nu alergase Lucas imediat după ea? De ce n-o luase în braţe pentru a

o consola? Pentru că regreta deja ziua când ea reapăruse în acea casă, pe care el o considera ca a lui... Ea singură provocase îmbrăţişarea lui... Era adevărat că se dusese în camera lui pentru că era îngrijorată şi nu datorită unei dorinţe nestăpânite, dar Lucas nu ştia acest lucru. Trezindu-se şi găsind-o deasupra lui, se înşelase asupra intenţiilor ei.

Închizând ochii, a dat drumul lacrimilor de amărăciune şi de regret să-i curgă pe obraji. Doamne, cât de mult trebuie s-o dispreţuiască...

S-a trezit în toiul nopţii, înfrigurată şi sleită de puteri şi a aşteptat ore întregi până să adoarmă din nou. Dimineaţa a găsit-o neliniştită şi încordată.

Când a ajuns în bucătărie, a dat peste un bilet de la Lucas, care o anunţa că era la uzină şi că se întorcea acasă mai târziu, în cursul zilei. De data aceasta nu exista nicio menţiune despre o eventuală discuţie. Ceea ce se întâmplase în noaptea trecută îi trezise oare neîncrederea faţă de ea? Era decis s-o evite de acum înainte?

Un lucru era sigur, nu mai putea rămâne nicio zi în casa aceea. După ce a băut fără chef o ceaşcă de cafea, s-a târât până în salon. După ce se va simţi mai bine, îşi va face bagajul şi se va întoarce la Londra. Şi-a lăsat capul pe speteaza unui fotoliu oftând din greu şi a închis ochii.

Soneria a făcut-o să tresară. S-a ridicat extrem de încordată şi a ieşit în vestibul. Deschizând uşa, a clipit din ochi la soare înainte de a o recunoaşte pe vizitatoare. Când s-a obişnuit cu luminozitatea de afară, inima a încetat să-i mai bată.

— Ia te uită, din câte văd nu ţi-ai pierdut timpul.

— Gwen!

Fosta soţie a lui Lucas era totuşi ultima persoană la care s-ar

fi aşteptat Lindsay s-o găsească în faţa uşii.

— Nu mă inviţi să intru?

Uşorul accent american pe care-l avea constituia o noutate, dar nu mai era nici urmă din eleganţa ţipătoare care-o intimidase atât de mult înainte pe Lindsay. Gwen era tot atât de frumoasă… şi atât de periculoasă, s-a gândit ea.

— Sunt foarte grăbită, Lindsay, a zis Gwen impacientată. Franck mă aşteaptă în sat.

— Lucas nu este acasă, spuse Lindsay, dându-se într-o parte pentru a o lăsa să intre.

— Bineînţeles că nu! a ţipat Gwen hohotind de râs. Mi-am luat toate măsurile de precauţie înainte de a veni. Drept cine mă iei?

— N-ai… N-ai venit să te împaci cu el?

— Să mă împac?! a exclamat Gwen. Este cea mai bună glumă pe care am auzit-o! Nu, am venit să-mi iau bijuteriile. Le-am lăsat aici când am plecat. Dacă-mi permiţi, aş vrea să le iau.

Lindsay s-a încruntat.

— Ştii, de ce nu-l aştepţi mai bine pe Lucas să se întoarcă? i-a sugerat ea cu timiditate. Ai putea să-l vezi… să vorbeşti cu el…

De ce se expunea celei mai mari dureri încercând s-o convingă pe Gwen să-l aştepte pe Lucas? Pentru că-l iubea atât de mult încât era gata să se sacrifice pentru el. Dacă împăcarea cu Gwen era cea mai scumpă dorinţă a lui, ea va face tot posibilul ca să le faciliteze să se regăsească…

Gwen a izbucnit într-un râs strident.

— Să vorbesc cu el? Despre ce? Nu, a adăugat ea scuturând din cap, l-am văzut destul pe preţiosul tău Lucas. Mi-ajunge.

Lindsay s-a uitat după ea cum urcă scările. Cât se poate de curios, după ultima treaptă, Gwendoline a luat-o în direcţia opusă camerei lui Lucas. Acesta trebuie că schimbase mai mult ca sigur

camera, căutând să scape de amintiri dureroase, s-a gândit Lindsay, cu inima plină de dragoste pentru el.

Gwendoline n-a zăbovit mult. După zece minute, cobora scara cu mai multe cutii în braţe.

— O, nu mă privi aşa, o ironiză Gwen. Niciuna din bijuteriile astea nu este de la Lucas. Îmi dau prea bine seama ce crezi despre mine: femeia adulteră! Ei bine, să ştii că nicio femeie demnă de acest nume nu este capabilă să trăiască aşa cum m-a obligat el pe mine… ca o călugăriţă.

— Consider firesc ca Lucas să se fi împotrivit ca soţia lui să aibă amanţi…

— A? Şi de ce? s-a ambalat Gwen. De ce îmi pretindea să fiu abstinentă aşa cum îşi impunea el să fie? Crezi că mint, a adăugat ea în faţa expresiei neîncrezătoare de pe chipul lui Lindsay. Întreabă-l pe Tom. El ştie foarte bine că mariajul nostru nu s-a consumat. El n-a găsit un avocat destul de discret ca să nu divulge secretul acestei situaţii penibile. Şi crede-mă, nu-mi sunt absolut străine motivele castităţii sale, a şuierat ea. Tu eşti cauza! Tu mi-ai distrus căsătoria! Tu şi manierele tale stupide de adolescentă zăpăcită… O, dacă ar fi bănuit că intuisem totul… că ştiam că se folosea de mine ca un paravan pentru a-şi masca dragostea faţă de tine… Dar n-am avut ce face cu un bărbat îndrăgostit de o şcolăriţă.

Mânia şi resentimentele îi deformau fizionomia, dar în ciuda aparenţei de sinceritate a mărturisirilor ei, lui Lindsay nu-i venea să creadă.

— Dar victoria ta va fi amară, Lindsay, a continuat Gwen, puţin mai calmă. Nu se va căsători niciodată cu tine, este încătuşat prea mult de obligaţiile faţă de tatăl tău… Totul este, de fapt, atât de ridicol… Marele şi frumosul Lucas Armitage constrâns să fie

cast, incapabil să iubească o femeie… Poţi să-i spui de ce am venit, adică ce ţi-am spus, a adăugat Gwen, deschizând uşa vestibulului. În fond, mă consider răzbunată ştiind în ce măsură te doreşte fără să te poată poseda total.

Dezvăluirile lui Gwen nu erau decât nişte minciuni sfruntate. Nimic nu era adevărat. Lindsay s-a prăbuşit pe ultima treaptă a scării, în timp ce vorbele lui Gwen îşi făceau drum lent în mintea ei înceţoşată. În mod indirect, Gwen îi dăduse de înţeles că Lucas nu-şi iubise niciodată soţia şi ca urmare nu putea să plângă după ea, aşa cum îşi imaginase ea… Din contră… Lucas o iubea pe ea! Dar era imposibil!

„În braţele lui ai devenit femeie, i-a şoptit o voce interioară. Te-a mângâiat şi te-a sărutat, aşa cum un călător prin deşert venerează oaza care-i astâmpără setea…“ „Taci! Taci!“ şopti ea în surdină, tulburată. Poate că Gwen minţise. Căutase pur şi simplu s-o umilească reînviindu-i speranţa. Gwen nu se înşelase niciodată în privinţa sentimentelor pe care Lindsay le avea pentru fratele său vitreg. Dar, în acest caz, de ce-o îndemnase Gwen să se adreseze lui Tom pentru a-i confirma acuzaţiile?

Cel mai simplu era să-l întrebe pe Lucas. Dar probabil că el va nega totul dacă, aşa cum insinua Gwen, se simţea obligat de onoare să-i ascundă sentimentele pe care le nutrea…

Oftând uşor, Lindsay a luat o decizie. Se va duce să-l vadă pe Tom.

Cu o energie neaşteptată, care i-a îndepărtat oboseala din corp, a coborât la maşină şi s-a îndreptat spre Malden. Gândurile i se învălmăşeau în minte. Dar nu şi-a permis nicio speranţă. Dezvăluirile lui Gwen semănau mult cu poveştile cu zâne şi acele poveşti romantice în care, ca o chestiune de onoare, eroul îşi sacrifică fericirea.

Dar dacă totul era adevărat? Cum îl va convinge pe Lucas? Fiecare lucru la timpul lui, s-a mustrat ea. De acum înainte, soarta ei era în mâinile lui Tom.

A cuprins-o încet, încet teama când şi-a dat seama în ce măsură viaţa ei depindea de dragostea lui Lucas. Fără el, lumea nu mai avea niciun sens, îşi pierdea căldura, parfumul şi devenea neospitalieră şi indiferentă.

În mod inconştient, pe chip i-a apărut o expresie sumbră pe care Tom a observat-o imediat ce ea a deschis uşa.

— Lindsay! Două vizite într-o săptămână? Sunt flatat.

Ea l-a urmat până la birou unde a invitat-o să se aşeze şi, în timp ce Lindsay îşi stăpânea furia, au vorbit la început de una şi de alta.

— Deci, cărui fapt îi datorez onoarea…? o întrebă el.

— Vin în legătură cu divorţul dintre Lucas şi Gwen, spuse ea.

Tom Henry a ascultat-o atent, fără să trădeze ce fel de gânduri îl frământau, cu excepţia unei fizionomii triste.

— Este adevărat? l-a întrebat ea în cele din urmă. Căsătoria lor a fost anulată pentru că…?

— Pentru că nu au fost cu adevărat soţ şi soţie? Da, Lindsay. N-ar trebui să vorbesc asta cu tine, nu te îndoieşti, nu? Dar pentru că eşti atât de mult implicată în această chestiune…

Cu un oftat, a apăsat pe un buton la interfon.

— Mary, vrei să-mi aduci nişte cafea, te rog? încearcă să te relaxezi, Lindsay, a adăugat el după ce a închis. O să fie ceva cam lung dar cred că este preferabil să-ţi relatez totul de la început.

S-a întrerupt când Mary le-a servit cafeaua, în acest timp, Lindsay fierbea de nerăbdare. Când Mary a închis uşa, Tom s-a sprijinit cu coatele de birou, cu fruntea plină de cute, în timp ce reflecta intens cât de înţeleaptă era decizia sa. Avea oare dreptul

să-i dezvăluie lui Lindsay viaţa intimă a fostului cuplu? Când Lucas venise să vorbească cu el în acea vreme, îl sfătuise din suflet să acţioneze după cum îi dicta conştiinţa, ca să fie fericit şi nu în funcţie de dorinţele tatălui lui Lindsay. Lucas ignorase însă sfaturile lui. A oftat uşor.

— Într-adevăr, căsătoria între Lucas şi Gwen n-a fost niciodată consumată. Când Gwen i-a spus lui Lucas că dorea să se recăsătorească, acesta din urmă a venit să se sfătuiască cu mine, din punct de vedere juridic. Aşa cum ţi-am spus, i-am recomandat să discute eu unul din confraţii mei, specializat în dreptul familiei şi Lucas a fost foarte generos faţă de Gwen. Tatăl tău l-a lăsat numai pe el să răspundă de întreprinderea familiei şi după ce el a preluat conducerea, aceasta a devenit foarte prosperă. Lucas este un tânăr foarte bogat. Gwen îl ura foarte mult. L-a ameninţat chiar că face public motivul divorţului lor. Din fericire, s-a răzgândit în ultimul moment.

— Ea mi-a spus că Lucas a luat-o de nevastă din cauza mea, pentru că el…

— Sigur că ai cântărit greu în balanţă când el a luat decizia asta, a întrerupt-o Tom. Aşa cum ştii, au circulat zvonuri după moartea tatălui tău. Bineînţeles, Lucas era mai mare ca tine, dar nu suficient pentru a fi considerat în ochii oameniLor drept tutorele tău. Nu exista nicio legătură de sânge între voi şi, aşa cum Lucas mi-a mărturisit atunci, te dorea. S-a însurat cu Gwen pentru a te proteja, Lindsay, atât de bârfele oamenilor cât şi de el însuşi.

— De el?

— Da. Te iubea şi te iubeşte în continuare, sunt sigur. Numai respectul faţă de dorinţa tatălui tău l-a împiedicat să te ia de soţie. Ştiu asta pentru că mi-a spus-o chiar el. I-am atras atenţia cu acel prilej că loialitatea lui faţă de tatăl tău era exagerată… dar n-a vrut

să mă asculte.

— Ştiam şi eu că oamenii cleveteau, murmură Lindsay, gândindu-se la săptămânile dificile de după moartea tatălui ei şi când atitudinea lui Lucas se schimbase cu totul.

O suspectase chiar pe Gwen că răspândise acele zvonuri pentru a pune mâna pe Lucas.

— Da, ştiu şi o ştie şi el. N-a pretins niciodată că o iubeşte pe Gwen. Şi când s-a căsătorit cu el, nu-i erau deloc străine sentimentele lui faţă de tine. Gwen este o femeie foarte frumoasă, dar…

A ridicat din umeri, stânjenit. Bietul Tom, a reflectat Lindsay, plină de compasiune. În mod evident, dezvăluirile pe care le făcea îl afectau.

— Ai afirmat că Lucas mă mai iubeşte încă, a reuşit ea să articuleze.

— Da, sau cel puţin asta simt.

— De ce nu mi-ai spus nimic ultima oară când am venit la tine? Intuiseşi, desigur, sentimentele mele în ceea ce-l priveşte.

— Draga mea, nu voiam să-mi depăşesc competenţa şi rolul, s-a apărat el cu blândeţe. Dacă Lucas hotărâse să nu ştii nimic, atunci…

— Aşadar preferă să rămână fidel cuvântului pe care i l-a dat tatălui meu, mai degrabă decât să-mi mărturisească că mă iubeşte. Asta este, nu?

— Trebuie să încerci să-l înţelegi, Lindsay. Lucas îi datorează totul tatălui tău. Şii foarte bine cât de intransigent era tatăl tău când era vorba de căsătoria ta, dar îţi voi destăinui, totuşi, un secret. Nu exista nimeni altcineva pe care tatăl tău să-l iubească şi să-l aprecieze ca pe Lucas.

— În tot acest timp, am fost convinsă că o iubeşte pe Gwen…

că îi lipsea şi că… că…

Lindsay îşi pierdu şirul gândurilor. Obrajii i s-au colorat puternic, amintindu-şi mângâierile şi tandreţea lui Lucas. În tot acest timp, el o iubise pe ea şi nu pe Gwendoline, cel puţin dacă dădea crezare spuselor lui Tom. Atunci de ce refuză să-i mărturisească? De ce continuă s-o trateze doar ca pe o responsabilitate stânjenitoare? Lucas era un bărbat mândru şi încăpăţânat şi era nevoie de mai multă voinţă şi forţă decât avea ea pentru a-l determina să-şi schimbe punctul de vedere.

Şi totuşi, făcuse dragoste cu ea, i-a murmurat o voce mică a speranţei. O dorise… o iubise în aşa măsură, încât nevoia ce o simţea pentru ea spulberase ceea ce considera drept datoria lui faţă de tatăl ei. Această slăbiciune însemna, desigur, ceva…

Ceva, poate, dar ce? Dacă reuşea să-l facă să recunoască ceea ce simţea pentru ea… Forţându-se, Lindsay a încercat să se concentreze la ce spunea Tom.

— Chiar crezi sincer că mă iubeşte, Tom? l-a întrebat ea, în cele din urmă.

Simţind importanţa răspunsului, Tom i-a zâmbit.

— Da, Lindsay. Dar simţul lui de responsabilitate faţă de tatăl tău este la fel de puternic ca dragostea lui pentru tine. Lucas este sfâşiat între două dorinţe contradictorii. Ani la rând, şi-a fixat un ţel pe care s-a forţat să-l realizeze… Mi-e greu să spun, dacă vei fi capabilă să-l faci să se abată de la el sau nu.

— Şi tatăl meu îl iubea şi-l respecta pe Lucas, spuse rar Lindsay, şi nu mă pot convinge că ar fi persistat să vrea să ne vadă I separaţi, dacă ar fi ştiut cât de mult suferim amândoi din această cauză… Ce crezi?

— Sigur că nu, răspunse Tom fără să ezite. I Dacă tatăl tău ar fi trăit şi dacă şi-ar fi dat seama de sentimentele voastre, şi-ar fi

schimbat părerea şi l-ar fi acceptat pe Lucas ca ginere. Aceasta este convingerea mea intimă.

Lindsay îi surâse cu tristeţe.

— Da, este convingerea ta, dar îmi dau seama că va trebui să găsesc argumente serioase pentru a-l convinge de asta pe Lucas.

Înainte de a pleca, l-a sărutat pe Tom cu căldură. În forul ei interior, simţea crescând o forţă invincibilă. Îl iubea pe Lucas şi acesta o iubea pe ea. Nu merita oare să se lupte pentru dragostea asta?

Pe drumul de întoarcere şi-a făcut un plan. Realizarea lui reclama mult curaj şi perseverenţă, dar îşi va mobiliza toate forţele pentru a-şi atinge scopul urmărit. Îndreptându-şi umerii, s-a gândit că nu avea nimic de câştigat dacă se va lăsa în voia îndoielilor. Trebuia să-şi păstreze încrederea şi să se convingă că avea puterea să-l convingă pe Lucas.

CAPITOLUL X

De mai multe ori, pe măsură ce după-amiaza trecea, Lindsay a fost asaltată de îndoieli. I se părea de necrezut ca Lucas s-o iubească de ani de zile. Totuşi aceasta era realitatea, îşi repeta ea cu încrâncenare.

Incapabilă să stea locului, se deplasa prin casa goală, încercând să privească situaţia atât din punctul de vedere al lui Lucas, cât şi din al ei însăşi. Tatăl ei îi iubise pe amândoi. Ar fi fost el atât de crud încât să vrea să-i vadă nefericiţi şi despărţiţi? Scutură din cap cu energie.

Foamea a atras-o în bucătărie. A cercetat cu amănuntul ce era în frigider şi în cămară, elaborând în minte un meniu pentru cină, când avea să-i mărturisească lui Lucas dragostea ei.

Se făcuse ora şase şi el tot nu venise. Lindsay fii cuprinsă de panică. Întârzia oare în mod deliberat, cu speranţa de a n-o mai găsi când se va întoarce? Obrajii i s-au aprins amintindu-şi de dezmierdările ei care trebuie să nu-i fi lăsat niciun dubiu lui Lucas în privinţa dragostei ei.

Limbile pendulei indicau ora şapte, când a auzit zgomotul familiar al pneurilor pe pietrişul aleii. Când el a intrat, ea a observat imediat că era epuizat.

— Te-ai întors destul de târziu…

Ce primire banală, s-a dojenit ea. Dar ce altceva ar fi putut face?

— Am avut o întâlnire cu reprezentanţii societăţii la care eram asiguraţi şi s-a prelungit mai mult decât am prevăzut. Au încercat să ne facă răspunzători de unele neglijenţe ale companiei noastre, dar în lipsa probelor au fost obligaţi să renunţe la acuzaţiile pe care le susţineau. Lupta a fost însă foarte dură.

— Credeam că societăţile de asigurare îşi protejează clienţii şi nu au dispute cu ei, a remarcat Lindsay cu ironie.

— Totul în viaţă este o luptă, Lindsay, a replicat Lucas. Nu ştii încă acest lucru?

Avea, fără îndoială, dreptate. De altfel, era şi ea gata să se lupte pentru a câştiga dreptul să-l iubească şi nu va accepta cu pasivitate consecinţele simţului lui exagerat de loialitate.

Cu preţul unui mare efort, ea afişă o detaşare care era departe de ceea ce simţea şi s-a hotărât să aştepte să se termine masa înainte de a-i spune ceea ce-i ardea pe buze. Mirat, el a ridicat din sprâncene când a văzut grija cu care aranjase masa. Cele mai frumoase farfurii şi pahare de cristal scânteiau la lumina candelabrelor.

Ca aperitiv pregătise un cocktail de fructe şi Lucas s-a destins în cele din urmă, spre marea plăcere a lui Lindsay. Făcuse un duş şi se bărbierise, în timp ce ea terminase de pregătit masa şi, în ciuda lungimii mesei care-i separa, s-a simţit tulburată serios în prezenţa lui.

Îmbrăcat lejer, purta nişte blugi şi un tricou de lână galben-pai, deschis la gât şi inima ei bătea puternic ori de câte ori ridica ochii spre el…

După masă, pe când se instalau în salon să bea cafeaua în faţa şemineului, Lindsay a lansat ofensiva.

— Apropo, am primit o vizită azi.

— A?

— Gwen, i-a precizat ea, pe un ton cât a putut de dezinvolt. Şi-a plecat ochii pentru a-şi ascunde faţa, dar n-a putut să nu remarce transformarea subită a chipului lui Lucas. Muşchii maxilarelor i s-au încordat imperceptibil, dar, în afara acestui detaliu, a rămas impasibil. N-a stat decât atât cât a fost nevoie să-şi ia bijuteriile, l-a

informat ea.

Simţind tensiunea care-o stăpânea, a ezitat un moment să continue cu sarcina supraomenească pe care şi-o impusese. Ideea de a-l răni i se părea insuportabilă şi, totuşi, fericirea lor era în joc.

— M-a surprins să constat că s-a schimbat numai foarte puţin, a adăugat ea. Este mai rafinată şi mai elegantă ca oricând.

Lucas a ridicat capul cu indiferenţă şi şi-a dus ceaşca la gură.

— Sunt dezolată, s-a scuzat ea cu sinceritate. Ştiu că o mai iubeşti încă… Nu trebuia să-ţi spun nimic de ea.

Lucas a pus ceaşca pe farfurioară şi ochii lor s-au întâlnit. Ochii lui cenuşii trădau o mânie reţinută, care a avertizat-o că se aventurase pe un teren periculos.

— De acord, Lindsay, i-a zis el printre dinţi. Ce vrei exact?

Atacul lui direct a derutat-o.

— Nu vreau nimic… De ce aş urmări ceva?

— Asta mă întreb şi eu… Dacă mi-ai explica…

— Gwen mi-a spus că s-a anulat căsătoria voastră, zise ea, plecându-şi ochii din cauza privirii lui intense. Mi-a spus că tu… că ea… că nu v-aţi culcat împreună niciodată.

— A? Ei bine, a minţit, i-a răspuns el imperturbabil. În regulă, ştii că s-a anulat căsătoria noastră. Şi ce-i cu asta?

— Ştiu şi de ce, a continuat curajoasă Lindsay, inspirând adânc şi rugându-se să n-o lase curajul.

El făcea în mod deliberat uz de superioritatea lui masculină şi de experienţa lui pentru a o intimida, ca s-o facă să renunţe, dar îşi pierdea timpul.

— Interesant, a ridicat Lucas din umeri. Simplul fapt că a fost anulată spune mult. N-a fost niciodată consumată.

— Nu asta voiam să spun, reveni Lindsay simţindu-se foarte jenată. Ştiu de ce n-a fost consumată.

În acel moment, ar fi trebuit să se arunce la picioarele ei şi să-i mărturisească dragostea lui. Dar el nu s-a mişcat niciun milimetru şi a continuat s-o privească fără milă.

— Am fost să-l văd pe Tom, a reluat ea, cu un nod în gât de emoţie. Mi-a spus că mă iubeşti…

Tăcerea care a urmat a îngrozit-o.

— Înţeleg, a murmurat Lucas, cu o ironie care i-a îngheţat sângele în vine. O, Doamne, ce fire romantică se ascunde în spatele aparenţei tale de femeie emancipată! Nu te-ai gândit niciodată să scrii romane ca să-ţi câştigi existenţa?

Privirea lui dură o sfâşia fără milă. Ar fi vrut să urle de disperare, dar mândria o împiedica. Stricase totul şi acum Lucas o pedepsea pentru îndrăzneala ei. De o asemenea manieră, încât să nu-l mai sâcâie altă dată.

— Nu este cazul să fii atât de sarcastic, şuieră ea, foarte supărată. Dacă n-am dreptate, spune-mi pur şi simplu că nu mă iubeşti.

— Mi se pare că asta şi fac, i-a replicat el cu ironie.

Cât de mult ar fi vrut să fugă de dispreţul lui, să-şi ascundă durerea! Cum putea fi atât de proastă încât să-şi închipuie că el o iubea? Se pregătise pentru a-i înfrunta mânia, resentimentele, dar nu şi ironiile usturătoare care-i sfaşiau inima şi sufletul.

— Fii mai clară, a continuat el pe un ton batjocoritor, prelungindu-i agonia. Şi când… aş fi făcut această mare pasiune pentru tine?

— Când aveam şaptesprezece ani…

— Asta ţi-a zis Tom?

— Da… Şi de asemenea, că te-ai căsătorit cu Gwendoline pentru a mă proteja de bârfe…

— În privinţa asta, are dreptate. Era cea mai înţeleaptă

hotărâre ce putea fi luată şi îmi venise timpul să mă căsătoresc.

Decisă să încerce totul, Lindsay a ridicat spre el ochii plini de lacrimi.

— De ce ai făcut dragoste cu mine, dacă nu mă iubeşti?! a ţipat ea.

— De ce mi-ai permis?

Lindsay şi-a ţinut răsuflarea, agăţându-se de ultima rămăşiţă de mândrie. Dar dacă oferindu-i inima, îi câştiga dragostea?... N-avea rost să ezite.

— Pentru că te iubesc, i-a spus ea încet. Mi-am dat seama când ai fost bolnav. Te-am iubit întotdeauna, Lucas, şi dacă am aşteptat atâta timp pentru a o recunoaşte, este pentru că...

— ... nu corespund cu imaginea pe care ţi-a insuflat-o tatăl tău, a încheiat el în locul ei.

— Dar tata te iubea...! te respecta şi te admira, a explodat Lindsay. O ştii doar!

— Înainte de a muri, mi-a cerut să fac totul pentru ca dorinţele lui în ceea ce te priveşte să fie îndeplinite, a ripostat Lucas. Chiar dacă te iubesc, mă crezi oare capabil să nu mă ţin de cuvânt?

— Da, a insistat Lindsay. Da, Lucas. Pentru că dacă m-ai iubi aşa cum te iubesc eu, ţi-ar fi imposibil să trăieşti fără mine.

Propriile cuvinte au înspăimântat-o, destrămând vălul ce acoperise adevărul. Ce naivă fusese să-l creadă pe Tom. N-o iubea, n-o iubise niciodată.

— O să plec, a murmurat ea într-un suflu. Acum nu mă mai reţine nimic aici.

— Nimic, într-adevăr, a confirmat sec Lucas.

Lindsay s-a ridicat maşinal şi s-a dus la ea în cameră. În câteva minute şi-a făcut valizele. Aruncase în ele lucrurile în

dezordine, fără să le acorde atenţie. Peste câteva minute pornea maşina. Se însera şi a refuzat să privească pe fereastra salonului. Deodată a văzut o umbră care se profila pe geamul maşinii. Chiar după scena penibilă dintre ei, o undă de speranţă s-a înfiripat în ea, dispărând însă imediat în faţa expresiei dure şi reci a lui Lucas.

— Crezi că mă iubeşti, Lindsay, i-a spus el pe un ton solemn. Dar într-o zi, o să-mi mulţumeşti…

— De ce? l-a întrebat ea într-o stare de maximă tensiune. Pentru că mi-ai zdrobit inima, m-ai dezonorat, pentru că mi-ai respins dragostea cu dispreţ? Pentru ce să-ţi mulţumesc, Lucas? în acest caz, de ce nu m-ai încurajat să mă căsătoresc cu Jeremy? Era tot ce şi-ar fi dorit tatăl meu ca ginere.

— Nu te iubeşte.

Rostise cuvintele rar ca şi cum i-ar fi fost smulse prin tortură. În faţa acelui interes prefăcut pentru fericirea ei, a izbucnit într-un râs isteric care a răsunat în tăcerea densă a serii. Degetele i s-au crispat pe volan, a apăsat pedala de acceleraţie. Înainte de a da drumul la frână, s-a întors pentru ultima oară spre el.

— În sfârşit ai ce-ai vrut, Lucas. Plec şi nu mai ai de ce să te temi din partea mea, de dragostea mea…

Abia când a ajuns la ieşirea din sat, s-a oprit pentru a încerca să-şi potolească tremurai care o cuprinsese şi pe care nu şi-l putea controla. Era profund îndurerată.

Lucas n-o iubea… Cum ar fi putut s-o iubească?

Totuşi, Tom nu putuse să se înşele. În plus, nu i-ar fi spus niciodată că Lucas o iubeşte, dacă nu era sigur de acest lucru. Dar cum era posibil? Dacă o iubea, Lucas n-ar fi respins-o astfel… poate că era disperat. La disperare oamenii acţionau uneori în mod cu totul iraţional.

După ce a reuşit să se calmeze cât de cât, Lindsay şi-a reluat

drumul spre Londra. Ajunsă la jumătatea drumului, şi-a dat seama că nu va fi în stare să meargă până la capăt. Trebuia să se întoarcă să-l vadă pe Lucas. Să audă din gura lui cuvintele fatidice „Nu te iubesc“. Trebuia.

Când a oprit maşina pe aleea cu pietriş, casa era complet în întuneric. Nu se vedea lumină la nicio fereastră. O clipă s-a temut că Lucas plecase, dar i-a zărit maşina. A descuiat uşa de la intrare şi a înaintat nervoasă în hol, aprinzând luminile pe unde trecea. Curând a fost sigură că Lucas nu era la parter. În schimb, pe masa din salon se afla un pahar cu whisky. Ciudat… Lucas nu bea decât foarte rar. Dar unde era?

A urcat încet scările, începând să regrete impulsul de a se fi reîntors, dar era prea târziu ca să dea înapoi.

Sub uşa de la camera lui Lucas se zărea lumină. Inspirând adânc, Lindsay ciocăni. Niciun răspuns. Ezitând uşor câteva minute, a deschis uşa şi a rămas ţintuită în prag.

Lucas era prăvălit de-a lungul patului, cu cămaşa deschisă, cu părul ciufulit. Pe noptieră se afla o sticlă cu scotch pe jumătate goală. Nu apucase să se mai dezbrace, ci îşi scosese numai pantofii. În timp ce înainta spre el, Lindsay a simţit mirosul fad şi puternic de alcool. Lucas beat?… Era imposibil! Şi totuşi, toropeala în care se găsea nu lăsa nicio umbră de îndoială.

S-a apropiat şi mai mult de el, ridicându-i instinctiv o şuviţă de păr care-i căzuse pe frunte.

— Lucas… a rostit ea în şoaptă.

Drept răspuns, Lucas s-a mulţumit numai să se încrunte, pe jumătate adormit. Cu gesturi tandre, i-a scos hainele, apoi, fără să-şi mai pună întrebări în privinţa actelor sale şi le-a scos şi pe ale ei. S-a strecurat după aceea lângă el sub cuvertură, mângâindu-l pe cap şi rostindu-i în continuare numele.

Încet, încet, corpul lui Lucas s-a destins lângă al ei. A mormăit câteva cuvinte de neînţeles şi şi-a reţinut respiraţia văzând-o clipind din ochi.

— Lindsay?…

El s-a ridicat într-un cot şi a privit-o în lumina difuză a lămpii de pe noptieră.

— Da, sunt eu, Lucas, i-a şoptit ea.

Fără să se gândească, ea s-a lipit de el şi l-a sărutat pe umăr. L-a simţit cum se înfioară sub sărutările ei.

— Ai venit înapoi, a rostit el cu voce vâscoasă. De ce?

— Pentru că te iubesc, Lucas… a răspuns ea pur şi simplu. Şi n-am putut crede că tu nu-mi împărtăşeşti dragostea, atâta timp cât nu mi-ai spus-o. Ia-mă în braţe, Lucas, l-a provocat ea cu o voce uşor alterată, ia-mă în braţe şi spune-mi că nu mă iubeşti. Te iubesc, Lucas… şi dacă tatăl meu ar fi fost încă în viaţă, ar înţelege că nimeni altul decât tu n-ar putea să mă facă fericită. Nu te pot forţa să mă iubeşti, ştiu asta… Dar poate că port deja copilul tău… o părticică din tine, pe care nimeni nu mi-o va putea lua. Aşa sper. Ce-ar zice tatăl meu, Lucas? Crezi că m-ar fi lăsat să-ţi cresc copilul singură?

— A, nu, Lindsay… Nu-mi poţi face asta…

Vocea îi era ceva mai sigură acum şi corpul lui începu să răspundă imperceptibil apropierii corpului ei. A apucat-o de umeri şi Lindsay s-a temut o clipă că o va respinge, dar el a tras-o şi a strâns-o la pieptul lui puternic, strivindu-i sânii. Ea l-a sărutat pe umăr şi apoi pe gât, arzându-i pielea cu buzele şi făcându-l să se înfioare de plăcerea contactului cu gura ei.

— Lindsay, pentru Dumnezeu, ce încerci să-mi faci?

Brusc, incapabil să mai reziste chinurilor dulci la care îl supunea ea, i-a pus stăpânire pe gură cu o ardoare care trăda

sentimentele ce depăşeau simpla dorinţă fizică. Lindsay s-a abandonat în braţele lui, lăsându-şi amândoi trupurile să se exprime în locul lor. A făcut dragoste cu ea cu o pasiune fără egal, antrenând-o într-o plăcere atât de intensă, încât timp de câteva clipe, care i s-au părut o eternitate, a pierdut orice noţiune despre realitate.

Tot nu răspunsese la întrebarea ei, când a adormit în braţele ei după o oră. Lipindu-se de el cu un oftat, Lindsay se gândi că trebuie să aştepte. În seara aceea făcuse dragoste cu ea. Mâine, cine ştie, poate că-i va mărturisi că Tom a avut dreptate…

A doua zi dimineaţa s-a trezit la murmurele lui Lucas la urechea ei.

— Deci n-a fost vis… i-a zis el cu blândeţe. Şi mi-ai mai spus că mă iubeşti şi că speri să ai un copil cu mine?

Lindsay a ridicat capul, fără să îndrăznească să-l privească.

— Da, Lucas, este adevărat. La fel de adevărat ca şi cuvintele tale de ieri, când mi-ai spus că nu mă iubeşti şi că nu mă vei lua niciodată de soţie pentru că tatăl meu n-ar fi fost de acord.

Lucas i-a pus mâna cu tandreţe sub bărbie pentru a i-o ridica, uitându-se cu intensitate în ochii ei.

— Numai o parte din ce ţi-am spus era adevărat şi presupun că, după noaptea pe care am petrecut-o împreună, ai ghicit care…

— Crezi că tatăl meu n-ar fi fost de acord să ne căsătorim, s-a încumetat ea să spună, dar nu avem nevoie de aprobarea lui, Lucas. În plus, sunt absolut sigură şi Tom este de acord cu mine că dacă ar fi încă în viaţă, ar fi mai mult decât fericit să ne vadă căsătoriţi. Tu erai fiul pe care şi-l dorise şi n-a avut parte să-l aibă.

— Dar nu bărbatul pe care-l voia pentru fiica sa, a obiectat Lucas. Indiferent cât de mult poate s-o dorească acest bărbat…

Lui Lindsay i-a sărit inima în piept din cauza implicaţiei

acestei afirmaţii, dar se decisese să lupte până în pânzele albe.

— După tine, ce-ar fi preferat? Să te căsătoreşti cu fiica lui, sau numai s-o seduci?

— S-o seduc? a repetat el, neputând să se reţină să nu zâmbească. Când aveai şaptesprezece ani, te-am îndepărtat de aici. M-am rupt în mod deliberat de tine pentru că era singurul lucru pe care-l puteam face atunci… Dar n-am dorit niciodată asta. Totuşi, nu sunt bărbatul pe care ţi l-ar fi ales tatăl tău, Lindsay.

— Eşti însă bărbatul pe care-l doream eu, a insistat ea. Şi în plus, îmi eşti dator cu ceva. Ai uitat că în parte, din vina ta l-am pierdut pe Jeremy? Ai fi putut foarte bine să-i spui că nu trăim împreună, dar ai refuzat… Nu-i aşa?…

— Dacă avea o părere atât de proastă despre tine, nu te merita. O, Doamne… N-a putut să vadă că erai… o fată cuminte?

— Nu mai mult decât tine, l-a tachinat ea. Şi tu m-ai acuzat că am o mulţime de iubiţi.

— O… eram sfâşiat de gelozie. De fiecare dată când pomeneai numele unui bărbat, mi te închipuiam în braţele lui… Mă temeam de momentul în care aveai să vii să-mi spui că te-ai măritat.

— Eşti un excelent actor de comedie, să ştii. N-aş fi putut să-mi dau seama de sentimentele tale. Eram convinsă că o iubeai pe Gwendoline şi că mă foloseai pur şi simplu ca substitut al ei.

— Scenariul tău nu este greşit, dar ai inversat rolurile. S-a întrerupt o clipă şi a mângâiat-o pe obraji. Îţi dai seama ce însemna pentru mine să nu pot face dragoste cu soţia mea pentru că eram obsedat de imaginea unei fete de şaptesprezece ani? Şi care, pe de altă parte, se întâmpla să fie şi sora mea vitregă! Tatăl tău n-ar fi acceptat niciodată aşa ceva, Lindsay.

— Se poate, dar nu el va trăi viaţa mea, a răspuns ea cu hotărâre. Vrei într-adevăr să mă vezi măritată cu un alt Jeremy?

Forţată să comit aceeaşi eroare ca şi tine? Numai că femeile sunt diferite, Lucas. Corpurile lor nu le protejează de acţiunile lor. Spre deosebire de tine, căsătoria mea va fi consumată.

A regretat imediat suferinţa pe care i-o provoca şi pe care o putea citi pe figura lui chinuită.

— Dumnezeule, Lindsay… a oftat el. Nu suport să mi te închipui cu altcineva…

— Atunci nu te mai gândi, murmură ea cu tandreţe. Fie că vrei sau nu, Lucas, eu nu mă voi căsători cu altcineva. Este peste puterile mele. Nu pot. Cum nu pot nici să te forţez să trădezi ceea ce consideri a fi voinţa tatălui meu.

— Ai dreptate, fu el de acord, plimbându-şi degetele pe gâtul ei. Dar nu pot să văd această dragoste care-ţi străluceşte în ochi şi să te las să pleci din nou din viaţa mea. Eşti tot ce mi-am dorit dintotdeauna în viaţă. Încă din momentul în care te-am văzut, am ştiut că privesc femeia din tine şi că voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să fii a mea. Te vreau pentru toată viaţa, Lindsay… Vreau să fii soţia mea, mama copiilor mei… şi chiar dacă aceasta înseamnă să trădez memoria tatălui tău… ei bine, accept.

S-a aplecat şi a sărutat-o încet ca şi cum îşi pecetluia cuvintele cu sărutul său.

Timp de o clipă, niciunul, nici altul n-a îndrăznit să rupă tăcerea, apoi Lindsay l-a luat cu braţele pe după gât, trăgându-l spre ea pentru a confirma pactul lor de dragoste.

Căsătoria a avut loc o săptămână mai târziu. Tom Henry se afla de faţă şi, după masa de nuntă, organizată acasă, fără ceremonii deosebite, i-a rugat să-i acorde câteva momente.

Schimbând priviri mirate, au luat-o înaintea lui Tom spre birou. El ţinea un plic în mână, pe care l-a întins.

— Este un cadou de nuntă de la tatăl tău, i-a spus el lui

Lindsay.

La început, a crezut că este vorba de documentul oficial care certifica transferul bunurilor de la tatăl ei pe numele ei, dar Tom a început să explice înainte ca ea să aibă timp să deschidă plicul:

— Cu trei zile înainte de accidentul care a provocat moartea tatălui tău şi a Sheilei, mi-a dat această scrisoare. Ştiu ce conţine, dar i-am promis să nu vă spun, deşi mi-a fost destul de greu în ultimul timp. Mi-am ţinut promisiunea. Vezi, Lindsay, a continuat el devansându-i întrebările, n-o să ştiu niciodată dacă tatăl tău ghicise ce se va întâmpla. Tot ce pot să spun, este că a venit să mă vadă pentru a-mi spune că avea remuşcări să te folosească pentru a se răzbuna pe clasa socială care-l respinsese… De fapt, nu încerca numai remuşcări. Ci… cum să-ţi spun?… Devenise alt om. Nu ştiu dacă bănuia sentimentele pe care le nutreai pentru Lindsay, Lucas, a adăugat el întorcându-se spre Lucas, dar a înţeles, în cele din urmă, că erai singurul om care puteai să ai grijă, nu numai de afacerile lui, ci şi de fiica sa. Pe scurt, dorea să vă căsătoriţi, dar se temea, totodată, să nu comită vreo greşeală. Nu voia să vă simţiţi forţaţi la asta de dragostea pe care i-o purtaţi. Voia ca totul să se întâmple firesc, mi-a spus el. Ceea ce nu ne-am dat seama niciunul în acea zi a fost faptul că veţi ţine cu atâta încrâncenare să-i respectaţi dorinţele. Nu o dată am ars de dorinţa de a mărturisi adevărul, dar îmi dădusem cuvântul de onoare…

Lindsay a zâmbit printre lacrimi, deschizând în grabă plicul pentru a scoate scrisoarea tatălui ei. Acesta le explica cuvânt cu cuvânt ceea ce le spusese Tom.

Fără să scoată o vorbă, ea îi întinse scrisoarea lui Lucas s-o citească, apoi au rămas amândoi tăcuţi câteva momente. Tom a ieşit discret din birou, lăsându-i să se bucure de noua lor fericire.

— Când mă gândesc că eram aproape gata să-ţi resping

dragostea… a oftat Lucas tremurând neplăcut, ca şi când s-ar fi trezit dintr-un coşmar.

— Şi mie îmi vine greu să cred, murmură ea. Cum a putut tatăl meu să se schimbe atât? Aşa brusc…

Lucas s-a apropiat de ea şi a înlănţuit-o cu braţele. I-a sărutat cu tandreţe vena micuţă albastră care-i pulsa la baza gâtului.

— Cred că acum nu avem altceva de făcut decât să-i dăm numele primului nostru fiu…

— Despre ce fiu vorbeşti? l-a întrebat ea, ghemuindu-se la pieptul lui.

— Acela cu care m-ai ameninţat pentru a mă convinge să te iau de soţie…

— A, da. Acela… a consimţit ea cu o undă de maliţiozitate în ochi. Lucas, nu sunt încă sigură… poate că vom putea să ne luăm măsuri de siguranţă. Ce crezi? a gângurit ea, alintându-se, muşcându-i uşor lobul urechii.

— Mai târziu, i-a răspuns el surâzând. Nu uita că mai avem mulţi invitaţi în camera alăturată.

— O, sunt sigură că s-ar putea dispensa foarte bine de noi. Sunt atât de ocupaţi să se mire de căsătoria noastră… şi cât de repede s-a întâmplat totul.

Au surâs amândoi iar Lucas s-a aplecat pentru a-i şopti la ureche:

— Pot eventual să se dispenseze de tine, dar nu de mine. În realitate, niciodată n-am suportat să te ştiu departe de mine…

Dincolo de tonul lui glumeţ, Lindsay a putut să simtă forţa liniştită a dragostei lui, dar n-a putut rezista să-l întrebe:

— Lucas… Şi dacă nu m-aş fi întors în seara aceea?…

El i-a pus cu fermitate mâinile pe umeri, devenind serios.

— Acea jumătate de sticlă de scotch pe care o băusem era ca

să-mi anestezieze ultimele mustrări de conştiinţă, i-a zis el puţin ironic. Mă hotărâsem deja, ca a doua zi dimineaţă, în zori, să plec după tine. Te-aş fi adus înapoi cu forţa, dacă ar fi fost nevoie, Lindsay... Căci n-am avut nevoie de mai mult de zece minute singur în casă pentru a-mi da seama că dragostea mea pentru tine era cu mult prea puternică pentru a-i rezista... şi că, în ciuda respectului pe care i-l port tatălui tău, te iubesc, Lindsay şi aveam intenţia să-ţi spun toate astea. Aşezându-mă în genunchi dacă era nevoie, ca să mă ierţi pentru cum m-am purtat şi să-mi acorzi o altă şansă...

— Doamne! a oftat ea pe un ton teatral, comic. Şi când te gândeşti că eu am pierdut toate astea!

O fetiţă de şase ani împinse pe neaşteptate uşa, apoi o închise imediat, pentru a alerga să le spună celorlalţi invitaţi de la masă că-i găsise pe cei doi tineri căsătoriţi sărutându-se în birou. Tatăl ei a tras-o în glumă de codiţele de păr blond.

— Nu-i deranja, draga mea... i-a zis el surâzând. În definitiv, pentru asta sunt făcute căsătoriile.

— SFÂRŞIT